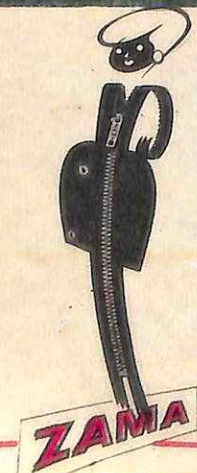

ΘΗΤΑΥΡΟΣ

TZIOPTZIA MOA

Μία Εύχή... **ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ**
Και μιά συμβουλή... **ZAMA**
χρησιμοποιείτε

ΤΟ ΘΕΡΜΟΥΑΡ ΜΕ ΤΗΝ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΗ ΖΩΗ.
ΔΕΝ ΣΑΣ ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΠΕΙ ΠΟΤΕ!

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ίδρυτής: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσάνιου 4—Τηλ. 36.781

ΠΑΣΧΑ ΩΡΓΑΝΩΜΕΝΟ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ... ρολόι. Φαινόμενο τά. ξεως, ακριβείας, φανατικής συνεισφοράς ο' ότι αποφασίζει. 'Η ζωή του προγραμματισμένη, ρυθμισμένη, τακτοποιημένη ως τις ελάχιστες λεπτομέρειες. Καί, μαζί μ' αυτά, λάτρης των εκδρομών. Θιασώτης μα- νιακός της υπαίθρου.

Χριστούγεννα και Πάσχα στην 'Αθήνα έχει να τα δει από τον καιρό της Κατοχής. Κι' ακόμη περισσότε- ρο καιρό έχει να θάψει στο σπίτι του αγνά κόκκινα. 'Επειδή, θέλε- τε, αγνά δεν ήταν και τόσο εύκολο να θρεθούν στα χρόνια της Κατοχής, που περνούσε το Πάσχα του, υπο- χρεωτικά, στην πρωτεύουσα.

Μεγάλη Πέμπτη, πρωί-πρωί, φρε- σκοπυμένος, φρεσκοξυρισμένος, φρε- σκοχτενισμένος, έχει καθήσει στο θολόν του αυτοκινήτου, έτοιμος για ξεκίνημα. Δεξιά, η σύζυγος. Πίσω, τα παιδιά.

Πού θα πάνε, το ξέ- ρουν από μήνες πιά πριν. 'Η εκδρομή είναι κι' αύ- τη προγραμματισμένη, ρυ- θμισμένη, τακτοποιημένη ως τις ελάχιστες λεπτο- μέρειες. Όπως δώη ή ζωή της οικογένειας.

Κάποτε, πριν από πολ- λά χρόνια, είχε τηλεφω- νήσει, τέλη Μαρτίου, σ' ένα ξενοδοχείο της 'Ο- λυμπίας να του κρατή- σουν δυο δωμάτια για το Πάσχα. Του είπαν πως, δυστυχώς, όλα τα δωμά- τια ήταν κλεισμένα και ή πληροφορία αυτή τον ά- ναστάτωσε. 'Υποχρεώθη- κε, πράγμα αντίθετο πρὸς τις συνήθειές του, να αλλάξει πρόγραμμα, να μετα- θέσει την αρχική του απόφαση, που ήταν να περάσει η οικογένεια το Πάσχα της στην 'Ολυμπία. Πήγαν τελικά στη Χαλκίδα, δεν πέρασαν άσχημα, μα εκείνος δε συχώρεσε ποτέ στον εαυτό του την αναγκα- στική αυτή αναπροσαρμογή των σχε- δίων του.

Από τότε, δεν την ξαναπαθαίνει. Μόλις γυρίζει στην 'Αθήνα, έπειτα από την χριστουγεννιάτικη εκδρομή του, κλείνει δωμάτια για την πα- σχαλινή. Μόλις γυρίζει από την πα- σχαλινή, κλείνει, σ' ένα νησί, δω- μάτια για το καλοκαίρι. Καί, μό- λις γυρίζει από το καλοκαιρινό του ταξίδι, φροντίζει να τακτοποιήσει το ζήτημα της χριστουγεννιάτικης εκ-δρομής.

Την πρώτη φορά, που έγκαινιωσε το συνετό αυτό σύστημα, για να προλάβει το ένδεχομένο μιας δυ- σάρεστης εκπλήξεως σαν εκείνη που τότε έτυχε με το ξενοδοχείο της 'Ο- λυμπίας, η γυναίκα του άπορησε.

Τόν είδε, μόλις είχαν γυρίσει ά- πό την χριστουγεννιάτικη εκδρομή τους και είχαν ακουμπήσει τις βαλί- στες της, να παίρνει το τηλέφωνο και να ζητάει να τον συνδέσουν με την Καστοριά.

— Τι δουλειές, τόν ρώτησε, έχεις με την Καστοριά;
— Δεν πρόκειται για δουλειές, την πληροφορήσε. Τηλεφωνώ να μου κρατήσουν δωμάτια για το Πάσχα.

— Από τώρα;
— Την κύτταξε με ύφος ειρωνικής ά- νωτερότητας:
— Φυσικά, από τώρα. 'Ο έσωτερι- κός τουρισμός, αγαπητή μου, άνα- πτύσσεται. Παίρνει διαστάσεις άνα- πολύγιστες. Τα ξενοδοχεία δεν άρ- κούν πιά για ν' αντιμετωπίσουν την τεράστια ζήτηση. Μόνον όποιος φρον- τίζει έγκαιρώς μπορεί να εξασφαλί- σι την πασχαλινή ή την χριστουγεν-

νιάτικη εκδρομή του. Οι άλλοι θα μείνουν απ' έξω.

— 'Η σύζυγος θυβίστηκε σε σκέψεις, μα δε φάνηκε να έχει πεισθή.

— Καλά, είπε. Μά πως μπορού- με να ξέρουμε από τώρα πού θα μάς κάνει κέφι να περάσουμε το Πάσχα μας;

Αυτός συνωφρώθηκε. Ποτέ δεν είχε μπόρσει να καταλάβη τί ήταν το κέφι, που έλεγε η γυναίκα του, ή ξαφνική, ή παράλογη εμπνευσι της τελευταίας στιγμής, που κάνει τους ανθρώπους να δείχνονται άσυμπερι- στίς αρχικές αποφάσεις τους.

— Δεν αντιλαμβάνομαι τί έννοεί... άρχισε να λέη.

Μά τόν δέκοφε το κουδούνισμα του τηλεφώνου.

— Έμπρός... όμιλείτε με Καστο- ριά... άκούστηκε η φωνή της τηλε- φωνήτριας.

★

Από τότε, όλα πάνε ώραιά, τα- χτικά, περιποιημένα. Κρατημένα, έ- τοιμα, συγυρισμένα, τα δωμάτια του ξενοδοχείου περιμένουν την οικογένεια. Σημειω- μένη, με κόκκινο μολύδι, στο έπιτραπέζιο ήμερολό- γιο του κυρίου, η ήμε- ρομηνία της άναχωρήσε- ως, σημειωμένη, με μπλε μολύδι, η ήμερομηνία της έπιστροφής.

Και έπειδή, από τη μιά εξόρμησι ως την άλλη, μεσολαβεί άρκετο χρονικό διάστημα, υπάρχει και- ρός, ώστε να ρυθμιστούν, έκτος από το γενικότερο θέμα της διαμονής, και οι λεπτομέρειες.

Φεύγοντας, το πρωί της Μεγάλης Πέμπτης, για την πασχαλινή εκ-δρομή της, η οικογένεια, γνωρίζει έπακριβώς, πως θα περάσει τις ώρες της ως την Τρί- τη του Πάσχα, που έχει προκαθορί- σι ως ήμερα έπιστροφής.

Λαμπρά μελετημένος, χάρις στον ταξιδιωτικό οδηγό —τοποθετημένον στο άριστερά έπάνω συρτάρι του γραφείου του— ο άρχηγός της οι- κογένειας κατέχει θαυμάσια ποιά είναι τα αξιοθέατα, που όφείλουν να μη χάσουν στο ταξίδι τους, ποι- ές... άνθυποεκδρομές μπορούν να όρ- γανώσουν στα πλαίσια της μεγάλης πασχαλινής εκδρομής, σε ποίο σταυροδρόμι επιβάλλεται να στα-θούν, για να δούν καλύτερα την πε- ριφορά του 'Επιταφίου, ποιά έκκλη- σία, στο μέρος που θα πάνε, έχει τους πιο καλλίφωνους ψάλτες, ώστε να την προτιμήσουν για την 'Ανά- στασι, ποίο έστιατόριο φιμίζεται για την μαγειρίτσα του και το σου- βλιστό του άρνι, ώστε να κρατήσουν εκεί ένα τραπέζι για το γεύμα του Πάσχα.

Όλα αυτά συζητούνται τόσο έ- ξανηλεκτικά και τόσο παραστατικά τις παραμονές του ξεκινήματος, που κάθε έκπληξη, ευάριστη ή δυσάρε- στη, έχει εκ των προτέρων άποκλει- σι για τους εκδρομείς.

Μπαμπά, ξεφωνίζουν τα παι- διά, να ή έκκλησία, που έλεγες, να το μουσείο που έλεγες, να το ξενο- δοχείο που έλεγες...

— Έκείνος είναι θαθεία ευχαριστη- μένος. Έκτελει με μαθηματική ά- κριβεια το πρόγραμμά του, ελπίζει το όζυγόνο του, έπισκέπτεται με την προκαθορισμένη σειρά, τα αξιο- θέατα.

— Όραιά ήταν η εκδρομή μας, δηλώνει, ενώ παίρνουν τον δρόμο του γυρισμού, σ' ένα γυνάκκα του.

— Άκριβώς άπαινάει εκείνη, με... Και κανείς δε θα μπορούσε να καταλάβη από τόν τόνο της φωνής της, άν το λέη με χαρά ή με θλίψη...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

Ζαχαρίας: Καίνου!... Έγώ είμαι... Καλό Πάσχα!...

Λαμπρή

Την άνοιξιάντικη τη μέρα που άνθίζουν οι πασχαλιές, τα χελιδόνια στον άέρα πετούν γυρεύοντας φωλιές. Τα σύννεφα, τραβάνε πέρα το ξεροβόρι το τραχύ, την άνοιξιάντικη τη μέρα την πασχαλιάτικη έποχή.

★

Είνε ή μέρα ή θλογημένη που ο κάμπος, ήλιο λαχταρά κι' έσύ κι' έγώ, ξαναγιωμένο: πάλι θα νιώσωμε χαρά. Άνοιξι πάλι θα χαρούμε κάθε άνοιξιάντικο πρωί και πάλι, άγάπη μου, θα δούμε από άλλο πρίσμα την ζωή.

★

Είνε ή Λαμπρή. Θα μάς σκεπάση με μιά λαμπρή παρηγοριά, λές κι' όμορφαίνοντας την Πλάσι της δίνει άλλοιότικη θωριά. Είνε ή Λαμπρή... άνθίζει ο κρίνος κι' όρθό το ρόδο θα σταθή, άφου άναστήθηκεν 'Εκείνος και ή ζωή θ' άναστήθι.

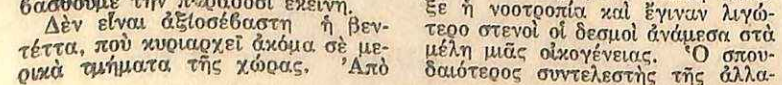
★

Κοίτα τόν ήλιο της χαράς μας, άκου γλυκόλαλα πουλιά... Θ' άναστήθι κι' ο έρωτάς μας με τ' άναστάσιμα φιλιά. Είνε ή Λαμπρή... Μιά τέτοια μέρα με φως και ήλιο χαρωπό, όταν οι πίκρες πάνε πέρα, θα δής πως πάντα σ' άγαπά.

★

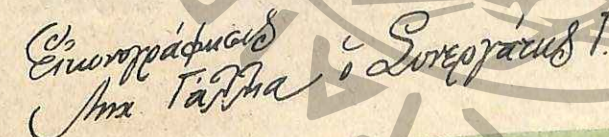
Η άνοιξι μοσχομυρίζει και του χειμώνα ο μαρσάμδς φεύγει... κι' 'Ανάστασι χαρίζει τέτοιος γλυκός συμβολισμός. Τόσο μεγάλου Μυστηρίου ή έποχή, φέρνει στοργή: Λαμπρή... Άνάστασι Κυρίου, που φέρνει άνάστασι σιή Γη.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ἔξ ἡ νοοτροπία καὶ ἔγιναν λιγώ-
τερο στενοὶ οἱ δεσμοὶ ἀνάμεσα στὰ
μέλη μιᾶς οἰκογένειας. Ὁ σπου-
δαιότερος συντελεστής τῆς ἄλλα-

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΑΓΓΕΛΙΑ

‘Από τη διδασκαλία του Θεανθρώπου

«ΜΟΝΑΧΑ αὐτὸς πού ζῇ πνευματικά, μ’ ἀδιάκοπη λαχτάρα γιὰ τὴν ἀλήθεια, θά κληρονομήσῃ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν, εἰπεὶ ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητὲς του. Ἄν λαχταράτε γιὰ τὴν ἀλήθεια, ἡ καρδιά σας θά σᾶς τῇ φανερώσῃ κάθε φορά. Φτάνει νῆνευσι ὁδὸν σας τὴν πίστι καὶ τὴν ἀγάπην».

Βασικὴ προϋπόθεσι τοῦ Χριστιανοῦ, γιὰ νὰ φτάσῃ τὴν τελειότητα, εἶναι τὸ ἄθλημα τῆς πίστεως, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς θυσίας. Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι μιὰ ἀκατάπαυστη προτροπὴ νὰ στρέψουμε πάντα τὴ μυτιὰ μας πρὸς τὸν ἐσωτερικὸ μας κόσμον, πρὸς τὴν ψυχὴ μας, γιὰ τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἢ νίκῃ μας κατὰ τοῦ πειρασμοῦ καὶ ἡ ἥθικὴ μας ἀνύψωσι, βοήσονται μέσα μας, στὰ μυστικά βάθη τοῦ εἶναι μας, ὅπου ὑπάρχει ἡ ἀληθινὴ μας ὑπαρξίς.

Ὁ Ἰησοῦς κάθε τόσο διαλαλεῖ πῶς ἡ ζωὴ εἶναι ἀξία πνευματικῆς. Ποῦτε νὰ νικήσουμε τὸ ὑλικὸ περίβλημα, πού μᾶς ὑποδουλοῦν ἐξ ἀνάγκης τὴν πλάνην καὶ στὴν ἀμαρτία. Λήθη τοῦ σαρκικοῦ ἐαυτοῦ μᾶς προϋποθέτουν ὅλα τὰ μεγάλα αἰτήματα τοῦ χριστιανοῦ. Κι’ αὐτὰ εἶναι ἡ φιλαλήλεια, ἡ θυσία, ἡ εὐσεβειολογία καὶ ἡ ἀγάπη. «Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν». Αὕτῃ εἶναι ἡ πεμπτοσύνη τοῦ χριστιανισμοῦ. Νὰ γίνουμε ἕνα μὲ τοὺς συνανθρώπους μας. Νὰ γνερύσουμε τὰ τεῖχη πού μᾶς χωρίζουν καὶ νὰ ταυτίσουμε τὸ «ἐγὼ» καὶ τὸ «σὺ» σὲ μιὰ ἀδιάρρητη ἐνότητα.

Τὸ «μιστὸ ἐγὼ», ὅπως λέει ὁ Πασκάλ, πρέπει νὰ ἐξαφανισθῇ καὶ ὁλόκληρὴ ἡ ὑπαρξίς μας νὰ διαχυθῇ μέσα στὴν ὑπαρξί τοῦ ἄλλου. Ἡ ἐννοία αὐτῆς μονάχα μὲ μιὰ μυστικὴ γλώσσα μπορεῖ νὰ ἐκφραστῇ. Καὶ τὴν ἐκφράζει μὲ βαθεῖα ὁρθοσκηντικὴ ἐμπνευσι ὁ Ἐρνεστος Ἑλλό: «Ἡ μεγάλη ἀποκάλυψις, πού μᾶς περιμένει στὴν ἄλλη ζωὴ, θά εἶναι ἰσως αὕτη: Ἐκεῖνος πού ἀπὸ κοντὰ του πέρασε, ἦσαν οἱ ὀϊδοί».

Γιὰ νὰ μπορέσουμε, ὥστόσο, νὰ γνερύσουμε τὸ «μιστὸ ἐγὼ» τοῦ φραγμοῦ, ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, πού μᾶς χωρίζει, καὶ νὰ νουήσουμε, ὅτι ἐμῶς ἕνας ἄσος, ἕνα σῶμα, μέλη τοῦ Ἰησοῦ, χρειάζεται μακρὸς καὶ ἐλπίστος ἀγῶνας. Πρέπει νὰ δίνουμε μ’ ὅλη μας τὴν καρδιά στὸ διπλανό μας ὅ,τι ἔχουμε καὶ νὰ μοιραζώμαστε μαζί του τὰ καλά καὶ τὰ κακά. Αὐτὸ ἀποτελεῖ τὴ θεμελιώδη ἥθικὴ τοῦ χριστιανισμοῦ: «Χαίρειν μετὰ χαίροντων καὶ κλαίειν μετὰ κλαίοντων».

Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀγάπην, ὁ καλὸς Χριστιανὸς πρέπει νάγῃ καὶ τὴ δύναμι τῆς πίστεως. Χωρὶς αὐτήν, δὲ μπορεῖ νὰ μῇ στὸ νόημα τῆς διδασκαλίας τοῦ Θεανθρώπου. Γι’ αὐτὸ, ὁ Χριστὸς ἀγωνίζεται νὰ διώξῃ ἀπὸ τίς ψυχὰς μας καὶ τὸ τελευταῖον ἵγνος τῆς ἀμφιβολίας. Οἱ πιστοί, πού τὸν ἀκολουθοῦν, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴ μάταιη καὶ παραπλανητικὴ γνώσι καὶ νὰ ἐξομωθῇ μὲ τὰ παιδιά. Ζητᾷ μιὰ πραγματικὴ ἀναγέννησι τοῦ ἀνθρώπου.

Ὁ Νικόδημος, ὁ Φαρισαῖος ἄρχοντας καὶ σοφὸς ἱεροδιδάκαλος, πού εἶναι μάλιστα καὶ γέρος, ἀπορεῖ ὅταν ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέει:

«Ἄν κανεῖς δὲν ξαναγεννηθῇ (πνευματικά) δὲ μπορεῖ νὰ μῇ στὸ βασίλειον τοῦ Θεοῦ».

Ὁ Νικόδημος, πού εἶναι προσηλωμένος στὴν ὕλη, ξαφνιάζεται. Ἐνα ἀπλοῦς ρῶτημα ἀνεβαίνει στὰ χεῖλῃ του:

— Πῶς μπορεῖ ἕνας γέρος ἄνθρωπος νὰ ξαναγεννηθῇ;

— Νικόδημε, δὲ μ’ ἐνοίωσες.

Ὁ ἄνθρωπος δὲ γεννήθηκε μονάχα ἀπὸ τὴ σάρκα, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο πού ζῇ μέσα του τὴν αἰώνια ζωὴ. Ὁ ἄνθρωπος γεράναι, μὰ ἡ καρδιά του εἶναι νέα. Καὶ ἐκεῖνος πού ζῇ πνευματικά, ξαναγεννιέται καὶ γίνεται ἀθάνατος. Ὁ ἄνθρωπος, πού ζητᾷ τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸς ἐρεχεται στὸ φῶς καὶ αὐτὸς γίνεται ἕνα μὲ τὸ Θεό. Τὸ μεγάλο μυστικὸ, ἀδελφέ μου, εἶναι νὰ πεθάνῃς σαρκικά, γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇς πνευματικά.

Ὁ Νικόδημος ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει. Μιὰ ἀνατοχίλια πέραςε στὸ κορμὶ του. Ἦταν σοφός, μὰ δὲν εἶχε θάρρος καὶ ταπεινώσιν. Δειλὸς καὶ ἀγανδρός, δὲν ἐγκαταλείπει τὴ θέσι του. Προτιμᾷ τ’ ἀγαθὰ μᾶς ἐφημερὸς ζωῆς, παρὰ τὸ δύσκολο δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Ἐνα ἄλλο βασικὸ αἶτημα τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ θυσία. Ὁ ἄνθρωπος, γιὰ νὰ λάβῃ τὸ ὑπερτατο ἀγαθὸ τῆς πνευματικῆς τῆς ἀναγεννήσεως, πρέπει νὰ μὴ λογαριάζῃ τὴ σωματικὴ του ζωὴ. Ποῦτε νὰ ἀγωνισθῇ μέχρι θανάτου γιὰ τὸ καλὸ. Ὅπως τὸ κοντά τὸ στόρι οἰχεται βαθυτὰ στὴ νῆ, γιὰ νὰ ξαναγεννηθῇ, ἔτσι καὶ ὁ ἄνθρωπος ἔχει χροὸς νὰ θυσιαστῇ γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ. «Ὀφτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν σπεῖ-

ρεται ἐν φθορᾷ καὶ ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ». Ὁ τέλειος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, πού ἔπαυσε νὰ καθορίζει τίς σκέψεις του καὶ τίς πράξεις του ὁ ὑλικὸς νόμος καὶ ἄρχισε νὰ τίς προσδιορίζει ὁ πνευματικὸς.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ὑπεροχὰ λόγια, εἶχαν γοπεύσει τοὺς μαθητὲς τοῦ Χριστοῦ καὶ ἕνα μεγάλο πλῆθος ἀνθρώπων. Μὰ ἡ διδασκαλικὴ ἀποστολὴ τοῦ Ἰησοῦ εἶχε τελειώσει. Ὁ καρπὸς εἶχε πέσει σὲ γόνιμο ἔδαφος. Ἀποφάσεις, λοιπόν, νὰ μεταρτῇ μὲ τοὺς ἐχθρούς του, στὴ ματοβαμμένη πόλιν πού ἐξόντωνε τοὺς προφήτες.

Μακρὰ ἀπὸ σένα, Κύριε, αὐτὸ τὸ ταξίδι στὴν Ἱερουσαλήμ, τοῦ λένε οἱ μαθητὲς τὸν μὲ φόβο.

Ὁ Ραββὶ γέλασε.

— Δὲ φτάνει μονάχα νὰ πιστεῦσιν, ἀγαπητοί μου! Πίστι χωρὶς ἔργα εἶναι πρᾶγμα ἀνάξιο καὶ μηδαμινόν. Ἦρθε ἡ ὥρα νὰ γίνων ἔργα τὰ λόγια μας. Ὁ ποῖος θέλει νάρθῃ μαζί μου, ἄς ἀπαρνηθῇ τὸν ἑαυτὸν καὶ ἄς σηκώσῃ τὸ σταυρὸν του.

Τὰ μεγάλα φωτεινὰ μάτια τοῦ Διδασκάλου ἀστράψαν. Ὅλοι σηκώθηκαν σάν ἕνας ἄνθρωπος καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Μπροστὰ σὲς πύλες τῆς Ἱερουσαλὴμ μαζεῖται λαὸς πολὺς νὰ τὸν ὑποδεχθῇ, μὲ λουλούδια καὶ βαγιόκλαδα. Οἱ χωριᾶτες ἔστρωσαν στὸ δρόμο πού περνοῦσε τοὺς μαγνέτες τοὺς καὶ οἱ γυναῖκες τίς μπόλιες τους.

— Ξανά, νιὲ Δαυὶδ, βασιλεῖ τῶν Ἰουδαίων! ἀλάλαζαν. Ἐκεῖνος, καθισμένος πάνω σ’ ἕνα ταπεινὸ γαϊδουράκι, τοὺς εὐ-

λογεῖ, χαμογελώντας.

Ἦρθε ἡ ὥρα, λέει στοὺς μαθητὲς του, νὰ δοξασθῇ ὁ Τίος τοῦ Ἀνθρώπου.

Ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἀλαλάζει μονάχα ὁ λαός, ἀλλὰ λένουν καὶ οἱ ἐχθροὶ του. Ἐρχόταν μόνος Του νὰ πέσῃ στὴν παγίδα, πού τοῦστησαν. Οἱ μαθητὲς του, βλέποντας τὸν κίνδυνον, δὲν κρύβουν τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀγωνία τους. Μονάχα ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, μιὰ γοῆσσα μὲ μορφὴ ἁγίας, καταλαβαίνει τὸ Διδασκαλὸν καὶ προσπαθεῖ νὰ ἐμψυχώσῃ τοὺς μαθητὲς Του. Μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τῆς, βλέπει τὸ δόγμα πού πλησιάζει καὶ θέλει νὰ ἐξαντλήσῃ τὴν ἀγάπην τῆς σ’ Ἐκεῖνον, πού τῆς χάρισε τὸν ἐξιλασμό καὶ τὴν ἀπολύτρωσι. Ἀγοράζει βαρύντα ἀρώματα καὶ τὰ σκορπίζει στὸ ἄκραντο κορμὶ Του. Μὰ ἡ ὥρα αὕτη οὐσία τῆς πάγκλης γυναικας, κάνει τὸν Ἰησοῦ νὰ γίνῃ ἔω φρενῶν.

Μὲ τὰ χρήματα αὐτὰ θά μπορούσαμε νὰ βοηθήσουμε τόσους φτωχοὺς...

— Φτωχοὺς ὅχι, πάντα μαζὶ σας, Ἰουδα. Ἐμένα ὅμως δὲ θά μ’ ἔχετε!

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνῃ ὁ Ἰουδας ἐγενε ἐχθρός. Ἡ κόλασι πού μῖσους, πού ἔχει μέσα του, τὸν καταπνέει. Τρέχει τὴ νύχτῃ στὸ σκοτάδι γ’ ἀνταμώση ἐκεῖνους, πού ἐτοιμάζουν τὸν ὀλεθρον τοῦ Διδασκάλου του.

Στὸ μεταξὺ, ἕνα χαρμόσυνο μήνυμα ἔρχεται νὰ δώσῃ εὐφροσύνη στὸν Ἰησοῦ.

— Ραββὶ, τοῦ λέει ὁ Ἀνδρέας, ὁ μαθητὴς του, ἦσαν Ἕλληνες ἀπεσταλμένοι, ἀπὸ τὴν ὁραία χώρα τους, νὰ σὲ προσκυνήσουν.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ πλημύρισε χαρὰ:

— Ἐφτασε ἡ ὥρα πού περιμένα. Ὅταν ἐγὼ σηκωθῶ πάνω ἀπὸ τὴ γῆ, ὅλα τὰ ἔθνη θά μὲ ἀκολουθήσουν...

Τὴν ἰδίαν μέρα, ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς μαθητὲς του, καὶ ἀπὸ πικρὸ πλῆθος, μῇκε στὸ μεγαλόπρεπον ναὸ τοῦ Σολομώντος. Ἡ ὥρα τῆς μεγάλης μάχης ἔφτασε. Σὲ λίγο μῇχαν στὸ ναὸ, μὲ ἐπιδεικτικὴ πομπή, δέκα Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι. Ἦσαν διαλεγμένοι, ἕνας μ’ ἕνα, ἀπὸ τοὺς ἄσους τῆς θεολογικῆς ἐπιστήμης. Τὸ σχέδιό τους ἦταν κίβλας καταστραμμένο. Θὰ τοῦ ἐστηναν σοφιστικὰ παγίδες, νὰ τὸν τσακώσουν σὲ καμιά ἀπρόσχετῃ ἀπόκρισι, πού θά τοὺς ἐδίδνε τὴ μαρτυρία τοῦ ἀρετικοῦ. Ἡ ἀπόφασί νὰ τὸν θανατώσουν, εἶχε κίβλας παρῶν.

Ποῖος σοῦδωσε τὸ δικαίωμα νὰ κινήσῃ διδαχὲς στὸ λαὸ καὶ νὰ παριστάνῃ τὸ Μεσσία;

Ἡ ἀπάντησι ἦταν μιὰ ἀριστοτεχνικὴ ἀντερώτησι, πού ἔσμιε σὰ σπαθὶ τὸ μαγνῆτα τῆς σοφιστείας καὶ τοὺς ἀφώπλιζε:

— Πέστε μου, ἐσεῖς πρῶτα: Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννη δόθηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους;

Βουβαμάρα καὶ ἀμνηγανία ἔπασσε τοὺς Γραμματεῖς. Ἄν ἀπαντοῦσαν πῶς ὁ Ἰωάννης εἶχε ἐξουσία νὰ βαπτίζῃ ἀπὸ τὸ Θεό, ὁ Ἰησοῦς θά τοὺς τινάζε στὸν αέρα μὲ τὴν ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;». Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

Ἄν πάλι ἔλεγαν πῶς ὁ Βαπτιστὴς εἶχε ἀν-

θρώπων, ἡ ἀπάντησι θά ἦτο ἡ ἐρώτησι: «Τότε γιατί δὲν τὸν πιστεύετε;».

— Δώστε, λοιπόν, αὐτὸ πού εἶναι τοῦ Καίσαρος στὸν Καίσαρα καὶ ἐκεῖνα πού εἶναι τοῦ Θεοῦ στὸν Θεό...

θρόνῳ ἐξουσία, ὁ λαός, πού πίστευε γιὰ θεοσταλτο προφήτη τὸν Ἰωάννη, θά τοὺς γιουχάζει. Γι’ αὐτὸ, προτίμησαν νὰ λουφάζουν.

— Γιατὶ δὲν ἀποκρίνεσθε, ἄνθρωποι σοφοί; τοὺς πέταξε εἰρωνικά.

Τέλος, κάποιος ἀπ’ αὐτοὺς, μουνοῦρισε:

— Δὲν ἐξέρουμε. Γέλια καὶ κοροϊδίες ἀκούστηκαν μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος. Οἱ προσκυνητὲς τοῦ Ναοῦ ἔμειναν ἐκστατικοὶ μπροστὰ στὴ νίκη τοῦ Ναζωραίου.

Στὸ μεταξὺ, ὅπως νὰ συνέλθουν οἱ ἐχθροὶ του, ὁ Ἰησοῦς βόηκε καὶ νὰ ἀπαντήσῃ ὑπεροχὰ στὴν ἐρώτησι τῶν Γραμματέων, μ’ ἐκεῖνο τὸ διάφανο καὶ ποιητικὸ μέσο τῆς παραβολῆς:

— Ὁ Θεός, λέει, ἔστειλε τὸ Γνωστὸν νὰ μαζέψῃ τοὺς γλυκοὺς καρποὺς ἀπὸ τοὺς κακούς ἀπελογητοὺς, ἀλλὰ αὐτοὶ σηκώθηκαν νὰ τὸν κατασπαράξουν...

Ὁ ὑπανγκνός εἶναι ὀλοφάνερος. Κακοὶ ἀπελογητοὶ ἦσαν οἱ ὁρθοσκηντικοὶ ἡγέτες τῶν Ἑβραίων, οἱ παραλιμένοι καὶ οἱ τυπολάτρες. Οἱ γλυκοὶ καρποί, εἶναι ὁ δόστικος καὶ προδομένος λαός, πού τὸν κρατοῦν ὑποκριτικὰ μέσα στὸ ψέμμα καὶ στὸ σκοτάδι.

Ἀκούστηκαν ἀποδοκιμασίες καὶ κατάρες γιὰ τὸν Φαρισαῖον ἀπὸ μέρους τοῦ λαοῦ. Μερικοὶ μπόρδοι τῶν ἱερέων, γιμῆσαν νὰ πιάσουν τὸ Χριστό. Μὰ, οἱ ἀγανακτισμένοι προσκυνητὲς μῇχαν στὴ μέση καὶ τοὺς ἐμπόδιζαν. Ὁ Ἰησοῦς οἱ Γραμματεῖς δὲν ἤθελαν ν’ ἀνταπεκρίνον τὴν ἔπτα τους. Ἡ ἀντεπίθεσι ἄρχισε ἀμέσως μὲ μιὰ προετοιμασμένη μ’ ὑποκλήτῃ ἐρώτησι, πού σκόπευε νὰ φέρῃ τὸν Ἰησοῦ σὲ ἀντίθεσι μὲ τὴ ρωμαϊκὴ ἐξουσία:

— Κύριε! τοῦπαν ὑποκριτικά, ἐξέσμε πῶς μᾶς μιλᾷς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴ δικαιοσύνην καὶ μᾶς δδηγεις στὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ. Ἀλλὰ ποῖα εἶναι ἡ γνώμη σου, γιὰ ἕνα πρᾶγμα πού τόσο πολὺ μᾶς καταβλῇ. Πρέπει νὰ πληρώνουν

με φόρον στὸν Καίσαρα; Ὁ Ἰησοῦς ἐνοίωσε ἀμέσως τὴν γίδα. Γέλασε καὶ εἶπε:

— Ἀλλοίμονό σας, Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, ὑποκριτές! Εἰδοθε πολὺ μορὸι γιὰ νὰ μὲ πειράξετε! Κι’ ἀμέσως ἐπανελάβε:

— Δώστε μου ἕνα νόμισμα τοῦ κήνσου...

— Ποιανοὺ εἶναι αὕτῃ ἡ εἰκόνα μὲ τὴ γύρω ἐπιγραφή: σὼτρε.

— Τοῦ Καίσαρα! ἀπάντησαν. Δώστε, λοιπόν, αὐτὰ πού εἶναι τοῦ Καίσαρα στὸν Καίσαρα, καὶ ἐκεῖνα πού εἶναι τοῦ Θεοῦ στὸ Θεό!

Οἱ Φαρισαῖοι δοκίμασαν κατάπληξι ντροπῇ καὶ λύσσα. Οὐδὲν ἔβλεπον, γιὰ τὸ θῆμα γλυστοῦσε ἀπὸ τὰ χεῖρα τους.

Μὲ τὴν ἀπάντησι αὕτῃ ὁ Ἰησοῦς ἐκαθάρισε, μιὰ γιὰ πάντα, τὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀπὸ τὴ βασιλεία τῆς γῆς. Ὁ φόρος τοῦ Καίσαρα δὲν ἔχουν καμιά σχέση μὲ τὸ Θεό. Ἀρχοντες, βασιλῆδες, αυτοκράτορες, ἐρχονται καὶ παρέρχονται σὰ σκιές, μαζὶ μὲ τὰ ἐφημερὰ ἀγαθὰ τους. Ὁ φόρος ὅμως, πού δίδεται γιὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν μὲ τὴν πίστι, τὴ θυσία καὶ τὴν ἀγάπην, ἀνεβάσει τοὺς ἐλλεκτους ἀπὸ τὸ μεταβλητὸ, ποδοκίμο σχῆμα, πού εἶναι αὕτῃ ἡ ζωὴ, στὴν ἀπόλυτη οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ, πού εἶναι ἡ αἰώνια ζωὴ.

Τὴν ἐκπλήξι καὶ τὸ θυμὸ τῶν Φαρισαίων ἀκολούθησε ὁ φόρος. Κατάλαβαν πῶς δὲν εἶχαν νὰ κάμουν μὲ κανένα ἀπλοῦς προφήτη, ἀπὸ αὐτοὺς πού ἤξεραν νὰ τοὺς ἐξετελλίζον θεολογικά μ’ ὅτερον νὰ τοὺς σκοτώσουν σάν ἀκούιδες. Ὁ Ναζωραῖος ἔπαιξε τίς Γραφές στὰ δάχτυλά του.

Δὲν ἦταν μονάχα δεινὸς θεολόγος, ἀλλὰ καὶ βαθυστόχαστος φιλόσοφος καί, πάνω ἀπ’ αὐτὰ, περὶσπινος διαλεκτικός μ’ ἐτοιμολόγος.

Θὰ μᾶς κινήσῃ μεγάλη ἐπιμὴ ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὅλῃ μᾶς διαλύσῃ, βόγγηξε, σὺχίζοντας τὰ ρούχα

του, ὁ ἀρχιερέας. Πρέπει νὰ ἐξογτωθῇ, μὲ κάθε θυσιά...

Ἐμεινε ἡ τελευταία ἐφεδρεία, οἱ πανοῦργοι Σαδουκαῖοι, οἱ ἀλεπουδες, πού ἔπαιαν πουλιά στὸν αέρα.

Τί θά γίνῃ, Ραββὶ, ἡ χίρρα πού πῆρε, μὲ τὴ σερά, ἔξη ἀδερφία, πού πέθαναν ὁ ἕνας ὅτερον ἀπὸ τὸν ἄλλο; Στὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν σὲ ποῖον θά ἀνήκῃ;

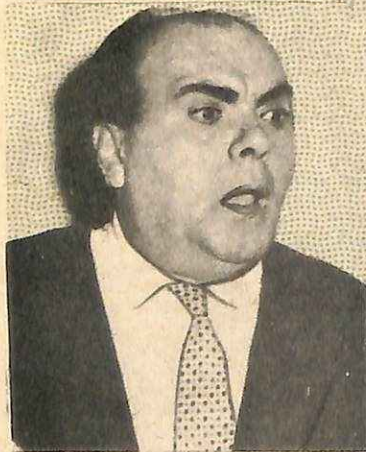
Ἡ ἐρώτησι αὕτῃ ἀποσκοποῦσε νὰ παρῶσῃ τὸ Χριστὸ σὲ καμιά ὀλισπιτὴ ἀπάντησι, πού νὰ τὸν ἐκθέσῃ στὸ λαό, σάν αἰρετικόν.

— Ὡ! Ἀνθρώποι μορὸι! τοὺς εἶπε σαρκαστικά. Στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν οὔτε παντρεύονται, οὔτε πεθαίνουν! Ὅλοι εἶναι ὁμοιοὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους. Εἶναι πνεύματα, λυτρωμένα ἀπὸ τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκας.

Τότε ὁ Θεός ε

ΤΖΕΝΝΗ ΚΑΡΕΖΗ

Β. ΑΥΑΖΝΙΤΗΣ

ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ

— ΠΟΙΟ Πάσχα σας, ήταν το ωραιότερο της ζωής σας; Και γιατί;
 «Η ερώτησι αυτή απευθύνθηκε με τη σειρά σ' ένα... μέσο καλλιτεχνικά άστέρι της χώρας μας, άστέρι του κινηματογράφου, το θεάτρον, του χορού και του τραγουδιού, διαλεγμένα στην τύχη.
 «Ο λόγος της ερωτήσεως ήταν απλός. Πάσχα μύρισε, η ευωδιά του ψητού όρεξας, προλούδιο ευφρόσυνο της μεγάλης γιορτής της Χριστανωνύνης άπλωσε στον αέρα, τὰ κόκκινα αυγά, έδωσε στα σπία δυη γιορταστική και οι άνθισμένες πασχαλιές σκόρπισαν στην ατμόσφαιρα το μήνυμα της ανοίξεως.
 ★
 Γιορτή μέσ' στη γιορτή.
 Πώς να μην το ρίξη κανείς στη νοσταλγία των παρασμένων καιρών, και πώς να μην αφήσει την σκέψι του να πλανηθή στα μεγάλα δράσημα της περασμένης ζωής, ένα άπ' τα όποια είναι οι γιορτές του Πάσχα;
 — Όσοι πιστοί, λοιπόν, άς άπαντήσουν. Και τ' άστέριά μας, άς υπερβούν με τ' άστέριά της 'Αναστάσεως κι' άς θυμηθούν, άς μιλήσουν και άς ευχηθούν...
 ★
 Πρώτη ή ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ, ή μεγάλη ηθοποιός του ελληνικού θεάτρου στο κάλεσμά.
 — Το καλλίτερό μου Πάσχα; Μά έδες οι 'λαμπρές ήταν δυο... ήθος τις περνάω στα νησιά, ανάμεσα στους άποικούς ανθρώπους και τους ταπεινούς. Γι' αυτό δέ μπορώ να ξεχωρίσω πού ήταν το καλλίτερό μου Πάσχα. Μπορώ όμως να σάς πω πού ήταν το εχρότερό μου Πάσχα. Ήταν κάποιο πού το πέρασα, μικρό κοριτσάκι στην Κασάλα.
 «Ξημέρωνε, θυμάμαι το Μεγάλο Σάββατο. Και θεοσκοτωθήκαμε στο σπίτι στη δουλειά και στις ετοιμασίες. Κι' έπρεπε τ' άπόγευμα να κοιμηθώ λιγάκι, γιά να μπορούσα με τους δικούς μου να παρακολουθήσω την 'Ανάστασι.

ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ

τασθήτε όμως την εκπληξί μου, όταν, σαν με έπλησαν, έμαθα πώς ήταν... θράδυ του Πάσχα! Είχα κοιμηθώ 28 δολόκληρες ώρες και οι δικοί μου λυπήθηκαν να με ξυπνήσουν. Έβαλα τὰ κλάματα. Λίγο ήταν να χάσω την 'Ανάστασι, την πιο όμορφη νύχτα του χρόνου;
 ★
 — Αυτό το Πάσχα, το φετεινό, θάνατ' ωραιότερο μου Πάσχα, μάς δέλωσε χαρούμενη ή ΤΖΕΝΝΗ ΚΑΡΕΖΗ. Το περιμένο με άνυπομονησία, σάν νάμαι μικρή παιδούλα.
 — Γιά πού λόγo ξεχωρίζετε ένα Πάσχα πού δέν ήρθε άκόμα,

ΓΚΕΛΥ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

— Το Πάσχα πού ξεχωρίζε, ανάμεσα στις άναμνήσεις μου, μάς έξωμολογήθηκε ή ΕΙΡΗΝΗ ΠΑΠΑ, δέν είναι το πιο όραίο, αλλά το πιο δυστυχo πού πέρασα ως τώρα. Ήταν στα μαύρα χρόνια του πολέμου, στο Χιλιόμοδι, το χωριουδάκι όπου γεννήθηκα. Κι' εγώ, μαζί με τους δικούς μου κνάμαμε Πάσχα σε μία σπηλιά, γιατί οι Γερμανοί βομβάρδιζαν τὰ πάντα όλημερίς.
 Και ή μελαγχροινή στάρ, τελείωσε την μαύρη αυτή άνάμνησι με μία ευχή:
 — Εύχομαι να μη ξαναπεράσω, άχι εγώ, αλλά κανέναν άνθρωπο σ' όλο τον κόσμο, τέτοιο Πάσχα.

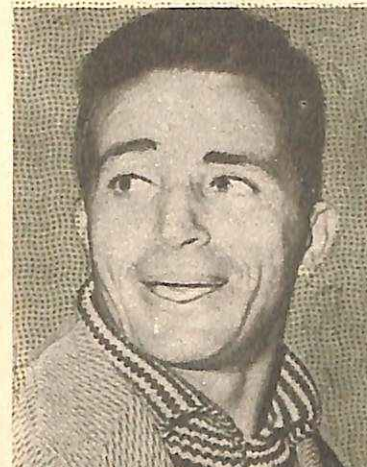
Το καλύτερο

Οι άστέρες του θεάτρου και του κιν)φου

ανάμεσα στα τόσα πού 'έληθαν' τη σωτήσαμε.
 Ή άπάντησι της ήταν αινιγματική. Δέ μπορώ να σάς άποκαλύψω το 'γιατί'. Είναι ιδιωτική υπόθεσι, άπάντησε.
 Και έξοπασε σε χαρούμενα ξεφονητά, πού πλημμύρισαν το σπίτι, από κρεατοκάμαρας μέχρι κουζίνας.
 Ο ΜΙΚΗΣ ΘΕΟΔΩΡΑΚΗΣ, ο μεγάλος Έλληνας συνθέτης, πού ξαναγύρισε αυτές τις μέρες άπ' το Παρίσι, γιά να κάνει Πάσχα στην 'Ελλάδα, μάς έπιφύλαξε μία άπάντησι όμοια με την προηγούμενη, αλλά με διαφορετικό νόημα.
 — Το καλλίτερό μου Πάσχα, ελπε, είναι αυτό πού θάρρη. Το μελλοντικό. 'Ελπίζω να μπορούν τότε νάναί όλοι οι άνθρωποι εύτυχημένοι.
 Ο ΜΙΧΑΗΛΣ ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ, θυμάται με νοσταλγία κάποιο περασμένο Πάσχα, πού ή άνάμνησι του συνδέεται μ' ένα κοινό κουλούρι της βραχής.
 — Ήταν το θράδυ της 'Αναστάσεως, μάς διηγήθηκε κι' ή φωνή του ήρε. Ένα παρόξενο τυφερότονο. Κι' εγώ-εφέος τότε- είχα γίνει γιά όλη τη Μεγάλη 'Εβδομάδα θεοφοβούμενος. Ο λόγος ήταν απλός. Ήμουν έρωτευμένος μέχρις άπελπίστας και ο μόνος τρόπος να δώ την 'εκαλή' μου ήταν να πηγαίνω ταχτικά στην εκκλησιούλα της γειτονιάς μου, στην Κοικινιά. Την έβλεπα, λοιπόν, την κοπελίτσα, πού μου είχε πάρει τα μυαλά, αλλά δέ μπορούσα φυσικά να της μιλήσω. 'Ασπυ το θράδυ της 'Αναστάσεως, καθώς ζητούσα ν' ανάσω άπ' τη λαμπάδα της το κερί μου, μου μίλησε εκείνη.
 — Τι σοβ' έλπε;
 — Μοι έδωσε ένα κουλούρι, πού κρατούσε στα χέρια της να φάω κι' εγώ. 'Απόψε οι άνθρωποι τὰ μοιράζονται 'όλα', μου έλπε. Κι' εγώ έζησα εκείνη την ημέρα τ' ωραιότερο Πάσχα της ζωής μου.

ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ

ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ

Σάν να κατάλαβε το κρυφό νόημα πού έκρυβαν τὰ λόγια μας, έσπευσε να διορθώσει την ήμερομηνία.
 — Όχι. Το Πάσχα του 1938 ήταν το καλλίτερό μου.
 — Γιατί του 1938;
 — Γιατί τότε παντρεύτηκα τη γυναίκα μου.
 — Τότε να κάνετε μία πασχαλινή ευχή γιά τους ανθρώπους.
 Προθυμοποιήθηκε να κάνει μία, αλλά μόνο γιά τους 'Αθηναίους!
 — Νάργωνται περισσότεροι στο θέατρο, ευχήθηκε. 'Ετσι θα όγουν κερδισμένοι και αυτοί και... έμεινε.
 Η ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ, Πάσχα της ζωής μας, ήταν

Πάσχα μου

Θυμούνται, όμιλούν και εύχονται...

θριακόταν στα Γιάννενα όταν τη ζητήσαμε γιά να της υποβάλουμε την ερώτησι μας.
 Καλλίτερα όμως. Γιατί, όπως έξορουμε, από σχετική συζητήσι μας πού είχαμε μαζί της στο παρελθόν, το Πάσχα είναι γι' αυτή ή πιο λυπητερή μέρα του χρόνου. Τέτοια μεγάλη μέρα της Χριστιανωσύνης ήταν όταν πριν από πολλά χρόνια, έχασε τον πατέρα της με τον γνωστό τραγικό τρόπο. Και τον άγαπούσε τόσο πολύ, ώστε... Την άκούμε να το ξαναλέη με τη θλιμμένη τυφερή φωνή της.
 — Μη μου μιλάτε γιά Πάσχα. Ή γιορτή αυτή δέν είναι γιά μένα γιορτή.
 Η ΒΟΥΛΑ ΧΑΡΙΛΑΟΥ, ή νέα δραματική πρωταγωνίστρια της δόθνης, τοποθετεί την όμορφότερη

ΖΩΖΝ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ

λαμπρή της ζωής της στα παιδικά της χρόνια, εκεί σε κάποια θαλασσινή πολιτεία της Ρωμελίας.
 — Θυμάμαι πού στην 'Ανάστασι, μάς έλπε γινόνταν... χαλκονοπόλεμος μεταξύ δυό εκκλησιών. Και οι πιστοί άποδύονταν σε πραγματική μάχη με τρακατρούκες, τρομπόγια, τρίγωνα και βεγναλικά.
 — Και σεις θρίσκατε εύχαρίστησι σε μία 'μάχη';
 Η Βούλα Χαριλάου άπάντησε στοχαστική:
 — Είθε όλες οι μάχες του κόσμου νάταν σαν τους λαμπριάτικους χαλκονοπόλεμους!

Ο ΜΑΝΩΛΗΣ ΚΑΣΤΡΙΝΟΣ, ο στυλίστας χορευτής και χορογράφος, με συγκίνησι άναθυμάται κάποιο 'εκρηκτικό πάσχα' τοποθετημένο χρονικά σε μία 20ετία πού πριν.
 — Είχα γυρίσει στην πατρίδα μου την Κρήτη, μάς έλπε, ύστερα από πέντε χρόνια πού είχα εγκαταλείψει τους δικούς μου, παρά τη θέλησί τους, γιά να θλώ στο χορό. Ο πατέρας δέν μου ξανάμιλησε από τότε. Στο μεταξύ όμως, μάθαινε πώς στην 'Αθήνα είχα γίνει ένα όνομα. 'Ασπυ, έξωφικά, κάποιο Πάσχα μ' έξυπνησε ή νοσταλγία. Κίνησα λοιπόν ένα Μεγάλο Σάββατο και μπήκα στο καράβι. Έφτασα στο νησί, δίχως να ξέρω πώς θα με δέχονταν οι δικοί μου. Βρήκα τον πατέρα την ώρα, πού πήγαινε το λαμπριάτικο άρνι στο σπίτι. Σάν τὰ μάτια άντικρουστήκανε, θυμάμαι πώς κέρυσα στη θέσι μου. Το ίδιο και εκείνος. Μείναμε άμίλητοι γιά λίγο κι' οι δυό. 'Υστερα ο πατέρας άνοιξε την άγκαλιά του...
 «Αυτό ήταν το πιο εύτυχισμένο Πάσχα της ζωής μου.
 Ο ΓΙΩΡΓΟΣ ΦΟΥΝΤΑΣ, ήταν

λιγόλογος στην άπάντησι πού μάς έδωσε:
 — Το καλλίτερο Πάσχα της ζωής μου, μάς έλπε δέν ήρθε άκόμα.
 — Πότε έλπίζετε πώς θάρρη;
 — Το κακό είναι, έλπε, και μελαγχόλησε, πώς κάθε χρόνο περιμένω πώς θάναί το φετεινό, αλλά... δέν είναι.
 ★
 — Το καλλίτερο Πάσχα μου; Μά δέν ξέρω. Όλα τὰ Πάσχα μοιάζουν τόσο, σάν δυό σταγόνες νερό, τόνισε ο ΔΗΜΗΤΡΙΗΣ ΧΟΡΝ.
 Και πρόσθεσε:
 — 'Αστόσο, πρέπει να πω, πώς, σάν όλους τους ανθρώπους, αίσθανομαι εύτυχής αυτές τις μέρες. Είμαι σάν να ξαναγεννιέται κανείς μαζί με την 'Ανάστασι. Και νά

Μ. ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ

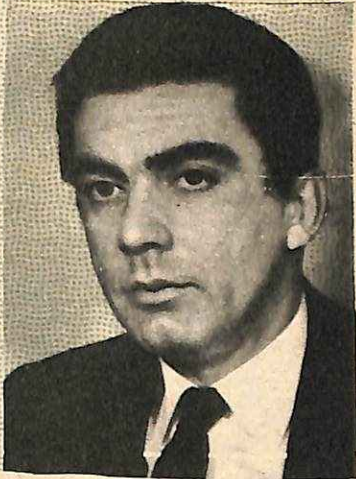
ξαναγίνεται παιδί. Ένα άφωο, ά μέριμνο κι' εύτυχισμένο μαρτάκι.
 Η ΓΚΕΛΥ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ και ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ, ένα από τὰ πιο διαλεχτά καλλιτεχνικά ζευγάρια, έδωσαν στην έρευνά μας ταυτόσημη άπάντησι:
 — Το Πάσχα του 1955, έπαιον από κοινού, ήταν το ωραιότερο της ζωής μας.
 — Γιατί;
 — Γιατί τότε γυθήκαμε εγώ νυφούλα και ο Στέφανος γαμπρός, έξήγησε ή Γκέλυ.
 Και πρόσθεσε:
 — Πράγμα γιά το όποιο δέν θα μετανοιώσουμε ποτέ!

★
 Την έρευνά μας κλείνουν δυό θεανέττες του έλαφρού τραγουδιού, πού κατέχουν μισά - μισά τον τίτλο της βασιλείας της άθηναϊκής νύχτας: Η ΖΩΖΝ ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗ και ή ΛΑΟΥΡΑ.
 Ή δεύτερη δέλωσε πώς προτιμά άπ' το Πάσχα, τὰ Χριστούγεννα, και ειδικά τὰ φετεινά Χριστούγεννα.
 «Όσο γιά τη Ζωζώ Σαπουντάκη, το ωραιότερο της Πάσχα το πέρασε στη Φλωρίδα της 'Αμερικής το 1958.
 — Ήμουν στην ξενιτειά, μάς έξωμολογήθηκε και με κυριέμε κείνη την Μεγάλη 'Εβδομάδα, μιά τέτοια νοσταλγία, πού διαρκώς συλλογιζόμουν σούδες με άρνιά και κεράκια της 'Αναστάσεως. Ω, σπου κάποιος θαυμαστής μου, γιά να με παρηγορήσει μου χάρισε ένα ψεύτικο άρνι, πού το πατούσε και φώναζε: «μπεμπέ.
 «Το ήπρα, λοιπόν, την ώρα πού έδγαναν γιά το νούμερό μου και τώση ήταν ή χαρά μου, πού έπρεσα στην πιάνα πού θρίσκαταν πλάι στην πίστα. Το τί έγινε, δέ μπορέιτε να το φαντασθήτε!

★
 Τὰ κόκκινα αυγά δάφθηκαν και τ' άρνιά περιμένον στη σούδα. Πάσχα, Κυρίου Πάσχα, έχομε. Κοντά στο πλούσιο τραπέζι, προσθέστε και το παρόν: Ένα πιάτο άναμνήσεις, πού σας το προσφέρουν τ' άστέριά της Τέχνης, μαζί με την όλόθεριμ' ευχή τους:
 — Καλή 'Ανάστασι.
 Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΒΑΛΑΚΟΥ

ΔΗΜ. ΧΟΡΝ

ΑΛΙΚΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

Πάολα: «Ένας δεύτερος γυιός»

Ένα δίπλωμα ώριμότητας...

Τελευταία δημοσία εμφάνισι της πριγκηπίσσης Πάολα του Βελγίου, πριν απ' το ετυχε γεγονός, που περιμένει με το σύζυγο της πριγκηπα Αλβέρτο. Τό πριγκηπικό ζευγάρι, πήγε να δὴ ἑνα τελευταίο ἀμερικάνικα φιλμ.

Στὸ διαλειμμα, ἡ ἀποθέωσι τοῦ πριγκηπικοῦ ζευγαριοῦ, ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν παρισταμένων, προκάλεσε μιά βαθεῖα συγκίνησι στὴν Πάολα.

Ἡ εἰδικὰ ραμμένη, μαύρη τουαλέτα της, ἐλαχίστα μείωνε τὴν ἐκδηλῆ ἐνδιαφέρουσα κατὰστασι τῆς πριγκηπίσσης, πού περὶ ἑφερε ἑνα ἀδάω, πολὺ «ἐνὲν» βλέμμα, σὲ δούλους παρισταμένους.

Γιατὶ ἐπὶ τρομερὸ αὐτὸ παιδί τῆς Αὐλῆς τῶν Βρυξελλῶν — πολὺ εἶχε ὑποφέρει τὸς τελευταίους μῆνες.

Ἡ κάθε της ἐκδήλωσι — καὶ πολλὰς ἐκδηλώσεις της, εἶχανε τὴ σφραγίδα μίας πολλῆς καὶ ὁρμητικῆς κοπέλλας — προκαλοῦσε σειρὰ παρεξηγήσεων.

Καὶ τὸ παιδί, πού περιμένει τώρα, ἀποτελεῖ γιὰ τὴν πριγκηπίσσα μιά δικαίωσι καὶ ἑνα... δίπλωμα ὠριμότητος.

Τὸ πραγματικὸ μυστικὸ

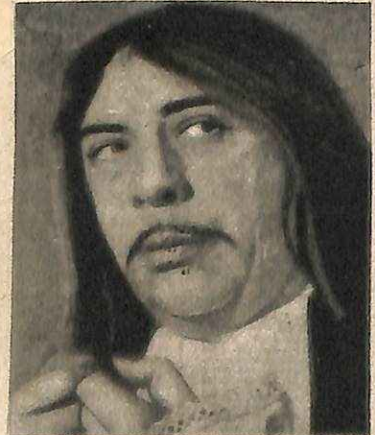
Βόμβα στὴν «Κομεντί» — Φρανσαίξ. Μὰ μὴ φαντασθῆτε, ὅτι πρόκειται γιὰ μιά βόμβα τοῦ Ο.Α.Σ.

Ἀπλούστατα, ἑνας νέος Ταρτούφος γεννήθηκε. Μετὰ τὸν Σάρλ Ντυλλέν, τὸ Λουὶ Ζουβὲ καὶ τὸν Φρανσουά Περιοί, ὁ περίφημος ἥρως τοῦ Μολιέρου ἀπέκτησε ἑνα καινούργιο ἐρμηνευτή: τὸν Ζαν Παρεντέ.

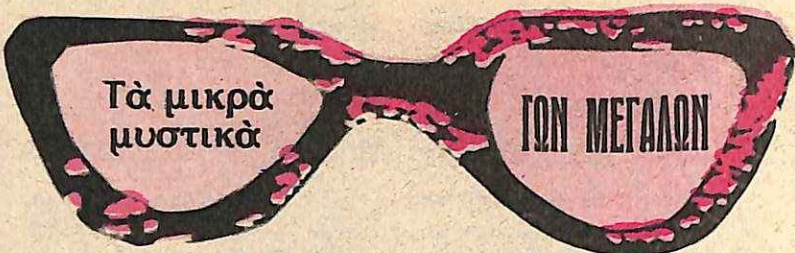
Πολλοὶ ἦσαν οἱ ὑποψήφιοι, γιὰ τὸν ἐξαιρετικὸ αὐτὸ ρόλο, στὴ «Κομεντί» — Φρανσαίξ.

Πολλὰς δολοπλοκίας καὶ ταρτουφικῆς ὑποκρισίας ἐτέθησαν σὲ κίνησι, γιὰ τὴν κατάληψιν... τοῦ ὅχρου.

Ἀλλὰ ὁ Ζαν Παρεντέ, μετὰ μιά λαμπρὴ καριέρα στὰ βουλευτάρια,

Ζαν Παρεντέ: «Εἰμαι ὁ καινούργιος Ταρτούφος».

(Τὸ Διεθνὲς κούρ-κούρ)

ἐκέρδισε μὲ βραχεῖα κεφαλὴ τὸν ἐπίπλο ὁλόο.

Τὸ κουτσομπολιὸ στὰ παρασκήνια δίνει καὶ παίρνει. Τὰ στόματα τῶν «καλὰ πληροφορημένων», ὀργιάζουν σέ... ἀποκαλυπτικὰ λεπτομέρειες, γιὰ τοὺς «ταρτουφισμοὺς» τοῦ νέου Ταρτούφου.

Ἀλλὰ ἑνα εἶναι τὸ μικρὸ μυστικὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς υποθέσεως: Ὁ Ζαν Παρεντέ εἶχε τὸ ταλέντο!

Φαράχ καὶ Ζακελίν

Ἐπὶ τέλους!... Ἐπειτα ἀπὸ ἑνα δραματικὸ χεῖμα, ἡ γλυκεῖα Φαράχ, πρῶν φοιτήτρια τὸ Παρίσι καὶ τώρα αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας, ταξιδεύει στὴς Ἡνωμένες Πολιτεῖες... Κι' ἐνὸς μὲ μιά γωνία τοῦ μεγάλου σαλονιοῦ τοῦ Λευκοῦ Οἴκου ἔστρεψε κοιθέντα μὲ τὴ Ζακελίν Κέννεντυ, τὸ πρῶτό της σκιᾶζοι ἀπὸ τοῖς ἀναιμῆσις τοῦ τρομεροῦ αὐτοῦ χεῖματος.

Ἀπεργίες, διαδηλώσεις τῶν φοιτητῶν, αἱματηρὲς ταρσιχές, ἡ χώρα στὰ πρόθυρα τῆς ἐπαναστάσεως... Ἡ Φαράχ, στὸ μεγάλο, στὸ μυθικὸ παλάτι τῆς Τεχεράνης, προσπαθεῖ νὰ καταλάβῃ ὅλες αὐτὲς τὶς δυνάμεις πού τὰ ὁρμητικὰ τοὺς κύματα, κινδυνεύουν νὰ παρασύρουν τὰ πάντα.

Σὲ μιά φοιτητικὴ διαδήλωσι, σκέφτηκε νὰ τρέξῃ μπροστὰ στοὺς φοιτητὲς καὶ νὰ τοὺς μιλῇ ἡ ἴδια!...

Σὲ μιά φοιτητικὴ διαδήλωσι, σκέφτηκε νὰ τρέξῃ μπροστὰ στοὺς φοιτητὲς καὶ νὰ τοὺς μιλῇ ἡ ἴδια!...

Σὲ μιά φοιτητικὴ διαδήλωσι, σκέφτηκε νὰ τρέξῃ μπροστὰ στοὺς φοιτητὲς καὶ νὰ τοὺς μιλῇ ἡ ἴδια!...

Σὲ μιά φοιτητικὴ διαδήλωσι, σκέφτηκε νὰ τρέξῃ μπροστὰ στοὺς φοιτητὲς καὶ νὰ τοὺς μιλῇ ἡ ἴδια!...

Φαράχ: «Διατρέψω τὰ ταξίδια...».

Μετὰ βίας τὴ συνεκράτησαν σὲ τὸ παλάτι...

Ἡ Φαράχ, ἀρχίζει τώρα νὰ νιώθῃ ὅλες τὶς πίκρες τῆς «ἐξουσίας». Δὲν εἶναι εὐκόλο, ἀπὸ Παριζιάννα φοιτήτρια νὰ γίνῃ αὐτοκράτειρα τῆς Περσίας, μιάς χώρας πού εἶ ἀπᾶν σ' ἑνα κοινωνικὸ ἠφαίστειο.

Ἀλλὰ στὴν Οὐάσιγκτον, πλῆθι στὸ Σάχη, λάμπει ἀπὸ χαρὰ καὶ ἱκανοποίησι.

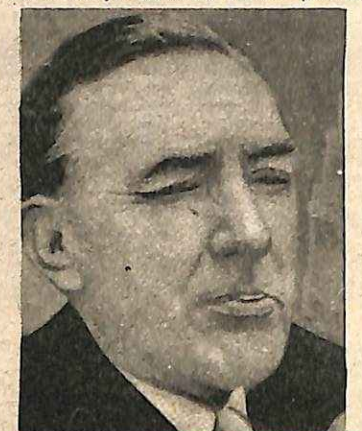
Μὲ τὴ «Ζακελίν», μιλᾶνε γαλλικά καὶ ἔβαναν ἀμέσως φίλες. Μιλᾶνε γιὰ τὰ παιδιά τους, τοὺς ἄντρες τους καὶ τὴ ζωὴ. Κι' ἀκόμη, γιὰ τὴν κοινὴ τους ἀγάπη: τὰ ταξίδια.

Πενήντα μέτρα σὲ τριάντα χρόνια

Στὸ γαλαξία τῶν μεγάλων ἐπιχειρηματιῶν καὶ διευθυντῶν ἐργαστασίων — αὐτὸ τὸν κλειστὸ κόσμο, πού σφυρηλατεῖ τὸν οικονομικὸν μέλλον τοῦ κόσμου — ὑψώθηκε ἑνα

καινούργιο ἀστέρη: ὁ «Ἄλαν Μπάρκ, νέος διευθυντὴς τῆς βρετανικῆς Φόρντ, μὲ ἑτήσιο μισθὸ καὶ ποσοστὸ ἑνα μισθὸς ποσὸ.

— Δὲν εἰμαι ἑνας «σοῦπερμαν», διαρκῶς βιαστικὸς καὶ ἐκνευρισμένος, ὅπως πολλοὶ διευθυνταί, ἀλλὰ ἑνας πολὺ ἀπλὸς ἄνθρωπος, πού ξεκίνησε στὸ ἴδιο αὐτὸ ἐργοστάσιο, ἀπὸ ἀπλὸς ἐργάτης, ἐξομολογήθηκε ὁ «Ἄλαν Μπάρκ, πίσω ἀπὸ ἑνα πυκνὸ σύννεφο καπνοῦ. (Εἶναι μανιῶ.

Ἄλαν Μπάρκ: «Δὲν κυτᾶζω ποτὲ τὸ ρολόι μου...».

δης καπνιστῆς). »Σὲ ἡλικία δώδεκα ἐτῶν, ἄφησα τὸ δημοτικὸ σχολεῖο, καὶ ὄρμισα νὰ μοιράζω τὶς μπουκάλες τὸ γάλα καὶ τὶς ἐφημερίδες στὴ συνοικία μου.

»Μέχρι τὸ εἶκοσι πέντε μου χρόνια, κατάρθωσα ν' ἀποκτήσω μερικὲς βασικὲς γνώσεις, γιὰ τὰ μωτέρ τῶν αὐτοκινήτων...

»Ἐμαθα ὅτι ἡ Φόρντ, μόλις εἶχε τελειώσει ἑνα καινούργιο ἐργοστάσιο κοντὰ στὸ Λονδίνο. Βρισκόμουν χωρὶς δουλειά, γιὰτὶ μὲ τὴ μεγάλη κρίσι τοῦ 1932, μὲ εἶχαν ἀπολύσει ἀπὸ ἑνα μικρὸ ἐργαστήριό τοῦ Μάντσεστερ, ὅπου δούλευα.

»Ἐκκίνησα, μὲ ἀδελανὲς τσέπες καὶ στομάχι, κάνοντας ἀπὸ-στόπ. Τὰ τελευταῖα δέκα χιλιόμετρα τὰ ἔκανα ποδοπόδρομο. Στὴ Φόρντ, κανένας δὲν ἤθελε νὰ μὲ δεχθῇ.

»Ἐπεισα, μιά γραμματέα, ὅτι εἶχα ρωτηθεῖ μὲ τὸν διευθυντὴ τοῦ προσωπικοῦ, πού μόλις μὲ εἶδε, λίγος ἔλειψε νὰ μὲ πετάξῃ ἀμέσως ἔξω. Τελικὰ μὲ προσέλαβε σὺν ἀπλὸ ἐργάτῃ...».

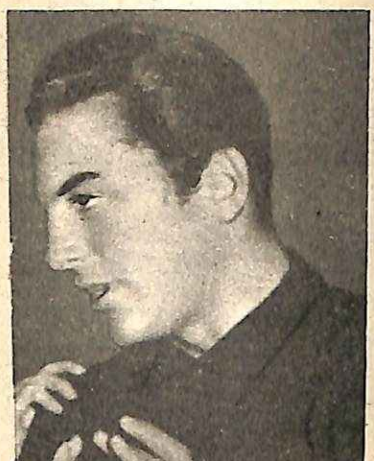
Ὁ «Ἄλαν Μπάρκ, γίνεται νοσταλγικός, ἐνὸς ἀνάβει ἀκόμη ἑνα τσιγάρο.

— Σήμερα εἰμαι γενικὸς διευθυντὴς τῆς Φόρντ, συνεχίζει σὰν νὰ μιλᾷ γιὰ τὸν ἑαυτοῦ. Οἱ οἱλοὶ μου μὲ ρωτᾶνε ποῖο εἶναι τὸ μυστικὸ μου. Πῶς κατάρθωσα, στὴν τρομερὴ αὐτὴ κοῦρσα, γιὰ τὴν κοσμοφὴ τῆς Φόρντ, νὰ νικῶσι διπλωματούχους μηχανικοὺς καὶ γυιοὺς λόρδων.

»Πρῶτα-πρῶτα εἶχα σιδερένια ὑγεία. Καὶ πολλὴ τύχη. Πολλὰς ἐσυνπτώσεις» μ' ἐβοήθησαν. Γρήγορα, ἀνακάμψα, πῶς τίποτα δὲ μπόρεῖ νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν πέτρα. Σ' ὅλες τὶς προκλήσεις, ἀπαντοῦσα, σφίγγοντας τὰ δόντια, μὲ περισσώτερη ἐργασία.

Σκοπὸς μου, ἦταν ἡ τελειότητα στὴ δουλειά. Καί, μετὰ, ὁμολογῶ, δὲν κῦταζα πολὺ συχνὰ τὸ ρολόι μου...».

Σκοπὸς μου, ἦταν ἡ τελειότητα στὴ δουλειά. Καί, μετὰ, ὁμολογῶ, δὲν κῦταζα πολὺ συχνὰ τὸ ρολόι μου...».

Ὀρσίνι: «Ἡ «ντόλτα» βίτα» κι' ἐγώ...».

Τὸ ἐργαστήριό, ὅπου πρωτοδόλησε σὰν ἀπλὸς ἐργάτης, εἶναι καὶ σήμερὰ τὸ ἴδιο, ὅπως ἀκριβῶς πρὶν τριάντα χρόνια... Μόλις πενήντα μέτρα γὰρ ὀρίζουν, ἀπὸ τὸ σημερινὸ ὑπερπολυτελὲς γραφεῖο του. Τριάντα χρόνια, γιὰ νὰ καλύψῃ πενήντα μέτρα... Κι' ὅταν περῶσι μέσα ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, οἱ ἀπλοὶ ἐργάτες πού πλᾶϊ τοὺς δούλεψε σκληρὰ, τοὺ φωνάζουν:

— Πῶς πάει τὸ καινούργιο «τζόμπ» Ἄλαν;

Τὸ καινούργιο «τζόμπ» εἶναι ἡ γενικὴ διέθυνσι τῆς Φόρντ...

Ὁ Ναπολέων τῆς «ντόλτα» βίτα»

Ὁ πριγκηπὸς Φίλιππο Ὀρσίνι — πρῶν βοήθος τοῦ Πάπα, πρῶν ὑποψήφιος αὐτοχρεῖ μὲ τὴν Μπελντίν Λη, πρῶν «ἀρραβωνιαστικὸς» τῆς Σοργία, ἀπέκτησε ἄλλο ἑνα «πρῶν» τελειῶς ἀπροσδόκητο...

Τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἀποχαιρήθηκε τὴ «ντόλτα»-βίτα τῆς Ρώμης καὶ τὰ ξενύχτια τῆς Βία-Βένετο.

Τὰ μεγάλα, τὰ μετρία καὶ τὰ μικρὰ σκάνδαλα ἡ σκανδαλάκια, ἀνήκουν, ὅπως δὴλωσε ὁ ἴδιος, στὸ παρελθόν. Ἐστὶ ὁ Ὀρσίνι, μὲ τὸ πρῶτο τοῦ Ρωμαιοῦ ἐξήδου καὶ τὸ βελουδένιο βλέμμα ἔγινε καὶ ὁ πρῶν πρωταθλητὴς τῆς «ντόλτα»-βίτα».

Τὰ κοστούμια τοῦ μῆτσαν ὀριστικὰ στὴ νασθαλὴν καί οἱ στάρλετ τῶν πτόρ μάτασι περιμένουν ν' ἀκούσων τὴν κόκκινη «Ἀλφα-Ρομέο» τοῦ ν' ἀνεάβειν μουγκρίζοντας τὴ Βία Βένετο.

Στὰ πάρτυ — μυστηριώδη καὶ μὲ πολλὴ διαλεγμένους προσκεκλημένους — ὁ Φίλιππο δὲν ρυθμίζει πιά μέχρη τὴν τελευταία λεπτομέρεια τῆς ἱεροτελεστίας ἐνὸς καινούργιου στρίπ τῆς.

Ντυμένος μ' ἑνα φαρδὺ ναυτικὸ παντελόνι καὶ μιά μαρινιέρα, ὁ νοσητικὸς Ὀρσίνι ζῇ μὲ τοὺς φαρὰδες τοῦ μικροῦ τοσκανέζικου λιμανιοῦ τῆς Τόρρε Τσιβέττε.

Τρῶει μαζί τους, κοιμάται μαζί τους, καὶ ἀγναντεύει ὄρες τὴ θάλασσα χωρὶς νὰ λήξῃ.

Μετὰ περνᾷ ἀπὸ μιά ταβέρνα τοῦ χωριοῦ, πίνει ἑνα ποτηράκι καὶ ἐξαγυρίζει κοντὰ στὴ θάλασσα ἀρχίζοντας νὰ κρατᾷ σημειώσεις σ' ἑνα μικρὸ καρτέ.

Στὶς ἐννιά τὸ βράδυ, εἶναι σὲ κρεβάτι καὶ στὶς πέντε τὸ πρωὶ — τὴν ὥρα πού στὴ Βία-Βένετο πίνουσι τὸ τελευταῖο οἶστου — βρίσκειται πλᾶϊ στοὺς φαρὰδες.

Τὰ μυστικὰ τὸν κανένας δὲν τὸ ξέρει, οὔτε ὁ ἴδιος.

— Τίποτα πιά δὲ μ' ἐνδιαφέρει, ἐξομολογήθηκε σὲ φίλο του πού πῆγε νὰ τὸν δῇ. Μὴν προσπαθῇς νὰ μὲ παρασύρῃς στὴ Ρώμη. Σὰς βαρύνει ὁ λῆθος...

Ὁ Ναπολέων τῆς «ντόλτα» — βίτα» στὴ νῆσο «Ἐλδα...» Γιά πότε ἡ θριαμβευτικὴ ἐπιστροφή;

Ὁ «Ἐφίλον Μι

Με πρώτοι Χριστιανοί

«Ὁ ΜΕΣΣΙΑΣ τῶν Ἰουδαίων» ὀνομάστηκε ἀπ' τοὺς ὀρχαῖους «Ἕλληνας ὁ Χριστός. Ἡ λέξι Χριστός, πού σημαίνει χρισμένος, εἶναι ἀπόδοσι τῆς ἐβραϊκῆς λέξεως Μεσσίας, πού σημαίνει τὸν ἀναμενόμενο ἐκλεκτό, τὸν ἐρχομὸ τοῦ ὁποῖον προαναγγέλλαν οἱ προφῆτες τοῦ Ἰσραὴλ. Ἐπίσης ἡ λέξι Ἰησοῦς εἶναι ἀπόδοσι τοῦ ἐβραϊκοῦ Ἰησοῦ καὶ σημαίνει Σωτήρας.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἰουδαϊκὲς Γραφές, ὁ Μεσσίας, πού εἶναι υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ υἱὸς Θεοῦ, θὰ ἐρχόταν κάποτε στὸν κόσμο νὰ θυσιασθῇ, γιὰ νὰ συμφιλιώσῃ τὸν ἀνθρώπινο γένος μὲ τὸ Θεὸ καὶ νὰ τὸ κάμῃ ἄξιο τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὸ ἔτος 749 ἀπὸ χτίσεως Ρώμης, οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ὅμως οἱ χριστιανοί, φαίνονται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τὸ 64 μ. Χ., στὴν ἐποχὴ τῆς μεγάλης πνοκαῖας, πού ἀποτέφρωσε τὴ Ρώμη. Ὑπεύθυνοι τῆς πνοκαῖας αὐτῆς θεωρήθηκαν οἱ χριστιανοί, κι' ἀπὸ τότε ἄρχισε ἐναντίον τους ἑνας ἀγῶνας, ἑνας ἀμείλικτος διωγμός.

Ἦταν τέτοια ἡ προκατάληψις κι' ἡ ἐχθρότητα τῶν Ρωμαίων κατὰ τοῦ νέου θρησκευτικοῦ κινήματος, ὥστε ὁ μεγάλος Λατίνος ἱστορικός Τάκιτος, νὰ τοὺς χαρακτηρῇ ὡς δημόσιο κίνδυνο.

«Δὲν κατηγοροῦνται μόνον γιὰ τὴν πνοκαί, γράφει, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ μῖσος, πού τρέφουν κατὰ τὸν ἀνθρώπινο γένος».

Εἶναι φυσικὸ καθε τι καινούργιο, πού τείνει σὲ κάποια μεγάλη ἀλλαγὴ, νὰ συναντᾷ λυσσώδη ἀντίδρασι. Καί, πραγματικά, στὴν κοινωνία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ χριστιανοὶ ἐθεωροῦντο ὡς οἱ χειρότεροι ἀναρχικοὶ ἢ κοινωνικοὶ ἐπαναστάτες τοῦ κόσμου. Ἀφορμὴ γιὰ τὴν καταφορά αὐτῆς ἐδῶσαν ἡ τολμηρὴ τοὺς μαχητικότητα, ἡ συντριπτικὴ κοιτική, πού ἔκαναν γιὰ τὴν ἐπίσημη θρησκεία καὶ οἱ μυστικὲς τοὺς ὁργανώσεις. Οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ ἔδωσαν στὸ περιβῶριο τοῦ Κράτους καὶ τῆς κοινωνίας. Ἦταν παρὰνομιοι. Μὴ ἔχοντας ναοὺς, δὲν πῆγαν νὰ καυμᾷ θρησκευτικὴ ἱεροτελεστία κι' ὁ κόσμος τοὺς θεωροῦσε ἄθεους. Κρυμμένοι μέσα σὲ σπήλαια, σὲ τρύγλες, σὲ κατακόμβες, ὅπου μαζεύοντουσαν, μὲ κάθε προφύλαξι, γιὰ νὰ κάνουν τὶς λειτουργίες καὶ τὰ κηρύγματα τοὺς, φαινόταν στὰ μάτια τῶν ἐθνικῶν σὰ σκοτεινοὶ καὶ ἐπικίνδυνοι συνωμοτές. Ὅ,τι κακὸ γινόταν, ὅποια ἀρρώστεια, θεομηνία, ἡ κακὴ συγκομιδὴ χητυοῦσε τὶς πόλεις καὶ τὰ χωρία, ἐφταιγε ἡ μαγεία καὶ ἡ ἀσέβεια τῶν χριστιανῶν.

Ὅσο γιὰ τὶς δοξασίες τους, οἱ Ρωμαῖοι τὶς θεωροῦσαν ἀνόητες καὶ φαντασιώτικες. Ἡ προσδοκία τῶν πρῶτων χριστιανῶν γιὰ τὸ σύντιμο τέλος τοῦ κόσμου, γιὰ τὴν ἐπιστροφή τοῦ Χριστοῦ γιὰ νὰ κρίνῃ τοὺς ἀνθρώπους, κινούσε τὴν σάτυρα καὶ τὸ γέλιο τῶν διαγινόμενων. Ἐγὰς ἀδιάλακτος ἀγῶνας ἄρχισε ἀνάμεσα στοὺς χριστιανούς καὶ στοὺς ἐιδωλόλατρες.

Τὰ παλιὰ χριστιανικὰ κείμενα εἶναι γεμάτα μῖσος καὶ καυστικὰ σχόλια γιὰ τοὺς σοφούς καὶ τοὺς ἀριστοκράτες τῆς ἀρχαίας Ρώμης. Στὴν ἐπιστολή, πού ἀποδίδεται στὸν Ἰάκωβο, ἀναφέρεται μετὰξὺ

Ἐθεωροῦντο δημόσιος κίνδυνος ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους

ἄλλων: «Δὲν εἶναι τάχα οἱ πλοῦσιοι, πού σὰς πιέζουν καὶ σὰς τραβοῦν στὰ δικαστήρια; Δὲν εἶναι πάλι αὐτοί, πού βλαστημοῦν τὸ γλυκὺ σὰς ὄνομα;».

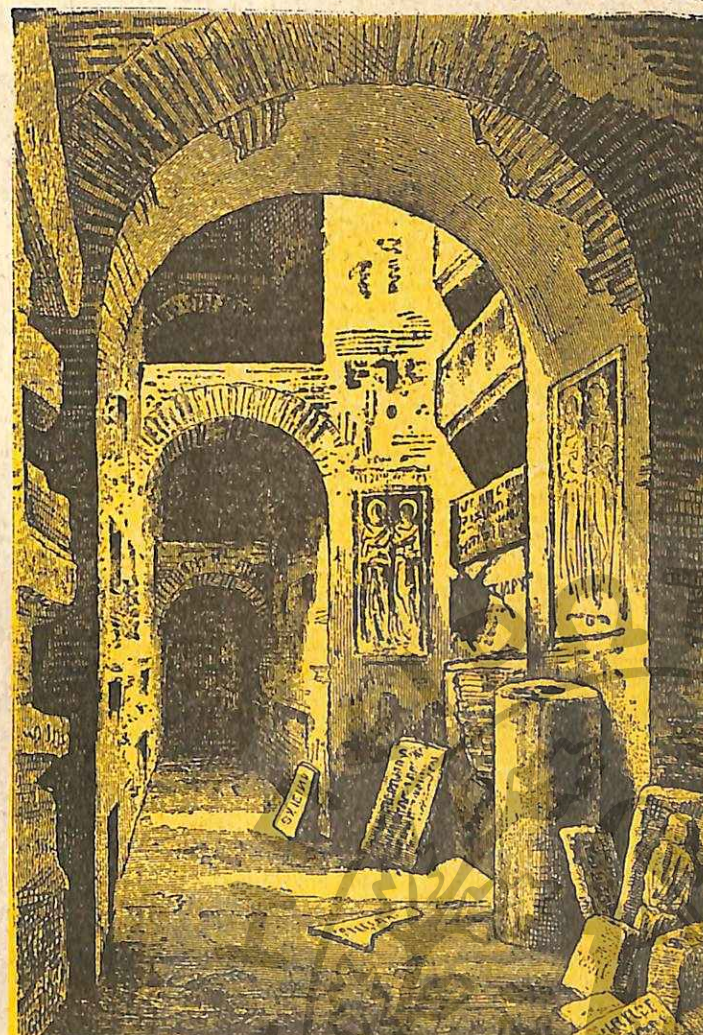
Καί, στὸ κατὰ Λουκᾶ Εὐαγγέλιο, οἱ πλοῖσιοι ζοῖνται ἀσθηρὰ: «Ἀλλοῖμονό σας πλοῖσιοι, ἀλλοῖμονό σας ἐκείνους πού εἶναι χορτασμένοι στὸν κόσμο τοῦτο, γιὰτὶ θὰ πεινοῦν! Ἀλλοῖμονό σ' αὐτοὺς πού γελῶν τώρα, γιὰτὶ θὰ μετανοήσουν καὶ θὰ κλάψουν!».

Παράλληλα πρὸς τὴ νέα γάθοδο τοῦ Σωτήρα, οἱ χριστιανοὶ πε-

εῖχαν, ἄλλωστε, καὶ κοινωνικὸ περιεχόμενο.

Ἡ ἠθικὴ τῶν πρῶτων χριστιανῶν ἦταν τόσο αὐστηρὴ, ὥσο ἦταν καὶ ἡ ἠθικὴ τῶν Ἰουδαίων. Κι' ἡ ἠθικὴ αὐτὴ ἐγινε ἀκόμη πὺ ἀλύγιστη, ὥσο γίνονταν πὺ σκληροὶ οἱ διωγμοὶ ἐναντίον τους. Κι' ὅταν οἱ διωγμοὶ πῆραν ἑκτασι γενοτονίας, οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ παρηγορῶν τοὺς πιστοὺς, τοὺς ἔλεγαν νὰ μὴ λιγοψυχῶν, γιὰτὶ εἶχε φτάσει πιά τὸ τέλος τοῦ κόσμου.

Ἡ πίστι καὶ ἡ ἠθικὴ ἦταν οἱ

Μιά ἀπὸ τὶς κατακόμβες τῆς Ρώμης ὅπου συγκεντρωνόντουσαν οἱ πρῶτοι χριστιανοί.

οῖμεναν καὶ πανηγύριζαν «ἐν τῶν προτέρων» τὴν τελειωτικὴν καταστροφή τῆς Ρωμαϊκῆς αυτοκρατορίας, τῆς «μεγάλης εἰρήσεως» τῆς «μῆτρος τῆς ἀμαρτίας καὶ τῶν αἰσχῶν τῆς γῆς, τῆς γυναικὸς τῆς μεθυσμένης ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων καὶ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ».

Ἡ πολεμικὴ αὐτὴ τῶν πρῶτων χριστιανῶν κατὰ τοῦ Κράτους εἶναι αὐτονόητη. Ἄν δὲν ἔφευγε ἡ Ρωμαϊκὴ αυτοκρατορία, πού ἦταν ἐμμένη μὲ τὴν ἐθνικὴ θρησκεία, δὲ θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπιβληθοῦν οἱ νέες ιδέες τοῦ Χριστιανισμοῦ, πού

θεμελιώδεις ἀρχές τοῦ Χριστιανισμοῦ:

«Ἄν σὲ σκανδαλίσῃ τὸ χεῖρ σου ἢ τὸ πόδι σου, βγάλα καὶ πετάξε τὰ ἀπὸ πάνω σου. Καλύτερα νὰ σὰι στὴ ζωὴ ἀνάπηρος, παρὰ νὰ οἰχτῇς μὲ τὰ δύο χεῖρα καὶ τὰ δύο πόδια σὸ αἶνιο πῦρ. Ὑπάκουον ἐννοχοί, πού βγῆκαν τέτοιοι ἀπὸ τὴν κοιλιὰ τῆς μάνας τους. Ὑπακούον ἐννοχοί, πού τοὺς ἔκαναν οἱ ἄνθρωποι. Καὶ ὑπάκουον ἐννοχοί, πού ἔγιναν μοῦνοι τοὺς γιὰ τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Ὁ νοῦν νοεῖται. Ὅποιος ἐρεχται σὲ μέγα καὶ μισεῖ τὸν πατέρα, τὴ μη-

τέρα, τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιά του, τὰ ἀδελφὰ του καὶ τὶς ἀδελφές του καὶ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο τὸν ἑαυτοῦ, δὲ μπορεῖ νάιναι διός μου».

Στὶς ἠθικές, τὶς πολιτικές καὶ κοινωνικές αὐτὲς ἀρχές, προσθέτονταν καὶ τοῖμυρες θανατοποινές δοξασίες. Τὸ κατὰ Μάρκο κοινωνικὸ εὐαγγέλιο ἀναφέρει, ὅτι ὁ νεκρωνασημένος Χριστὸς ἔπεσε στοὺς μαθητὲς τοῦ:

«Θαύματα θὰ συνοδεύουν ἐκείνους πού πιστεύουν! Στ' ὄνομά μου θὰ διώχνουν τὰ δαιμόνια. Θὰ μιλῶν πολλὰς γλώσσας. Θὰ πᾶν νῖδα χωρίς νὰ τοὺς διαγώνων, κι' ἂν συμβῇ νὰ πῶν δηλήτηριο, δὲ θὰ πάθουν τίποτα. Θὰ ἀκούσων τὰ γέροια τους στοὺς ἀρρώστους, κι' οἱ ἀρρώστοι θὰ γίνωνται καλά».

Ἀπὸ τὰ στοιχεῖα αὐτὰ κι' ἀπὸ ἄλλα ντοκουμέντα, πού ὑπάρχουν στ' ἀρχαία χριστιανικὰ κείμενα, φαίνεται ξεκάθαρα πὸς τὸ πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ αὐτὸ κίνημα, ἦταν, στὶς ἀρχές του, μιά ἀπὸ τὶς πὺ ἱσχυρὲς ἐκρήξεις θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ καὶ μυστικοπάθειας, πού γνώρισε ποτὲ ἡ ἀνθρωπότητα.

Κατὰ τοὺς πρῶτους αἰῶνες, τὸ σύστημα ὁργανώσεως τῶν χριστιανῶν ἦταν ἀξιοθαύμαστο. Τὸ σύνολο τῶν πιστῶν, σὲ κάθε περιοχῇ, ἀποτελοῦσε τὴν «ἐκκλησίαν» ἢ τὴν «κοινότητα». Ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας ἦταν στὰ χεῖρα ἐπισκόπων ἢ γερόντων, πού διάλεγαν οἱ ἀπὸστολοι καὶ, ἀργότερα, ἡ κοινότητα. Οἱ ἐπίσκοποι βοηθόντουσαν ἀπὸ διακόνους. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀρχὴ τῶν χριστιανικῶν κληρῶν. Οἱ ἐπίσκοποι ἱερονομοῦσαν καὶ διεύθυναν τὶς συγκεντρώσεις, διαχειρίζοντουσαν τὸ ταμε

ΠΑΡΑΤΑΤΑ

της καρδιάς

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΣΤΟ ΝΑΥΤΗ

ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΖΕ.

Η Λένα έβρισε μία ματιά στην αντικρινή άκτι για να δει αν ο φάρος ήταν άναμνος. Κι' όταν βεβαιώθηκε, πηγαίνει στο σπίτι της. Στην πρόσοψη του ήταν ένα κολλώμα με μία εικόνα της Παναγίας. Στάθηκε τότε κι' άφοι άσπασε την καντήλα, έκανε τρεις φορές το σταυρό της.

Απέναντί της ήταν κρυμμένος ένας ναύτης. Έκλεινε δέν τον εινε, φειθούσε μονάχα μία προσευχή και γύρισε να μη σπιτί της.

Τη στιγμή αυτή ακούστηκε ή φωνή του ναύτη.

— Η κυρία Λένα Παρουτί; ρώτησε ο νέος.

— Έγώ είμαι! άποκρίθηκε ή γυναίκα ζαφινάσμενη.

— Ήρθα... έσακούθησε διατακτικά.

— Όποιος κι' άν, είσαι καλός άδρισε στο σπιτικό μου. Έμπα μέσα και κάθισε, είπε ή Λένα άνοιγόντας την πόρτα της.

Κότταξαν τώρα καλά - καλά ο έν, τον άλλον. Η Λένα στεκόταν θρόια. Κάτω από τ' άσπρα της μαλλιά, τα μάτια της έλαμπαν από καλωσύνη. Ο ναύτης ήταν νέος. Είχε κάσπα μαλλιά, μάγουλα και χείλη κόκκινα και βλεμμα άγνό.

Ο νέος κάθισε. Ένώ όμως ή Λένα γύρισε για να του βουρκώσει, ή καρδιά του χτυπούσε... Δέν ή έρε πώς ν' άρχισα, πώς ν' ής πη την άλθισα. Το μυαλό του πετούσε πέρα άπ' τον άκeanό, Άναπολούσε το βράδυ που ο ένοι μούθανος πατέρας του, του εινε διηγητή το μυστικό του. Το άπε κάλυψε πώς, ενώ ταείδευε για την Άυστραλία το καράδι του ναυάγης Κι' όταν έφτασε σός στη στεριά έρωτοχτυπήθηκε και παντούττικε ενώ στην πατρίδα του είχε άπορία ή νόμιμη αύδύου του, μια γυναίκα τρυφερή, γεμάτη γάπη γι' αυτόν, που άλος ο κάανος τον νόμιζε πιά νεκρό. Έτσι άπαρτήθηκε το παρελόν, ήρος νέο όνομα, δημιούργησε νέα οικογένεια και καινούργια ζωή.

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Πάσχα

Υπό τούς ήχους καμθανών και μέσω Άναστάσεως επιτηδεώς χρώμενος αυτής της περιστάσεως καθ' ήν τα έτεροφύλα μεθ' όλων των τιμών αλληλοίς περιπύσσονται και δίδουν άσπασμύν έσκεφθην κι' άπεφάσισαν πεπινονρώς να δράσω ίνα κάγω ως δών - Ζουάν χορταστικάς πασχάσω. Κι' ως γόης άνεκτίμητος μεγίστης όμορφάδας να λάβω μεζεδοίκον εκ τρυφεράς άμνάδος.

Εφ' ω ίδον νενάιδα έστρουμβολήν δεόντως προς ταυτην ετροχούρουν και ή κατεπειγόντως κι' άνέκραζον περιχαρής και γλαφυράς τουτέστι: Άς άσπασθώμεν, ω άθθις, καθ' ο Χριστός Άνέστη!

Πλην αυτή, φε! έμόρφασεν, είπούσα περαιτέρω: Με σένανε να φιληθώ; Τρελλάθηκες, βρε γέρο; Δι' ο πός άλλην έσπευσον ευρών και ταυτην σκάρτην και παρομοίως έταθον με τρίτην και τετάρτην έτε ενώ έκραυγάζον περίλυπος: — Όίμένα! έτε ενώ έφίλα με (έμένα)!

Και στρέψας είδον γύναιον έξήκοντα και (πλέον) κί' ως ήμην σφόδρα άπελπισ έξ όλων των (θηλέων) και μολονότι ή προσφορά προήλθεν παρά (γραικας) δια να κάμω ουν Λαμπρήν κάγω ο φουκά (πράς) ήσάσθην τρίπαξ τη γυνήν με το φοικό (δες νάϊνον) (εις τας ανόμους εποχάς καλόν και (το... χαλάς,ον!))

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

νία που περιμένο.

— Ποιόν περιμένεις;

— Έκείνον! είπε. Όταν κάποιος που άγαπούμε πεθαίνει μακριά μας, δε μπορούμε να πιστέψουμε το θάνατό του. Ίόν είχαμε ή ή φειγν άλος ζωή και νάτα. Έτσι περιμένουμε πάντα το γυρισμό του.

Θα υποφέρατε ποιά φειθούσε ο νέος κυτάζοντας την κατάματα.

— Ναι, παιδί μου. Τα πρώτα χρόνια κατέβαινα με τη συχωρεμένη τη μάνα μου στο γιγάλ και κύταζα άρες τη θάλασσα. Περιμένα είδησεις του. Σκέψου την άγωνία μου, τα τρεχάματα μου για να μάδω καμιά λέξι. Νόμισα τότε πώς θα πεθάνω... Άλλα δέν πεθαίνει κανένας από άγωνία, παιδί μου. Κάθε θράδυ όταν έλαμπαν τα πρώτα φώτα του φάρου άναβα κι' έγώ την καντήλα της Παναγίας. Είχα την έλπίδα ότι κάποια νύχτα θάρκανε ο καλός μου, ο νοικοκύρης μου, θάβλεπε το φός της καντήλας και θα χτυπούσε την πόρτα.

— Έπειτα; ρώτησε ο νέος.

— Έπειτα νόμισα πώς θα τρελαινόμουν άπ' την άπελπισία. Άντεδράσα όμως στον πόνο μου. Προσάθησα να πεισθώ για το θάνατο του άντρα μου. Και, δέν έπιθυμούσα παρά έναν τάφο, πάνω στον όποιο να προσευχώμαι. Ο Θεός με βοήθησε. Είδες καίτα στο φάρο ένα βράχο που έχει σχήμα μνημείου; Φαντάστηκε πώς αυτός είναι ο τάφος του. Και πήγα να έκεί κάθε πρωί με χέρια γεμάτα λουλούδια. Κι' όσο πιά πολύ με χτυπούσε ο άσας και τα κύματα, τόσο έννοιωθα μέσα μου ότι κάνω κάποια θυσία γι' αυτόν.

— Άν έγινε τουλάχιστον κανένα παιδί, της έλε ο νέος.

— Έ, έγινε και την αυταπάτη ότι ήμουν μητέρα, είπε ή γριά κοκκινίζοντας. Όταν σκεπτόμουν τον άντρα μου, γύριε πάντα στη φωτογραφία του αυτή. Τα χρόνια περνούσαν έτσι, όταν μία μέρα κυτάχτηκε στον καθρέφτη. Είδα τότε πώς είχα γεράσει, ενώ εκείνος ήταν νέος στη φωτογραφία του. Έτσι, μία μεταβολή έγινε μέσα στην ψυχή μου. Η αυόμηνη σπαρά που έπρεπε γι' αυτόν, μεταβλήθηκε σε μητρική γάπη. Άπ' κείνη την ήμερα νόμιμα πώς τον είχα γενίσει έγώ, πώς είχε βγί από τα σπλάνα μου. Κι' έννοιωσα τον έαυτό μου έτοιμο για όλες τις θυσίες για χάρη του.

Ο ναύτης, για να κρύψη τη συγκίνησή του, πλησίασε τη φωτογραφία. Κάτι τουσίγγιζε το λαβύγγι. Πώς να μιλήσει; Πώς να της πη; Το γιό, που τόσο καιρό έπιθυμούσε, έκείνος τον άπόχτησε με όλην. Έγώ είμαι ο γιός αυτός. Μη μισήσεις τη μητέρα μου, γιατί δέν έφτασε σε τίποτα. Συχώρεσε τον πατέρα μου που πέθανε βασανισμένος, άπ' τις θύφεις του για ό,τι σου έκανε... Μπορούσε με της τά πη αυτό; Δέ θάρκανε έγκλημα άν μιλούσε.

Κι' ο νέος άποφάσισε να μιν πη τίποτα.

— Πρέπει να γυρίσω στο καράθι μου είπε. Σας ευχαριστώ για τη φιλοξένια σας, κυρία... Την κύτταξε με στοργή κι' έπειτα φειθούσε:

— Θέλετε να μου δώσετε ένα φιλι το φιλι που θα δινάτε στο παιδί σας, άν γυρίσει μία μέρα;

Η γριά Λένα, που ήπρε το κεφάλι άνάμεσα στα χείλια της και τον φίλησε στο μέτωπο.

— Ναι!... Γιατί το μοιάζεις... του είπε.

Ο νέος την άγκάλιασε σιγιά. Έμεινε για λίγα λεπτά θουδός και έπειτα τραθήτηκε άπότομα και βγήκε έξω. Στην έλώπορτα σταμάτησε. Άκουσε ένα δυνατό στεναγμό άπελπισίας. Ήταν ή γριά που μόνο, τη στιγμή εκείνη, είχε καταλάβει τη διαφορά του εινερού άπ' την πραγματικότητα. Τότε μόνο είχε νοιώσει πόσο διαφέρει το νάχος το παιδί σου κοιτά σου, να το σφίγγης στην άγκαλιά σου, άπό το να έρρεσκεται μακριά, χωρή την έλπίδα να ζαναγυρίσει ποτέ. Κι' ενώ ο ναύτης άπομακρυνόταν, του φώνασε με άγωνία:

— Παιδί μου, παιδάκι μου... Θα ζαναγυρίσεις;

— Άναψε μία λαμπάδα ακόμη για μένα, δίπλα στην άλλη, της φώναζε ο νέος.

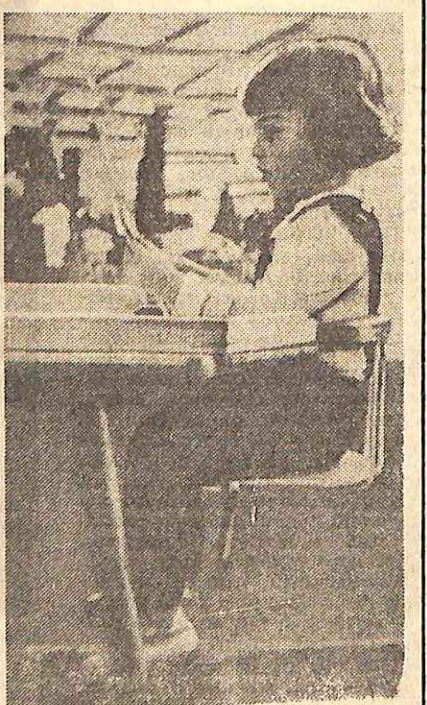
Και χάθηκε μέσα στη νύχτα...

ΔΙΑΔ 41ΜΠΑΡΙ

ΓΑΝΤΙΑ ΠΟΥ ΚΑΘΑΡΙΖΟΥΝ ΠΑΤΑΤΕ Σ

Νά μία ακόμα πρακτική έφεύρεση, που θα έμβουλοήσει τις νοικοκυρές. Πρόκειται για ένα ζευγάρι είδικά γάντια, που έξετεδύσαν προ ήμερών σε μία έκθεσι πρακτικών έφευρέσεων σχετικών με το νοικοκυριό που έγινε στο Άμβούργο. Τα γάντια αυτά είναι από πλαστική ύλη και έχουν στο έσωτερικό τους μία τραχεία επιφάνεια, με την όποια άρκει να τρίψετε καλά την επιφάνεια μιας πατάτας, για να την ξεφλουδίσετε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΣΥΧΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μεγάλο πρόβλημα το να μπορή ή μητέρα ν' άφήσει κάπου το μικρό παιδάκι της, να είναι βεβαία πώς δέν διατρέχει κανένα άπολύτως κίνδυνο, και να μπορή έτσι ν' άφοριωθεί για λίγο, άπερίσπαστη, στο νοικοκυριό της. Μία λύσι στο πρόβλημα αυτό έδωσε ένας Γερμανός έπιπλοποιός κατασκευάζοντας το μικρό αυτό θρανίο, πάνω στο όποιο μπορεί ο άτακτος μικρός να παίζει για πολλή ώρα. Για να άπελευθερωθή από το καθίσμα του, που αυτόματος τον κρατά καλά αίχμαλωτισμένο, χρειάζεται ή επέμβασι της μητέρας του.

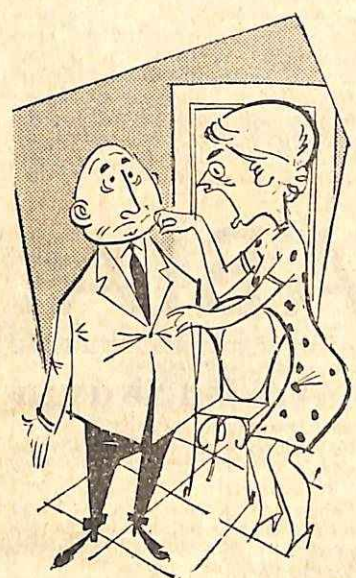
ΠΟΥ να τώξερε ο καυμένος ο Άγρησίλαος, όταν προ δεκαπενταετίας παντρεύτηκε κατόπιν σφοδρού έρωτος τη «μετα πολλών χαρίτων κεκοσμημένην» Άσπασίαν τον γένος Στραβομούρη, ότι θα τραβούσε των παθών του τον τάραχον εξ αιτίας της άφορητου ζηλοτυπίας της. Τελευταία μάλιστα το κακό έχει παραγίνει. Γιατί ή Άσπασία, κάτω από το πάθος της άνυποφορης ζήλειας της, δημιούργει σκηνές άπιθανής έκτάσεως για το τίποτα.

— Σά δέν ντρέπεσαι. Σά δέν αίσχύνεσαι... Ή νομίζεις πώς δέ σε είδα;

— Έλα Χριστέ και Παναγιά!... Τί είδες πάλι; σταυροκοπήσει ο Άγρησίλαος.

Τί είδα; Τα σαλιρισμάτα σου στην είσοδο με τη λεγόμενη του ρετιρέ.

— Την κυρία Νότα; Τί σαλιρι-

— Όστε να σ' άφήσω να γυρίζεις με τη μά και την άλλη ξεμυαλιστρα; του φώναζε ή Άσπασία.

— Άπλως τη χαιρέτησα τη γυναίκα...

— Ναι, αλλά πώς τη χαιρέτησες; Παραφύλαγα πίσω από τις γρίλιες της βεράντας και τα είδα όλα... Πρώτον, της έσκασες πονηρό μειδίαμα. Δεύτερον, τη χαιρέτησες δια χειραφής και βάδω στοίχημα πώς με τη χειραφής της έσφίξε το χέρι με νόημα. Έπειτα της πέταξες κι' ένα γλυκανάλατο: «Πώς είσθε, κυρία μου;» Ή νομίζεις πώς δέν καταλαβαίνω τι νόημα έχει αυτό το «μου»;... Αίσχρος σου!

Είς μάτην προσπαθεί ο δυστυχής ο Άγρησίλαος να την πείσι ότι δέν υπάρχει τίποτα το ιδιαίτερο μεταξύ αυτού και της κυρίας Νότας, που είναι μία κυρία καθώς πρέπει... Πού να πεισθί όμως ή Άσπασία...

— Δέ με κόβεις με τέτοιες παρωτίπες... ώρύεται άναφοκοκινισμένη... Άλλά πού θα μου πάτε;... Θα σάς πιάσω στα πράσα και τότε λογαριαζόμαστε και με σένα και με κείνη την άντροχούριστα...

Από τέτοιες σκηνές είναι χορτασμένος ο Άγρησίλαος, γιατί δέν περνάει μέρα που να μη του δημιούργηση φασαρία και άναστάτωση με τη παθολογική ζήλια της.

— Μα δέν έχεις διόλου άσιωπρέπεια επάνω σου; Και μπροστά στα μάτια μου ακόμη;

— Τί έγινε πάλι; άπορεί και έξισταται ο Άγρησίλαος, που όπως συνήθως, δέν έχει ιδέα για τις κατηγορίες, που του προσάπτει ή γυναίκα του.

— Το τι έγινε το ξέρεις πολύ καλά και άσε αυτό το ύφος του σισιομάρτυρος... Άμ ξεκόλλησες τα μάτια σου άπόψε από την Πόπη τη ζωντοχώρα; Ή νομίζεις πώς τρώω χυχο;

— Άσπασία, δέν είσαι καλά... Έγώ κύτταξα την κυρία Πόπη;

— Μάλιστα! Όχι μόνο την κύτταξες, αλλά την είχες φάει με τα μάτια.

— Άσπασία, σε παρακαλώ... ή ύπομονή μου έχει έξαντληθί. Σταμάτα γιατί...

— Άλλά ή Άσπασία πού να σταματήσει! Κι' άν μπροστά στη θεοναρη στάσι του Άγρησίλαου υποχωρή, αυτό είναι έντελώς προσωρή, διότι την επομένη, εύκαιρίας δοθεί, επανέρχεται δριμύτερη. Χαιρετάει σίφνης ο Άγρησίλαος στο δρόμο, κάποιος, γίνεται πρασινοκίτρινη ή Άσπασία.

— Ποιά είναι αυτή ή κουνιστή που χαιρέτησες;

— Τί κουνιστή, βρε γυναίκα; Πώς εκφράζεσαι έτσι; Είναι ή γυναίκα ενός φίλου μου.

— Δέν τόν ξέρεις... Ήμαστε μαζί στο στρατό...

— Και πώς δέν τόν ξέρω έγώ;

— Μπα σε καλό σου, εκνευρίζεται ο Άγρησίλαος. Δέν έτυχε να συναντηθούμε για να στόν συστήσω.

— Και πώς λέγεται ο φίλος σου;

— Περλεπές! Σταύρος Περλεπές. Είσαι ευχαριστημένη τώρα;

— Και πού μένει αυτός ο κύριος Περλεπές;

— Στά Σεπόλια! Ίκανοποιήθηκες;

— Όδω και άριθμό!...

Όποτε πιά ξεσπάει άγανακτισμένος ο Άγρησίλαος.

— Άχ! άδελφέ!... Άνάκρισι θα μου κάνης; Μπα!...

Η δικαιολογημένη όμως άγανάκτησι του Άγρησίλαου περιπλέκει περισσότερο τα πράγματα, γιατί ή Άσπασία νομίζει ότι, για να μη της λήη την όδο και τον άριθμό, πεί να πη ότι κάτι συμβαίνει μεταξύ αυτού και της νόστιμης κυρίας, που χαιρέτησε πριν. Και ξεσπάει και αυτή με τη σειρά της:

— Ποιανού τα πουλάς αυτά κύριε; Ή λεγόμενη είναι φιλένδα σου... Βλέπεις, φυλάει ο Θεός τον κλέφτη, φυλάει και τον νοικοκύρη...

— Όστε κι' αυτή είναι φιλένδα μου; Ξέρεις τίποτα, γυναίκα; Νά πώς να σε δει γιατρός!

Και πράγματι ή περίπτωση της Άσπασίας έχει ανάγκη ψυχιάτρου ή ψυχαναλυτού. Γιατί ούτε ή σοβαρότης ούτε πολύ περισσότερη ή εμφάνισι του Άγρησίλαου δικαιολογεί την παθολογική ζήλια της γυναίκας του. Κάθε άλλο παρά για γόης δείχνει ο φουκαράς, που είναι ένα κοντόχοντρο άνθρωπάκι, γύρω στα πενήντα με φαλακάρια και γυαλιά μυωπίας, που κοντά σ' άλλα, έχει και ζάκχαρο και πίες. Έν τούτοις ή Άσπασία έννοει να τον βλέπη για δεινό γυναικοκακτητή και να του κάνη τη ζωή τυραννική.

Και όσο ήταν νέα ή Άσπασία και γυάλιζε κάπως, ή κατάσταση, ήτανε ύποφερτή. Από τότε όμως που πέρασε τα σαράντα και ή φρεσκια δεσποινίς των εικοσιπέντε χρόνων έγινε μία ψηλή ξερακιστή κυρία με μάτια γουρλωτά και πρόσωπο άγνοειδές, ή ζωή του Άγρησίλαου έγινε άφορητη. Οι σκηνές ζηλοτυπίας έχουν γίνει πιά μόνιμη κατάσταση. Ή Άσπασία ζήλειε τριμερά τον άντρα της. Άφου έφτασε τις προάλλες να τον πάρη από τη μέση του φιλι στο σινεμά, γιατί λέει ο Άγρησίλαος κυττούσε τη Μπρίτζιτ

‘Ο «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» ΕΥΧΕΤΑΙ
στούς άναγνώστας του
ΚΑΛΟ ΠΑΣΧΑ

Βίος άβίωτος

Μπαρντό στο πανί με τις ματρές του γουρλωμένες από θουμισμό για την έκρηκτική πρωταγωνίστρια.

— Γι' αυτό λοιπόν ήθελες να δώμε αυτό το φιλι; Για να κυττάς σε χάνος τις καμπυλότητες αυτής της ταπεινής και να τρέχουν τα σάλια σου... Ρασπουτίν!...

Κι' ο καυμένος ο Άγρησίλαος ύπομένει καρτερικά αυτή την κατάσταση με την έλπίδα πώς κάποτε θα στρώση ή Άσπασία...

Άλλά πού να στρώση; Προχθές Μεγάλη Τρίτη έγινε το μεγάλο πατατράκ με το έπεισόδιο της τριχας.

Είχε σηκωθεί πρωί ο Άγρησίλαος κι' έτοιμαζόταν να φύγη για το γραφείο του. Ξαφνικά κατέβησε έξω ή Άσπασία, κρατώντας στο χέρι της μία καστανόδανη τρίχα.

— Σ' έπιασα πουλάκι μου... Πώς βρέθηκε αυτή ή τρίχα στο σακκάκι σου; Λέγε γρήγορα.

— Ξέρω κι' έγώ; είπε άμήχανος ο Άγρησίλαος... Μπορεί στο λεωφορείο...

— Ποιά λεωφορείο; συνέχισε φρενιασμένη ή Άσπασία. Είναι τρίχα από τα μαλλιά της φιλενάδας σου, που έμεινε στο σακκάκι σου, καθώς την είχες άγκαλισμένη.

— Άσε με ήσυχο, χριστιανή μου, χρονιάσε μέρες κι' έχω και πίες...

— Όστε να σ' άφισω να γυρίσης με τη μά και με την άλλη ξεμυαλιστρα; με τη μά και με μου κουβαλάς εδώ και τις τριχες τους...

— Άσπασία, έλα στα συγκαλά σου... φώνασε νευριασμένος ο Άγρησίλαος.

Αυτό που σού λέω έγώ, ούρλιασε ή Άσπασία. Άλλά πού θα μου πιά; Θα τη βρώ έγώ την ξεμυαλιστρα και τότε τα λέμε.

— Νά σου δείξω έγώ πώς ξεμυαλίζουν τους ξένους άντρες, άδιάντροπη!

— Άλλά και ή κυρία Λούλα δέν έμεινε άδρανής. Άρπασε κι' αυτή με τη σειρά της την Άσπασία από τα μαλλιά και της ξεριζώσε μάλιστα μία τούφα. Ο Άγρησίλαος προσπαθούσε να τις ξεχωρίση. Ξαφνικά έδαλε μία φωνή:

— Άσπασία σταμάτα! Ή τρίχα είναι από τα δικά σου τα μαλλιά!

Αυτομάτως οι γυναίκες σταμάτησαν την πάλη, ενώ ο Άγρησίλαος έξηγούσε στην Άσπασία:

— Τα βλέπεις τι κανείς; Όρίστε, ή τρίχα είναι δική σου! Κύτταξε!

Και συνέκρινε την επίμαχη τρίχα με την τούφα των μαλλιών της Άσπασίας, που της είχε ξεριζώσει ή αντίπαλος της.

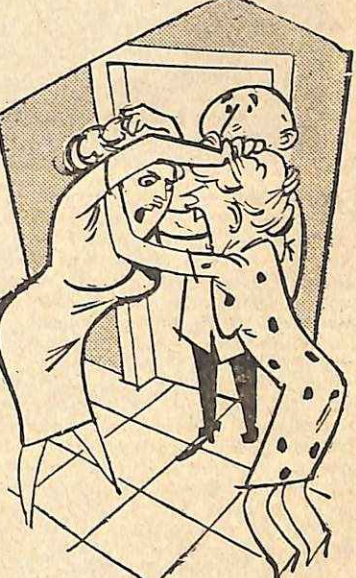
Είδη ή Άσπασία κι' έμεινε έμβροντη.

— Ψήστε Θεέ! Δική μου είναι ή τρίχα...

Κι' ενώ ή κυρία Λούλα έφευγε φωνάζοντας πώς θα υποβάλη μήνυσι ή Άσπασία δήλωνε με άπάθεια στον Άγρησίλαο:

— Καλέ, πώς κάνει έτσι, σε να την πιάνουν από το λαιμό; Ένσ μικρό... λάθος έγινε. Μπα!...

Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

— Νά σου δείξω έγώ πώς ξεμυαλίζουν τους ξένους άντρες! είπε στην κυρία Λούλα.

σου μαλλά και βρέθηκε στο σακκάκι του προκομμένου μου. Άρα δέ θέλει δα και φιλοσοφία. Τάχτε φτιαξέ οι δυο σας κι' έγώ είχα μεσάνυχτα.

Έφριξε με την κατηγορία ή κυρία Λούλα.

— Νά πώς να σε κυττάς φρενολόγοι, φώνασε άναστατωμένη.

Κι' έκανε να φύγη ενώ, ή Άσπασία πεπεισμένη για την ένοχη της τη βουτούσε από τα μαλλιά.

— Νά σου δείξω έγώ πώς ξεμυαλίζουν τους ξένους άντρες, άδιάντροπη!

— Άλλά και ή κυρία Λούλα δέν έμεινε άδρανής. Άρπασε κι' αυτή με τη σειρά της την Άσπασία από τα μαλλιά και της ξεριζώσε μάλιστα μία τούφα. Ο Άγρησίλαος προσπαθούσε να τις ξεχωρίση. Ξαφνικά έδαλε μία φωνή:

— Άσπασία σταμάτα! Ή τρίχα είναι από τα δικά σου τα μαλλιά!

Αυτομάτως οι γυναίκες σταμάτησαν την πάλη, ενώ ο Άγρησίλαος έξηγούσε στην Άσπασία:

— Τα βλέπεις τι κανείς; Όρίστε, ή τρίχα είναι δική σου! Κύτταξε!

Και συνέκρινε την επίμαχη τρίχα με την τούφα των μαλλιών της Άσπασίας, που της είχε ξεριζώσει ή αντίπαλος της.

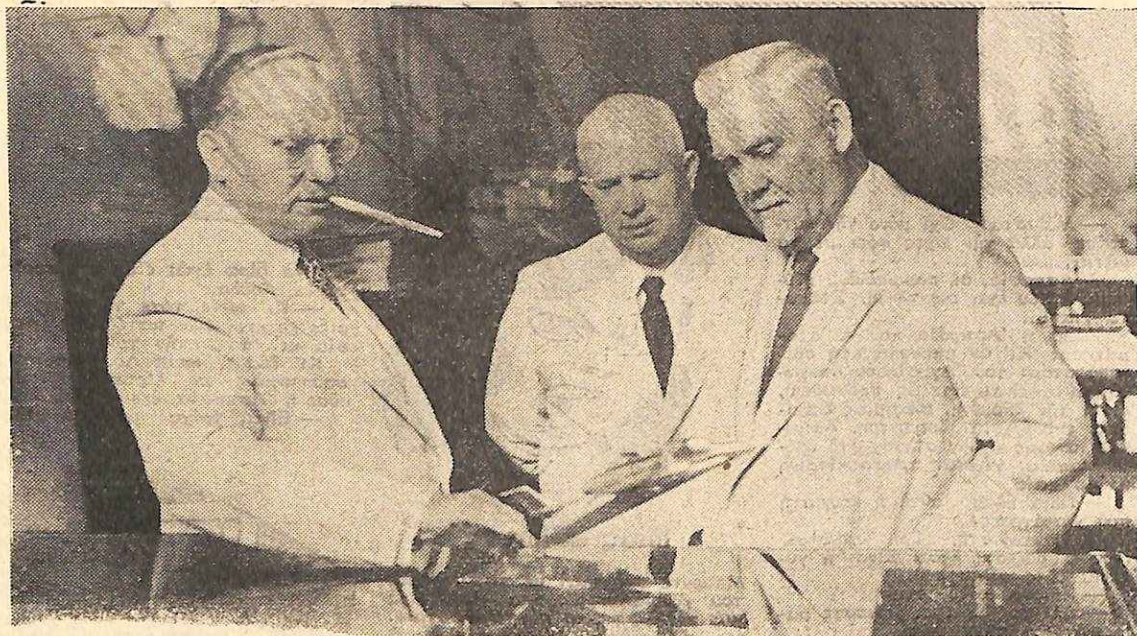
Είδη ή Άσπασία κι' έμεινε έμβροντη.

— Ψήστε Θεέ! Δική μου είναι ή τρίχα...

Κι' ενώ ή κυρία Λούλα έφευγε φωνάζοντας πώς θα υποβάλη μήνυσι ή Άσπασία δήλωνε με άπάθεια στον Άγρησίλαο:

— Καλέ, πώς κάνει έτσι, σε να την πιάνουν από το λαιμό; Ένσ μικρό... λάθος έγινε. Μπα!...

Σ.Π. ΔΕΜΕΝΑΓΑΣ

Ο Τίτο και ο Κοούστεφ, στην επίσκεψή του Σοβιετικού ηγέτη στη Γιουγκοσλαβία το 1955: Νέοι προσανατολισμοί...

τόν... τουρισμό, θα προκαλούσαν το χαμόγελο, αν κι' αυτές οι ίδιες, — με την κάπως άφελή επιμονή τους — δεν αποτελούσαν μια παραπάνω ένδειξη ότι η πολιτική σημασία της επίσκεψης είναι βαρυσήμαντη.

ΣΤΗΝ ΠΛΑΤΕΙΑ ΛΕΝΙΝ ΤΗΣ ΣΟΦΙΑΣ

Ενώ ο Γκρομκό με τους συνεργάτες του, έπειτα από μακρές συνομιλίες με τον Γιουγκοσλάβο υπουργό των Εξωτερικών Πόποβιτς και τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης Καρντέλι —τόν θεωρητικό του γιουγκοσλαβικού κομμουνισμού— φτάνουν στο Μπριόβι, στις άκτες της Αδριατικής, με την υπέροχη ανοιξιάτικη ατμόσφαιρα, και συναντώνται με τον στρατάρχη Τίτο, κάτω από το βαρύ ούρανο της Σόφιας, στην κεντρική πλατεία της βουλγαρι-

ΓΙΟΥΓΚΟΣΛΑΒΙΑ:

Νέες εξελίξεις στα Βαλκάνια

άφιξι του Γκρομκό. Αυτό δεν είναι τυχαίο και αποτελεί, για όσους ξέρουν να ερμηνεύουν τις γιουγκοσλαβικές χειρονομίες, μία πρώτη ένδειξη.

Το Βελιγράδι δε θέλει να δώσει αποφασιστική πολιτική, διπλωματική και ιδεολογική σημασία στην επίσκεψη του Γκρομκό.

Όρισμένες, μάλιστα, δυτικές προβλέψεις —πριν απ' την επίσκεψη— για μία ένδεχομένη βασική μεταβολή της γιουγκοσλαβικής πολιτικής τους εξενεύσαν...

Και σίγουρα οι δυτικές αυτές «προβλέψεις» — οι πιο υπεύθυνες τουλάχιστον απ' αυτές— αυτόν ακριβώς το σκοπό είχαν: να προκαλέσουν ώριμμένες αντιδράσεις των γιουγκοσλαβικών κύκλων, που θα αποτελούσαν μία πρώτη ένδειξη για την αληθινή σημασία της σοβιετικής επίσκεψης.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, ΤΟΥΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ενώ ο Σοβιετικός υπουργός, —πρώτη επίσημη χειρονομία του— επήγαυε στα Αβάλα, είκοσι χιλιόμετρα έξω από το Βελιγράδι, για να καταθέσει ένα στεφάνι στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτου, η νευρική των διεθνών διπλωματικών κύκλων μεγάλωνε. Γιατί η θέσι της Γιουγκοσλαβίας στη διεθνή πολιτική.

Μίλοβαν Τζίλας. Στη φυλακή για το βιβλίο του.

Ο στρατάρχης Τίτο με τη σύζυγό του: Ο επαναστάτης και η αστική ζωή.

από την καυτερή εκείνη ημέρα του Ιουλίου του 1948, που ξεσπάει επίσημα το σχίσμα του Τίτο με το Ανατολικό μπλόκ, είναι ιδιότυπη, πολύμορφη, ενώ αποτελεί συγχρόνως το ακριβέστερο βαρόμετρο, για τις μελλοντικές εξελίξεις στη διεθνή πολιτική.

Και την τελευταία περίοδο το Βελιγράδι άρχισε και πάλι — γεγονός πολύ σημαντικό — μία σειρά έλιγμων που δημιουργούν κατάσταση ρευστότητας, αοριστίας και άναμνης.

Και η επίσκεψη Γκρομκό στο Βελιγράδι, —ή πρώτη έπειτα από οχτώ χρόνια— αποτελεί αναμφισβήτητο, όχι βέβαια μία ριζική μεταβολή στις σχέσεις των δύο κρατών, αλλά αναμφίβολα πρέπει να τοποθετηθεί μέσα στο ευρύτερο πλαίσιο των μετασχηματισμών και ανακατατάξεων, που διαγράφονται και στο Βαλκανικό αλλά και γενικότερα στον Ευρωπαϊκό ορίζοντα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι η επίσκεψη Γκρομκό, είχε αναβληθεί πολλές φορές, και πάντοτε με σοβιετική πρωτοβουλία.

Οι έπιμονες ημιεπίσημες διαβεβαιώσεις και από τις δύο πλευρές ότι το ταξίδι Γκρομκό σκοπό έχει την απλή ενημέρωσι και

της πρωτεύουσας, ή νευρική αίσθηση.

Η πλατεία Λένιν με το «Γκράντ-Ότελ Μπαλκάν», είναι το ιδεατό επίκεντρο των επαφών μεταξύ της βουλγαρικής και της δυτικής ζωής.

Απέναντι από το ξενοδοχείο, μία τεράστια φωτεινή επιγραφή δεσπόζει στην πλατεία: «Εμπρός για τον κομμουνισμό».

Και από το καμπαρέ του ξενοδοχείου, δύο όρθιοι σκορπάνε τη μουσική τους...

Η Σόφια δε θέλει να δείξει ότι άνοχη για το ταξίδι Γκρομκό στο Βελιγράδι...

Αλλά όπωσδήποτε οι σχέσεις Βουλγαρίας — Γιουγκοσλαβίας έχουν φτάσει στο ναδίρ της παγερότητας.

Η έπιμονη και αιφνιδιαστική ανακίνηση από το Βελιγράδι «μακεδονικού ζητήματος» θεωρήθηκε από τη Σόφια σαν πρόκληση.

Αν στην ελληνική πρωτεύουσα η ανακίνηση έφερε μία άλλη ψυχρότητα στις σχέσεις Ελλάδας — Γιουγκοσλαβίας, στη βουλγαρική, δημιούργησε ατμόσφαιρα τεταμένη, με ανταλλαγές δικαιονώσεων και αλληπάλληλες δηλώσεις.

Γιατί η Ελλάδα —όπως και η Γιουγκοσλαβία— ξέχρουν καλά ότι πρόβλημα «μακεδονικής» μειονότητας — στην ελληνική Μακεδονία δεν υπάρχει. (Οι γιουγκοσλαβικοί ισχυρισμοί αποτελούν έλιγμους, χωρίς καμμία σχέση με την πραγματικότητα).

Για τη Σόφια οι «Μακεδόνες» των Σκοπίων είναι Βούλγαροι, ενώ για το Βελιγράδι η βουλγαρική Μακεδονία, αποτελεί τμήμα της Γιουγκοσλαβίας, δηλαδή της μακεδονικής δημοκρατίας των Σκοπίων.

Η γιουγκοσλαβική πολιτική με τους έλιγμούς της, δημιουργεί μία κατάσταση άσπαστη.

Και η επίσκεψη Γκρομκό, άποσκοπούσε ακριβώς, στο να υπενθυμίσουν την άσπαστη και τη

Ο υπουργός των Εξωτερικών της Σοβιετικής Ένωσης Γκρομκό με τον Γιουγκοσλάβο συνάδελφό του Πόποβιτς στο αεροδρόμιο του Βελιγραδίου: Χαμόγελα... και πολιτική

ρευστότητα.

Χαρακτηριστικό της βαθύτης της μεταβολής της καταστάσεως στα Βαλκάνια, είναι η επίσημη βουλγαρική δήλωση σε ελληνική προσωπικότητα ότι το «μακεδονικό» πρόβλημα είναι άυπαρκτο.

Γεγονός που προκάλεσε την αγανάκτηση του Βελιγραδίου... Και πρέπει να ελπίζουμε ότι η «αγανάκτηση» αυτή θα είναι παραστική και ότι πολύ σύντομα η Γιουγκοσλαβία θα κατανοήσει ότι θέματα σαν το «μακεδονικό», είναι και πολύ λυπηρό και τελείως άναποστο να αποτελούν αντικείμενο έλιγμων.

Ο ΤΖΙΛΑΣ ΚΑΙ Η ΔΥΣΙ

Ενώ η ιδιότυπη γιουγκοσλαβική πολιτική εξακολουθεί, η ύποθεσι Τζίλας έσκασε σαν δόμδα σε δλόκληρη τη Δύση

περίοδος ρευστότητας

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

Ένα Σάββατο, στις πέντε το πρωί, τρείς αστυνομικοί με πολιτικά, συνέλαβαν στο σπίτι του στο Βελιγράδι, τον στενότερο άλλοτε συνεργάτη του Τίτο και πρώην πρόεδρο της Γιουγκοσλαβικής Έθνοσυνελεύσεως, Βέβαιο.

Δεν είναι η πρώτη φορά που το τρομερό αυτό παιδί του γιουγκοσλαβικού καθεστώτος, συλλαμβάνεται, δικάζεται και φυλακίζεται.

Είναι μόλις 15 μήνες που ο Μίλοβαν Τζίλας είναι έλευθερος.

Το βιβλίο του «Η Νέα Τάξι», που δημοσιεύτηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες και που αποτελούσε μία καταδίκη του σταλινισμού σε όλες του τις εκδηλώσεις, ήταν η πρώτη άφορμη φυλακίσεως του Τζίλας... Γιατί τα αίτια είναι βαθύτερα.

Ο Τζίλας ζητάει μία έσωτερική μεγαλύτερη έλευθερία μέσα δέβαια στα πλαίσια του σημερινού καθεστώτος.

Μετά την απόλυσί του από τις φυλακές ο Τζίλας ζούσε περιτρισμαμένος με τη γυναίκα του και τα δύο του παιδιά, με μοναδική

ψυχαγωγία το ψάρεμα.

Νύχτα-μέρα όμως έτοιμαζε το καινούργιο του βιβλίο «Συνομιλίες με τον Στάλιν», που πρόκειται να δημοσιευθεί στην Αμερική.

Και το βιβλίο περιέχει έκρηκτικές αποκλύψεις για... πολλούς και πολλά από τα λεπτότερα θέματα της εποχής μας, γεγονός, που θεωρήθηκε από τη γιουγκοσλαβική κυβέρνηση περίπου σαν «προδοσία».

Οι σοσιαλιστικοί έπίσης κύκλοι της Δύσεως —κυρίως οι Βρεταννοί αλλά και οι Γάλλοι— συγκινήθηκαν ιδιαίτερα από την νέα σύλληψη του Μίλοβαν Τζίλας.

Και οι αμερικανικοί κύκλοι, — χωρίς να προδούν σε επίσημη δήλωσι— δύσκολα κρύβουν τη δυσανεκσία τους, για τη σύλληψη Τζίλας, που σίγουρα αποτελεί έναν ακόμα έλιγμο του Βελιγραδίου.

ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Βέβαιο είναι, ότι η επίσκεψη Γκρομκό —χωρίς να αποτελή

την άφετηρία ριζικών μεταβολών — έθεσε τις βάσεις όχι μόνο της βελτιώσεως των σχέσεων των δύο χωρών, αλλά μίας πραγματικής συνεργασίας. Άλλωστε και στο πρόβλημα του Βερολίνου και στα θέματα του άφοπλισμού ή γιουγκοσλαβική στάσι ευθυγραμμίζεται προς τη σοβιετική.

Ακόμα, στο —τόσο δυσάρεστο για τον Ανατολικό συνασπισμό— πρόβλημα της Αλβανίας, η Γιουγκοσλαβία είναι στο πλευρό της Σοβιετικής Ένωσης.

Είναι ακόμα αναμφισβήτητο, ότι σε κάθε φάσι κατευνασμού στις σχέσεις Δύσεως—Ανατολής, αντιστοιχεί και μία φάσι προσεγγίσεως Μόσχας—Βελιγραδίου.

Στην αναμφισβήτητη σχετική βελτίωσι της διεθνούς ατμόσφαιρας την τελευταία περίοδο, η έπίσκεψη Γκρομκό στη Γιουγκοσλαβία, αποτελεί την αναγκαία προέκτασι.

Βέβαια οι ιδεολογικές διαφορές —που στο κομμουνιστικό στρατόπεδο έχουν τεραστία σημασία— μένουν άκέραιες ανάμεσα στις δύο χώρες.

Και ακόμα η Γιουγκοσλαβία της «ένεργου ουδετερότητας» και

του «άμοιβαίου σεβασμού στις σχέσεις μεταξύ των κρατών», ή Γιουγκοσλαβία πυρήνας των «αδεσμευτών» δυνάμεων, δεν πρόκειται να χαράξη τώρα μία διαφορετική γραμμή. Είναι όμως μοιραίο για ώριμμένες δυνάμεις, να υποθετούν έλιγμους και διαλόγους που άλλοτε είναι αφέλιμοι για την ειρήνη μεταξύ των λαών, και άλλοτε δημιουργούν καταστάσεις αβεβαιότητας και ρευστότητας.

Ο ΣΕΛΙΑΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑ

ΕΔΩ και τριάντα χρόνια, μία καλλιτεχνική δόξα της Νέας Υόρκης, ο ζωγράφος Γο.λιέμος Λιέιτ έρωτεύθηκε τρελά την όμορφη πλουσιώτατη Ρούθ Πάρκερ.

Το ζεύγος πέρασε τον πρώτο χρόνο εύτυχισμένα και ίσως θα περνούσε και τ' άλλα το ίδιο, αν δεν κατέβαινε στο σύζυγο η ιδέα να ζωγραφίση τον Μυστικό Δείπνο.

Επειδή όμως του έλειπαν τα αναγκαία πρότυπα, προκειμένου ν' αναπαράστη τον Δείπνο, Αποστόλους, πήρε από τη γυναίκα του την αίσια να ταξιδέψη ένα εξάμηνο, για να τα βρει.

Οι έξι μήνες πέρασαν κι' ο ζωγράφος ώστόσο έψαχνε πάντα να βρη το σώσι του Ιούδα που του υπολείπονταν.

Μία μέρα, ενώ θρσκόταν στην Ιταλία, έλαβε από τη Νέα Υόρκη, από μέρους του δικηγόρου του ένα γράμμα, που τον αναστατώνε. Ο δικηγόρος του έγραφε ότι η γυναίκα του, θυμωμένη από την άρνησιν του, ένεργωσε για την έκδοσι διαζυγίου και ότι ήταν έτοιμη να ξαναπαντρευτή.

Μία μέρα, ύστερ από πολλών καιρό, ενώ περιπατούσε, είδε από κάποια απόστασι έναν άνθρωπο, που έτοιμαζόταν να μπη σ' ένα αυτοκίνητο. Ο ζωγράφος έτρεξε κοντά του κι' άρχισε να φωνάζη σαν τρελλός: — Εύρηκα, εύρηκα! Νά ο Ιούδας!

Ο άγνωστος έμεινε κατάπληκτος από τα άσυνάρτητα αυτά λόγια, κατάλαβε ότι άφορσαν αυτόν και ζήτησε εξήγησης.

Ο ζωγράφος, συγκινημένος για την άπροσδόκητη έπιτυχία του, έσπευσε να τον πληροφωρήσει σχετικά.

Πολύ εύχαστος, αποκρίθηκε ο έξνος, αλλά ένω η γυναίκα μου πού με περιμένει ήσα στο αυτοκίνητο. Αν θέλετε όμως, μπορείτε ναρθετε μαζί μας...

Ο ζωγράφος δέχθηκε με χαρά την πρόσκλησι. Άλλα φαντασθήτε την κατάπληξί του, όταν αντίκρισε τη γυναίκα του ξένου.

Ήταν η Ρούθ, η άυπόμονη σύζυγός του, που είχε πάει στην Ιταλία, για το μήνα του μελιτος!...

Η Γιουγκοσλαβική Έθνοσυνέλευσι: Μία δημοκρατική δημοκρατία...

Τά αρεσιώτερα ΕΡΩΤΙΚΑ γράμματα*

ΤΟ ειδύλλιο του 'Αλφρέδου ντε Μυσσέ και της Γεωργίας Σάνδη ήταν ο παράδεισος κι' η κόλασι μαζι, όπως έγραψε ένας από τους διογράφους. Η 'Αρμανδίνη - Λουσίλη Ξόρρο, δαρώνη Ντοντεδάν (έπως ήταν το αληθινό όνομά της) είχε αρνηθεί στην αρχή να τον γνωρίσει.

«Δεν θέλω να μου φέρετε το Μυσσέ, έγραψε στο Σάντ - Μπέ. Είνε πολύ δανδής, δεν θα ταίριαζω με μαζι και θα αισθανόμουν περισσότερη περιέργεια παρά ενδιαφέρον να τον δω. Σκέφτομαι πώς είνε απέρσκεπς να ίκανοποιή κανείς όλες τις περιέργειές του και πώς είνε προτιμώτερο να υπακούσι στις συμπάθειές τους».

Συναντήθηκαν, ωστόσο, σε λίγο σ' ένα φιλικό σπίτι κι' αισθάνθηκαν αμέσως μια δυνατή αμοιβαία έλξη. Η Σάνδη, όμως, μίλουσε πάντα για μια πλατωνική φιλία. Ο Μυσσέ της γράφει τότε:

«Με γνωρίζετε αρκετά τώρα, γιά να είσατε βέβαιη ότι η γελισία φράσι «θέλετε ή δεν θέλετε;» δεν πρόκειται να βγη από το στόμα μου. 'Από την άποψι αυτή, ανάμεσα σε σας και σε μένα υπάρχει ή Βαλτική θάλασσα. Δεν μπορείτε να δώσετε παρά μια πλατωνική αγάπη (δεν αποκλείεται, ωστόσο, να με στείλετε να δοσκήσω, αν περνούσε από το μυαλό μου ή ιδέα να σας τη ζητήσω). 'Αν, όμως, με κρίνετε αξιο γι' αυτό, θα μπορούσα να είμαι όχι ο φίλος σας — αυτό θα ήταν πολύ πλατωνικό γιά μένα — αλλά ένα είδος συντρόφου χωρίς συνέπειες και χωρίς δικαιώματα, δηλαδή χωρίς ζηλεις και τσακώματα. Θα ήμουν τότε ίκανός να καπνίζω τον καπνό σας, να τσαλακώνω τα πενιούάρ σας και να συναχώνωμι φιλοσοφώντας μαζί σας κάτω από δες τις καστανιές της σύγχρονης Ευρώπης».

'Αλλά να τί της γράφει μερικές ημέρες αργότερα έπειτα από έναν παρόμοιο περίπατο:

«'Εχω κάτι το ήλιθο και το γελοίο να σας πώ... Σίγουρα, θα μου γελιάσετε κατάμουτρα και θα μου κλείσετε την πόρτα σας... Είμαι έρωτευμένος μαζί σας κι' αυτό έγινε από την πρώτη ημέρα, που ήρθα στο σπίτι σας. Και τώρα έρωτ ή θα σκεφθήτε: «Νά ένας άκομψ που θα με ζαλίσω», όπως συνηθίζετε να λέτε. 'Αλλ' ή αλήθεια είνε πως υποφέρω και πως μου λείπει ή δύναμι γιά να κρῶψω την αγάπη μου. 'Αλλ' αφού δεν μπόρεσα να μιλήσω μπροστά σας, θα πεθάνω δουλός. 'Αν το όνομά μου βρίσκεται σε κάποια γωνιά της καρδιάς σας, όσο αδύνατα κι' αποχρωματισμένα κι' αν είνε τα γράμματα, μην το σβήσετε... 'Αγαπήστε εκείνους που ξέρουν ν' αγαπάνε. 'Εγώ μόνο να υποφέρω ξέρω. 'Υπάρχουν ημέρες που είμαι έτοιμος να σκοτωθώ. 'Αλλ' όταν αυτή ή σκέψι περνά από το μυαλό μου, κλαίω ή έκκαρδίζομαι στά γέλια... Χαίρε! Σ' αγαπάω σαν παιδί».

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟ ΓΙΑΤΡΟ ΠΑΤΖΕΛΟ

'Επακολούθησε το ταξίδι στην 'Ιταλία. Στη Βενετία, ο Μυσσέ άρρώστησε. Κι' ή Σάνδη φωνάζει ένα γιστρο γιά να τον κутτάξη. Αυτός ο γιστρος ήταν ο Πιέτρο Πατζέλο. Νέος, άριστος κι' ευγενικός σαν όλους Βενετσιάνους. 'Ανάμεσα σ' αυτόν και τη Σάνδη αρχίζει ένα τρυφερό ειδύλλιο πλάι στο προσκέφαλο του Μυσσέ, που ψήνεται από τον πυρετό...

'Αλλ' ή Σάνδη διατάζει. Δεν αισθάνεται τύψεις ν' αφήση το Μυσσέ, αλλά δεν ξέρει ακόμη αν ή έκλα-

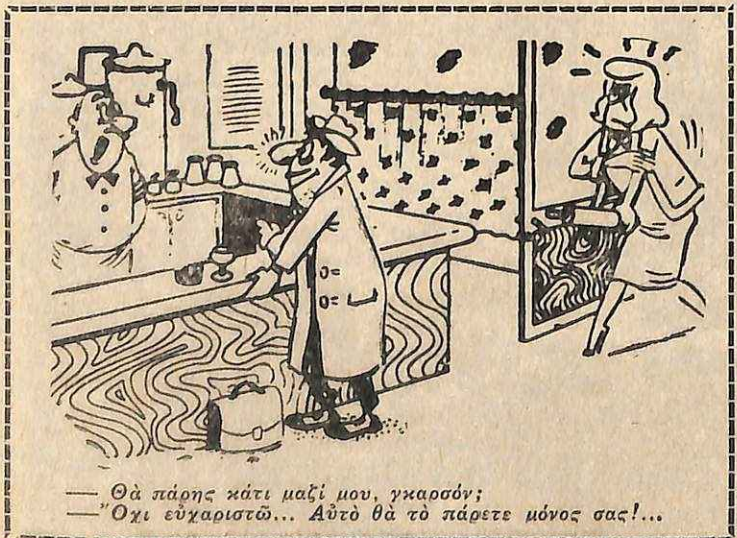
Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ και ή Γεωργία Σάνδη

Η Γεωργία Σάνδη.

γής της είνε καλή. Γράφει στον Πατζέλο:

«Θά είσαι γιά μένα ένα στήριγμα κι' ένας αφέντης; Θά με παρηγορήσεις γιά όσα υπέφερα προτού σε γνωρίσω; Θά καταλάβεις γιάτί είμαι λυπημένη; Ξέρεις τι είνε ή συμπόνοια, ή υπομονη, ή φιλία; Μεγάλωσες ίσως με την αντίληψι πώς οι γυναίκες δεν έχουν ψυχή. Μπορείς να καταλάβεις ότι έχουν;... Θά είμαι ή σύντροφος ή ή σκλάδα σου; Μπορώ να έρμηνεύω τους ρεμβασμούς σου και να εξηγήσω ευλῶττα τη σιωπή σου. Θ' αποδώω έτσι στις πράξεις σου την πρόθεσι που επιθυμώ. Όταν θα με κутτάξης τουφερά, θα νομίζω πως ή ψυχή σου μιλάει στη δική μου... 'Οχι, είνε καλύτερα να μείνουμε όπως είμαστε. 'Ας μη μάθεις τη γλώσσα μου. Δεν θέλω να ζητήσω στη δική σου τις λέξεις, που θα σου φανέρωναν τις αμφιβολίες και τους φόβους μου. Θέλω ν' άγνω τί την κάνεις τη ζωή σου και ποιά ρόλο παίζεις ανάμεσα στους ανθρώπους. Θά επιθυμώσα να μην ήξερα ούτε τ' όνομά σου. Κρῶψι μου την καρδιά σου, γιά να μπορώ να την φαντάζομαι πάντα όμορφη».

— Θά πάωσ κάτι μαζί μου, γκαρσόν;
— Όχι, ευχαριστώ... Αυτό θα το πάρετε μόνοι σας!...

Τί άλλο ήταν αυτό το γράμμα από μια εξομολόγησι;

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΣΑΝΔΗ ΣΤΟ ΜΥΣΣΕ

Στό μεταξύ, ο Μυσσέ έγινε καλά, κατάλαβε τά πάντα κι' έφυγε γιά το Παρίσι, όπου τον άκολούθησαν σε λίγο ή Σάνδη με τον Πατζέλο.

Η Γεωργία θέλει να δικαιολογηθή στον παλιό αγαπημένο της και να τον αποχαριτήση. 'Αλλά το γράμμα της ξεχειλίζει από πάθος: «Παρίσι, 1835... 'Εχω ανάγκη από ένα γερό μπράτσο, που να με κρατάη, από μια καρδιά χωρίς ματαιοδοξία που να με καταλαβαίνει. 'Αν είχα όρη έναν άντρα μ' αυτά τα χαρίσματα, δεν θα ήμωνα εκείνο που είμαι. 'Αλλοι παρόμοιοι άντρες είνε σαν τις δελανιδιές που ο γεμάτος ρόδους κορμός τους σ' αποδιώχνει. Μακριά από σένα, ποιητή, όμορφο λουλούδι μου, θέλησα να πιώ τη δρόσο... Με μέθυσε, με δηλητηρίασε... 'Ήσουν πολύ λεπτός και πολύ γλυκός, άρωμά μου. Τα βάλασμικά δενδρύλλια των 'Ινδιών και της Κίνας λυγίζουν το κορμί τους σε κάθε πνοή ανέμου. Δεν μπορεί κανείς

Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ.

να προμηθευτή άπ' αυτά το εύλο γιά τα δοκάρια, από τ' οποία γίνονται οι κατοικίες των ανθρώπων. Πίνει το νέκταρ τους, χαλίζεται από το άρωμά τους, αποκοιμείται και πε-

θαίνει... Ή, Θεέ μου, λυπήσου με, υποφέρω τόσο πολύ! Ποιά φωτιά, λοιπόν καιεί μέσα στα σπλάγχχνα μου; Λένε ότι ή λύπη σκληραίνει τον άνθρωπο κι' ότι με το να ματώνη κανείς ολοένα την καρδιά του, την κάνει, στο τέλος, ξηρή και άναίσθητη. Πότε θα πάψω να την αισθάνομαι να στραγγαλίζεται μέσα μου! Ω, όμορφο μου γαλανά μάτι, δεν θα με κутτάξετε πια; 'Οραίο κεφάλι δεν θα σε δώ πια να σκύβης πάνω μου πλημμυρισμένο από έρωτα; 'Όμορφο μου κορμί, τρυφερό και ζεστό, δεν θα γείρης πάνω μου, όπως ο 'Ελισαίος πάνω στο νεκρό δρέφος, γιά να με ξαναζωντανέψ; Χαίρετε, ξανθά μου μαλλιά! Χαίρετε, λευκές μου πλάτες! Χαίρετε, σεις όλα που είσατε δικά μου! 'Απ' εδώ κι' έμπρος, στίς νυχτές της άγρυπνίας μου, θ' άγκαλιζώ τους κορμούς των δένδρων και τους βράχους των βουνών, φωνάζοντας το όνομά σου, προτού σωριαστώ δίχως πνοή πάνω στην υγρή γή...»

Τού γράφει και πάλι σε λίγο: «Ποιός θα σε περιποιηθή και ποιόν θα περιποιηθώ; Ποιός άχρη ανάγκη από μένα και γιά ποιόν θα θελήσω να φροντίσω από εδώ κι' έμπρος; Χαίρε, μικρό μου πουλάκι! 'Αγάπη πάντα τη φτωχή παλιά σου φιλή... Δεν σου λέω τίποτα άλλο γιά τον Πατζέλο, παρό μόνο ότι κλαίει σχεδόν όσα κι' εγώ».

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Νά ή έξαλλη και παθητική απάντησι του Μυσσέ σ' αυτό το γράμμα: «Πές μου πώς μου δίνεις τά χείλη σου, τά δόντια σου, τά μαλλιά σου, όλα αυτά, το κεφάλι που είχα... και πώς με φιλάς... 'Εσύ, εγώ! Ω, Θεέ μου! Όταν τά συλλογίζωμαι όλα αυτά, ο λαϊμός μου σφίγεται, τά μάτια μου θολώνουν και τά γονάτια μου τρέμουν... 'Α, είνε φριχτό να πεθάνω, είνε φριχτό ν' αγαπάς έτσι. Πόσο σε διψώω, αγαπημένη μου!... Πρέπει να μου γράψης... Πεθαίνω, χαίρε!»

Ξαναμύγαν. 'Αλλ' οι συναντήσεις τους δεν έχουν πια την ίδια όμορφια, όπως άλλοτε. 'Υποφέρουν κι' οι δύο. Ο Μυσσέ μιλάει γιά μια τελευταία αποχαριτευστήρι συνάντησι. 'Αλλ' ή Σάνδη διαμαρτυρείται.

«'Ε, λοιπόν, τού γράφει, όταν κουραστική και ξαναθυμώσης, δίδως με, χτύπησέ με, άλλα μην μου πεις ποτέ αυτή την τρομερή λέξι: «Γελευταία φορά». Θά πονέσω όσο βέλπης, άλλ' άφησέ με νάρχωμι κάπου - κάπου, έστο και μια φορά την έβδομάδα, να ζητάω ένα όαρυ, ένα φιλή που θα με κάνη να ζώ και ύά μου δίνη θάρρος... 'Αλλά δεν μπορείς... 'Α, πόσο είσαι κουρασμένος από μένα και πόσο γρήγορα γιαιτρεύτηκες και σύ!»

Ο έρωτ τους είνε πια ένας νεκρός, που άργουν να τον κηδέψουν... 'Αλλ' ο Μυσσέ ξεγεγρέται κι' αυτό το κατάντημα της αγάπης τους και δίνει μια μέρα το τελευταίο χτύπημα.

«Σού στέλνω έναν τελευταίο χαιρετισμό, πολυαγαπημένη μου, γράφει στη Σάνδη. Δεν θα πεθάνω προτού γράψω το βιβλίο μου γιά μένα και γιά σένα (γιά εένα κυρίως...). Οι μεταγενέστεροι θα ξαναλένε τά όνομάτ'α μας, όπως αὐτών των άδαντων έρωτευμένων, που δεν έχουν παρά ένα μοναδικό κι' όι δυό: του Ρωμαίου και της 'Ιουλιέττας, της 'Ελοΐζας και του 'Αδελάρδου. Δεν θα μιλάνε ποτέ γιά τον ένα, χωρίς να μιλάνε ταυτόχρονα και γιά τον άλλον».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ο Λόρδος Βύρων στην Τερέζα Γκουϊντόνι.

ΟΙ ΞΕΝΟΙ και' τό Πάσχα στην Ελλάδα

ΤΑ ΕΩΡΤΑΣΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΤΟΥΣ ΓΟΗΤΕΥΟΥΝ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ

Η ΑΘΗΝΑ γέμισε από τουρίστες. Δεν υπάρχει χώρος ούτε στους διασπομένους των ξενοδοχείων. Όλα έχουν γεμίσει, μεχρι τις σοφίτες τους. Άκόμη και πολλά σπιτια μετεβλήθησαν σε πανσιόν και γεμισαν απ όλες τις φυλές του 'Ισραήλ. Στους ορομους άκουει κανείς όλες τις ευρωπαϊκές γλώσσες. Κι' ή άφιξη των καρδανίων συνεχίζεται, μ' όλα τά μέσα της συγκοινωνίας: Με πούλιαν, με σιδηροορμους, με πλοία, με αεροσκαφη, ακόμη και με ιωιωνικά αυτοκίνητα.

Η Ελλάδα κατεκτεισε τους ξένους. Η πρόβλη της έγινε απο τους ξένους ζωγραφικός, που φιλοξενούνται χρόνια τώρα σ' εμας, κι' έχουν γοητευτή από τά νησιά μας. Επειτα ήσαν οι λογοτεχνες, οι σκηνοτετες, οι οπεραιετ του κινηματογράφου, οι ξένοι αστέρες, που γορσαν διάφορα φιλμ. Κι' ακόμη οι απεσταλμένοι των μεγάλων περιοδικών της πρώτης κυκλοφορίας. Μα έκεινο που βοήθησε περισσότερο απ' όλα, είνε ή... μόδα. Κι' ο καιρος της χώρας μας. Κι' ύστερα, ή 'Ελλάδα, αν δεν λυττη ακόμη το πλήθος των απαιτήσεων των ξένων, έχει να τους προσφέρει μια ελκυστήρι φιλοξενία, μια δίχως ύστεροδουλία περιποίησι, μια οικογενειακή ατμόσφαιρα. Ο ξένος στην 'Ελλάδα δέ νοιώθει σαν... ξένος, αλλά πώς είνε στο σπίτι του. Στους φίλους του και στους συγγενείς του. Και ξέρει ότι, αν του παρουσιαστή ένα άρρωστο, πάντα κάποιος 'Ελληνας θα προθυμοποιηθή να βοηθήση. Κι' αυτό το ξέρουν οι ξένοι μας, γιάτι έχει διαδοθή σ' όλο τον κόσμο. Στη Μόκονο είδαμε νεαρές μαθήτρες της Σχολής Καλών Τεχνών του 'Ελσίνκι της Φινλανδίας, του 'Οσλο της Νορβηγίας, της Στοκχόλμης της Σουηδίας, του Τόκιο και του Κεμπέκ, της Λισαβόνας και της Βιρτουτ, να αναζητούν όνομαστικά ιδιοκτήτες σπιτιών και νοικοκυρές, που άλλοι ή άλλες συνάδελφοι τους είχαν ζήσει μαζί τους κι' είχαν κερδίσει την αγάπη τους και τώρα τους είχαν δώσει τη διεύθυνσί τους, γιά να περάσουν καλά κι' εκείνες!...

Τι έρχονται όμως να κάνουν αυτή την εποχή οι ξένοι στην 'Ελλάδα; Να ζήσουν και να χαρούν το Πάσχα. Τό ελληνικό Πάσχα, που έχει μια ιδιαιτεση κι' ασύγκριτη όμορφιά. Πουθενά άλλου δεν έχει τόση ποίησι και τόση λεβεντιά. Σε κάθε ελληνική περιοχή, διατηρούνται και ξαναζούν τα ιδιαίτερα εθιμά της. Ο συναγερομός αρχίζει μια ολοκληρη έβδομάδα προτίτερα. Οι ξένοι βλέπουν να φορεσάωνται και να εντεπλίζονται τά σπιτια και των πιο φτωχών οικογενειών. Οι νοικοκυρές δουλεύουν τον δόδεστη, άσπρίζουν τους τοίχους των σπιτιών, τις αλλές, τά ορείθρα των ξεοδορμιών. Κι' ύστερα, μέσα στις κατοικίες, χτυπάει ή σειρήνα του συναγερομού. Βγαίνει έξω το νοικοκυριό. Ξεσκονίζεται, πλένεται, γυαλίζεται και τά σπιτια μυρίζουν σαπούνι και άσβέστη. 'Επειτα έτοιμάζονται οι λαμπριότικες φορεσιές και βγαίνουν από τά σεντόνια οι φουστανέλλες κι' οι φορεσιές, οι τοπιζές ένδυμασιές, γιά να φορεσάριστούν. Αρχίζει το μεγάλο πανηγύρι του ξεσκαριού. Τό βάψιμο των αυτών, ή προστομασία του σουβλάματος του άρνιου, ή ιεροτελεσσία του κοκορεσιού.

Κι' έρχονται οι άγκαλιές από τις λευκές και μωβ βολέττες και τά τριαντάφυλλα κι' οι κοίνοι, που θα στολίσουν τον 'Επιτάφιο. 'Ολόκληρη ή Μεγάλη 'Εβδομάδα είνε μια αποκόλησι γιά τους τουρίστες. Είνε άπερίγραπτα θαυμαστικά. Οι όδοι και τά μαγαζιά αλλάζουν μορφή. Κι' ή Μεγάλη Παρασκευή, με τους στολισμένους 'Επιταφίους, ή περιφορά τους με τις μουσικές κι' οι πιστοί, με τό κεράσι στο χέρι, που άκολουθούν εύλαβικά τον 'Επιτάφιο ή τον περμένον στην άκρη των ξεοδορμιών γιά να περάσιν. Είνε επίσης τό θέμα, που παρουσιάζει πάντα ή μεγαλοπρεπής πομπή του 'Επιταφίου της Μεγαλοπρεπής πομπή του 'Επιταφίου του 'Αγίου Γεωργίου του Άνακλητου, της Φιλοθέης, των διαφόρων Κόλλεγιών. Η συγκινητική απλότητα κι' όμορφιά των 'Επιταφίων των νησιών μας.

Είδαμε πολλές φορές τους ξένους να στέ-

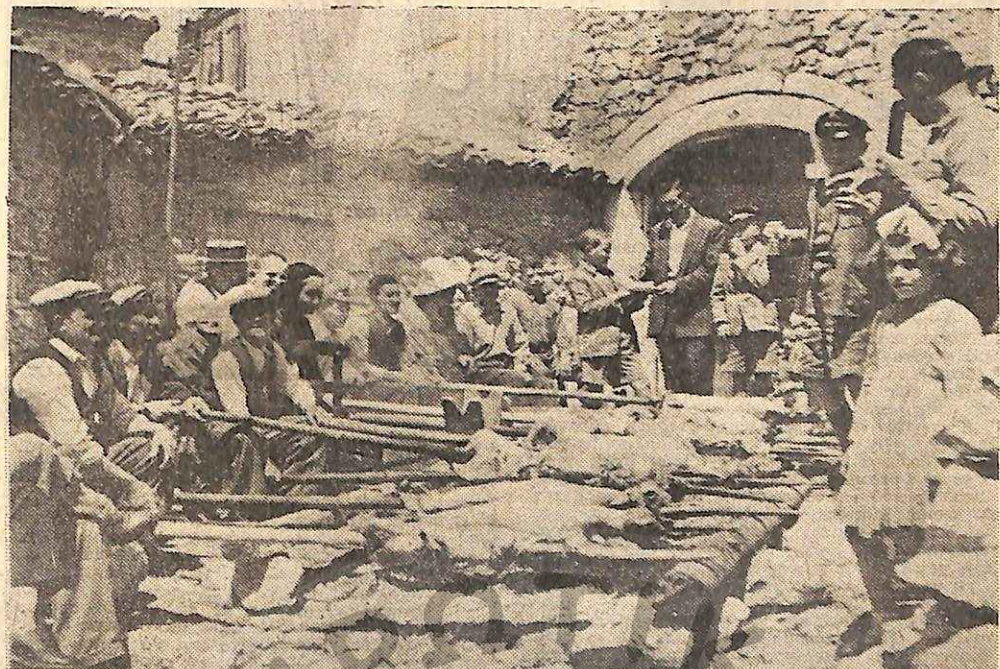
κονται και να κутτάζουν, σά να αντικρύζουν ένα όραμα.

Τότερα είνε κι' εκείνη ή νύχτα της 'Αναστάσεως, άκριδώς στις δώδεκα, τά μεσάνυχτα. Οι μορφές, που λάμπουν από τη χαρά της 'Αναστάσεως, τά κατάλευκα κεριά, οι χαμπάνες, που σημαίνουν χαρμόσυνα. Τα βεγγαλικά κι' οι χρυσοστόλιστοι παπάδες. Κι' ύστερα ο χορός των βαρελότων, των γαλκωνιών, της κομπουράς, που κελαιδάει, πετώντας φωτιές και βόλια κατά τον ένασσο ούρανό, εις δόξαν Κυρίου!...

Κάθε τόπος, άλλωστε, έχει τά δικά του εθιμα. Την ξεχωριστή νότα του λαμπρού έορτασιού. Στο Λεωνίδιο π. χ. οι ξένοι θα χαρούν

διάφορα χοριά; Η Λαβιάδα κι' ή 'Αράχωβα θα έχουν πάλι τις ψησταριές τους, τους λεβεντικούς χορούς τους, τά παιχνίδια της Λαμπούρας και τό εύθυμο ελληνικό γλέντι. Τά Μέγαρα θα έχουν τον περίφημο Χορό της Τράτας. Στη Θήβα και πέρα σ' όλόκληρη τη Ρούμελη, θα καη κυριολεκτικά τό πελεκούδι! Θά ξεφαντώση ή άθάνατη ελληνική λεβεντιά. Θά λάμψη ή φουστανέλλα και θα θριαμβέσουν τό νταούλι κι' ή πίπιζα, τό λαγούτο κι' ή θουλική φλογέρα.

Παντού θ' άρχισή ή ιεροτελεσσία της σούβλας. Η προστομασία του ψαριματος του άρνιου. Τό άναμα κι' ή έτοιμασία της θραυιάς.

Οι περίφημες ψησταριές της 'Αράχωβας που συγκεντρώνουν κάθε Πάσχα πολλή κόσμο.

κι' εφέτος το έξις θέμα: Κάθε εκκλησία έχει έτοιμάσει, όπως και αναμενόθηκε, σεβαστό αριθμό από φρούσκες. Μεγάλες φρούσκες από τριαντάφυλλο, με τό σφονγγώο ποτισμένο στο νεύρι στο στεφάνι τους. Είδικοί τεχνίτες τις έχουν έτοιμάσει. Με την 'Ανάστασι, λοιπόν, θα τις άφίσουν ν' άνεθούν στον ούρανό, σά φωτιές μέτεωρα, όπως τά παλιά χρόνια, την εποχή των πρώτων χρόνων της 'Απελευθερώσεως. Θά γεμίση ο ούρανος απ' αυτές τις φρούσκες και θα είνε ένα πολύ περφόρο θέμα.

'Αλλά και ο έορτασιός της Αναστάσεως στα

Παρακολουθήστε από τό σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος του 'Θησαυρού' (σελ. 24) την πρωτότυπη αισθηματική και έρωτική σειρά.

Ένας σύζυγος σέ 8 μαθήματα

Πρόκειται γιά τον μοντέρνο και τον πιο καταποτιστικό ψυχολογικό οδηγό έρωτικής συμπεριφοράς γιά τις νέες, που έρωτεύονται γιά πρώτη φορά στη ζωή τους και που μπορούν θαυμάσια να μεταμορφώσουν με την κατάλληλη αισθηματική συμπεριφορά τους τον άνδρα που αγαπούν σ' έναν ιδανικό σύζυγο!

Τούτη ή γή, που την πατούμε, όλοι μέσα θα ν' απούμε...

Αυτά τά ελληνικά πασχαλινά εθιμα έρχονται να δών κι' εφέτος οι γυλιάδες των τουριστών. Ένα λαό, που πίνει στο ποτήρι της ρετσίνας τις πιχτές του και που χαιρείται την 'Ανάστασι του Χριστού, που είνε άμενη με την έλευθερία του, την πίστι του και την ύπστασι του.

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

Ο Θάνος άπλωσε δειλά τὸ χέρι του κι' έπιασε τὸ δικό της...

ΓΕΡΑΝΙΕΣ ΚΑΙ ΑΣΤΕΡ

λοιπόν, τί ζητάς κι' εγώ δέ θα σου τὸ ἀρνήθω.
'Αργά, με' ημερες κηρύσει, τὸ παλληγκράκι ἔδω-
λε τὸν πέπλο ἀπὸ τὸν κόρφο του. Τὸν εἶδε ἡ Ξαν-
θούλα καὶ τὰ ὑπέροχα μάτια της πήραν μιὰ λάμ-
ψι ἀπόκοψη. Προτοῦ της τὸν δώσει, ὁ Θάνος της
εἶπε:

— Αὐτὸ πὺ γυρεύω ἀπὸ σένα, εἶναι νὰ μ' ἀ-
γοπήσης κι' ἐσὺ. Ὅπου κι' ἀν πάς, ὅπου κι' ἀν
βρίσκῃσαι, νὰ μὴ μὴ πορὴς νὰ κἀνης χωρὶς ἐμένα.
Νὰ τραγουδῇς καὶ νὰ μὴ σκέφτεσαι. Νὰ χορεύῃς
καὶ νὰ μὴ συλλογιέσαι. Νὰτὶ ζητῶ ἀπὸ σένα!
Γιατὶ δὲ θέλω νὰ σὲ κρατήσω κοντὰ μου μὲ τὴ
βία. Θέλω ἡ ἀγάπη σου νὰ τρανέψῃ τόσο πολὺ,
ὥστε μονάχη σου νὰρῃς νὰ μὲ ζητήσης.

Τῆς χαίδεψε τὰ μαλλιά.
— Καὶ τώρα πᾶρε τὸν πέπλο σου. Καὶ μὴν ξε-
χῇς τὸν ὄρκο σου, πὺ εἶναι γιὰ σένα ἱερὸς...
Ἡ Ξανθούλα ἀναστένανε. Τὸ ἀσπύγκριτο πρό-
σωπὸ της εἶχε πάρει μιὰ ἔκφρασι πόνου κι' ἀγῶ-
νίας. Μὰ καθὼς ἀρπάξε τὸν αἰθέριο πέπλο της
στὰ χέρια, ἀκούστηκε ἓνα κρυφάλλιο γέλιο κι'
ἓνα παράξενο φῶς ἀστράψε ὀλόγυρά του. Ἡ νε-
ρὶδα ἐξαφανίστηκε μονομιάς. Κι' ὁ Θάνος βρα-
σίδια χάνοντας τὸν κόσμο του, ἔπεσε ἀναίσθητος
σὲ μιὰ στὶς πικροδάφνες. Ὅταν ἀνοιξε τὰ μάτια
του, βρισκόταν ἐξαπλωμένος στὴν κάμαρά του, σὺν
κρεβάτι του. Πάνω του ἔσκυβε ἡ μάνα του.

— Ἀχ, γυιέ μου! φώναξε καθὼς τὸν εἶδε νὰ
συνέρχεται. Τὶ λαχτάρα ἦταν αὐτὴ, πὺ μὰς ἔ-
δωσε. Πάλι, στοῦ Πατριάρχη τάνινες ἀπόψε κι' ἔ-
πεσε σὲ μιὰ στὸ σταχισμένο γυφτοῦ. Κι' ἀν δὲ σὲ
βρίσκανε τὰ γαρόκιστα, θάδουν ἀκόμη ἐκεῖ.

Ὁ Θάνος ἀνασηκώθηκε. Τὸ μυαλό του στρίφ-
γυρίζε ἀκόμη σ' ὅλα ἐκεῖνα τὰ νυχτερινὰ πὺ
γίνηκαν. Μὰ δὲν εἶπε τίποτε καὶ νυχτερινὰ πὺ
ποῖός μὲ βρήκε, μάνα; Ποῖός μ' ἔφερε ἐδῶ;

Ἡ τσελίκινα ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.
— Κάποιος μὰς μῆνυσε πὺς εἶσαι μπουμπι-
σμένος σὺν ποτάμῳ, σὲ μιὰ στὶς πικροδάφνες. Ἡ-
ταν μιὰ περσικὴ ὁμορφιά, πὺ δὲ εἶδε Τρέ-
ξαν τότε δύο μπασιτοὶ καὶ σ' ἔφεραν ἐδῶ.

ΟΙ ΠΕΝΤΑΜΟΡΦΟΙ ΤΟῦ ΠΟΤΑΜΟῦ

νὰ σὲ ξαναδῶ. Πρὶν δυὸ βδομάδες περνοῦσα νύ-
χτα τὸν ποταμὸ. Καὶ τότε ἀκούσα τὰ γέλια σας
κι' εἶδα τὸ πρόσωπό σας. Ἀνάμεσα ὅμως ἀπ' τίς
ἐντεκα ἀδελφές σου, μονάχα ἐσένα ξεχώρισα. Καὶ
σ' ἀγάπησα ὁ Τρέλλος. Κι' εἶπα πὺς θὰ σὲ κάνω
δική μου, ἔστω κι' ἀν κινδύνεω νὰ χάσω τὴ λα-
λιά μου. Μὰ σὲ κέρρισα. Καὶ τῶρα δὲ θὰ σ' ἀ-
φήσω, ὁ κόσμος νὰ γαλάσῃ. Πᾶς σὲ λένε:

— Ξανθούλα...

— Ὅνομα πὺ μοιάζει μὲ τὰ μαλλιά σου...

— Τὰ μαλλιά μου! ὦ, καλὲ μου λεβέντῃ! φώ-
νας ἡ νερίδα. Κὺττάζε τὰ καὶ θὰ καταλάθῃς.
Ἄν λῶσω τίς πλεξούδες μου, θὰ συρθῶν ὡς κά-
τω στὴ γῆ. Σὲ νήματα ἀληθινὰ χρυσοφύτῳ θὰ
τὰ μεταβάλω τὰ μαλλιά μου αὐτὰ, θὰ τὰ διπλά-
σιάζω, θὰ τὰ τριπλασιάζω ἀν θέλῃ καὶ θὰ σου τὰ
χαρίσω, ἀν μοῦ δώσεις πίσω τὸν πέπλο μου.

Τὸ τσελίκινο ἡχομυλάσας.

— Τὶ νὰ τὰ κάνω τὰ πλῆθρη πὺ μοῦ τᾶξεις,
πενταμορφὸ μου; Μοῦ φτάνουν αὐτὰ πὺ ἔχω καὶ
μοῦ περισσεύουν. Τὰ κοπάδια σου εἶναι ἀμέτρη-
τα καὶ τὸ βίος μου δὲ λανθάνει. Μὰ καὶ φτω-
χὸς νάμουν, πᾶσι δὲ θὰ σοῦβω τὸν πέπλο. Για-
τὶ ἐγὼ μονάχα ἐσένα θέλω καὶ τίποτ' ἄλλο.

— Ὁ πέπλος πὺ κρατῇ στὰ χέρια σου, εἶναι
ἡ δύναμή μου. Ἡ δύναμή ἐκείνη, πὺ μὲ κάνει ἀ-
θάνατη. Ἡ δύναμή, πὺ μὲ κρατῇ σὲ μιὰ ζωὴ
αἰώνιας χαρᾶς. Ἐγὼ δὲ ἀνθρώπου κακὸ δὲν ἔκα-
να. Δὲ μοιάζω σὺν τίς νερίδες τῆς θαλάσσης,
πὺ ξεγυλίζουν τοὺς ταξιδιώτες. Πὺ τοὺς σερνουν
στὰ ὕδατά τους παλάτια γιὰ νὰ τοὺς πνέξουν. Εἰ-
μαι νερίδα τὸ βουνοῦ ἐγὼ.

Ὅταν ἀκούω τὸ βοσκὸ νὰ παῖξῃ τὴ γλυκεῖα κὺ φλογέρα, κατε-
βαίνω ἀθρόα, κάθω σὲ μιὰ στὶς ἀφουγκρά-
ζομαι τ' ὁμορφο πρᾶγμῳ πὺ, ὕστερα φεύγω
χωρὶς νὰ τὸν τρομάξω. Δὲν ποῦ τρομάξω τὰ πρό-
βάτα ἐγὼ, οὐτε τὸν ἐρχομὸ μου, οὐτε τὴ φυγὴ
μου. Εἰμαι νερίδα, μὰ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἀ-
γαπῶ. Ἀγάπησε μὲ κι' ἐσὺ, μὰ ὅχι σὰ γυναῖκα.

Ἀγαπήσε με σὺν ἀδελφῇ, σὰ μιὰ στὴν συγγένειά
σὰ σου καὶ δώσω πίσω τὸν πέπλο μου. Κι' ἐγὼ
θὰ σοῦ χαρίσω ὅτι θές. Ὅτι μοῦ ζητήσης.

— Ὅτι σοῦ ζητήσης;

— Καὶ. Ὅρκιζομαι στὰ νερά τοῦ ποταμοῦ, ὅ-
τι κίττοι σου ὀφθαλμοὶ τ' ἀστέρινα καὶ σὺ σὺνε-
ρα, ὀρκίζομαι στὴν καταρτή καὶ σὺν δροσοτά-
λιδε τῆς νύχτας, πὺς θὰ σοῦ δώσω ὅτι μοῦ ζη-
τήσης, ἀν μοῦ δώσεις τὸ πέπλο μου.

Ὁ Θάνος τὴν ἔπιασε πάλι ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ
τὴν ἀγκάλιασε σὰ μάνα.

— Πράδεε, Ξανθούλα, τῆς εἶπε. Ἀπ' αὐτὴ τὴ
στιγμὴ, ὁ ὄρκος σου σὲ δίνει μαζί μου μ' αὐτοῦ.

Ἐξ ὧσες πὺ δὲ φανῶνται. Καὶ ἔξω πὺς ὅλα
ὀρκοῦνται μιὰ φορά οἱ νερίδες, δὲν παίρνουν τὸν
ὄρκο τους πίσω.

— Αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, λεβέντῃ μου! Πές μου,

Τὸ παλληγκράκι πετάχτηκε ἀπ' τὰ στρωσίδια του
κι' ἀμύλητος ἀγκάλιασε τὴ μάνα του καὶ τὴν φί-
λησε πολλές φορές. Ὑστερα βγήκε ἀπ' τὴν κά-
μαρά του, ἔριξε παγωμένο νερὸ σὺν τὸν πρόσωπῳ
του, ἦπιε τὸν καφέ του καὶ συλλογιζόμενος τράνη-
ξε νὰ πᾶ στὰ μαντριά, νὰ ἐπιστατήσῃ τὸν τρέλ-
λο πρὶν φύγῃ, ὅπως ἔκανε κάδε πρῶτ' ἀπὸ τότε
πὺ πῆγε ὁ πατέρας του. Ἐνοῶντε: τὸν ἑαυτὸ
τοῦ πατέρα. Κι' ὥστόσο μὴν ὀρρωσῇς ἦταν,
μῆτε καλὰ. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὺς δὲ μποροῦσε
νὰ βγάλῃ ἀπ' τὸ νοῦ του τὴ νυχτερινὴ ἐκείνη ὁ-
πτασία. Σίγουρα εἶχε τρελλαθῇ κι' ἔβλεπε πρᾶ-
γματα πὺ δὲ γίνονταν, ἔβλεπε νερίδες καὶ φαν-
τάσματα, σάμπως νὰ ἦταν ἀνθρώποι.

— Πρέπει νὰ πᾶω στὴ Μεγαλόχαρη! ψιθύρισε.
Μὰ τῆς ἀνάψω ἓνα κερί καὶ νὰ προσευχηθῶ νὰ
μὲ λυτρώσῃ, ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὰ ὄνειρα.

Ξαφνικὰ στάθηκε ἀπότομα. Ἀπὸ αὐτὰ πόρτα τοῦ
μεγάλου ὑποστατικού, βγήκε μιὰ νέα. Ἡ καρδιά
τοῦ Θάνου χτύπησε γοργὰ καὶ στοὺς κροτάφους
τοῦ βούιξε τὸ αἷμα. Τὰ πόδια του λυγίσαν καὶ τὰ
μάτια του ἀνοίξαν ἐκθαμβῶ. Μὰ ὅχι, δὲν ἦταν ἄ-
ληθεια! Δὲ μποροῦσε νὰ εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ πὺ
ἔβλεπε. Σίγουρα ὀνειρευόταν καὶ πάλι. Ἡ ὁμορ-
φία τῆς νέας ἐκείνης τοῦ θυμῆ κάποιον, πὺ μὴ
νὸ στίς ὀπτασίες του τὴν εἶχε δῇ. Ὁ Θάνος θελή-
σε νὰ πᾶ σὲ τῆς. Ὅμως τὴν ἴδια στιγμὴ φά-
νθηκε ἡ μάνα του νὰ ζυγώνει.

— Εἶναι ἡ κοπέλλα πὺ δὲ βρήκε μεθύσιμόν,
τοῦ εἶπε. Ἐρχεται ἀπὸ μακριὰ καὶ γυρεύει δου-
λειὰ σὲ κοπάδι. Φαίνεται καλὴ καὶ λέω νὰ τὴν
κρατήσωμε.

Τὸ παλληγκράκι τὴν πλησίασε σὺν ὀνειροπαρμέ-
νῳ. Τὴν κῦτταξε κάμποσιν ὥρα καὶ μισόκλεισε μά-
τια. Ἐπὶ τέλους, τὴ ρώτησε:

— Πᾶς σὲ λένε;

— Ξανθούλα...

Δειλὰ, ἀπλωσε ὁ Θάνος τὸ χέρι του κι' ἔπιασε
τὸ δικό της.

— Δὲ σὲ ρωτῶ ποῖα εἶσαι κι' ἀπὸ ποῦ ἔρχεσαι,
τῆς εἶπε. Οὐτε ἀν ἔλῃς γυνὴ καὶ ἀδελφία. Θαρ-
ρῶ πὺς σὲ ξέρω ἀπὸ χρόνια καὶ πὺς περιμένα
πάντα τὸν ἐρχομὸ σου. Θὲς νὰ γίνῃς μπασιτοὶ σὺν
κοπάδι μου; Ὀχι, Ξανθούλα! Αὐτὰ τὰ χέρια δὲ
θὰ τὰ φάῃ ἡ σκληρὴ δουλειὰ τοῦ μαντρίου. Μῆτε
αὐτὸ τ' ὁμορφο πρόσωπο, θὰ τὸ μαυρίσῃ ὁ ἥλιος
τοῦ βουνοῦ. Ἐδῶ θὰ μέινῃς, Ξανθούλα, καὶ θὰ
σὲ κάνω κυρὰ σὺν βίος μου καὶ σὺν καρδίᾳ μου
βασιλίσσα. Τρέχα, μανὰ! Τρέχα νὰ πᾶς σ' ὀλοῦ-
πὺς ὁ Θάνος ὁ Βρασιδεὶς παντρεύεται τὴν Κυρια-
κή. Καὶ νὰ ἐτοιμάσῃς τίς ζυγίες καὶ τὰ γεωσά-
λια, κατὰ πὺς παρτάζῃ σ' ἓναν ἀετὸ, σὰ γεωσά-
ρῳν μὲ μιὰ νερίδα...

Ἡ γοργὴ πασιγλῖνα σταυροκοπήθηκε πολλές
φορές. Κι' ἔτρεξε ὕστερα νὰ κἀν τὴν πασιγλῖ-
νὰ τοῦ γιου τῆς.

Α. Α. ΖΕΤΕΡΙΟΥ

ΔΙΟΦΥΛΑΚΤΙΚὸ Ἀθηναϊκὸ μυθιστόρημα τοῦ κας Ἰωάννου Ἀναγνωστοῦ-Μησκούβαλα

ΤΡΙΑ ΑΓΝΑ ΠΑΙΔΙΑ

Ο ΚΟΣΜΟΣ κρατοῦσε τὴν ἀ-
νατολή του. Ἦταν κατὶ ἀ-
σύλληπτο, κατὶ πρωτόγνωστο γιὰ
τὴν ἀθηναϊκὴ αἰθουσα συναυλι-
ᾶν. Θάλεγε κανεὶς πὺς εἶχε με-
ταφερθῇ σὲ κάποια ἀπὸ τίς εὐ-
ρωπαϊκὲς αἰθούσες μὲ τὴν παλιά
παράδοσι, ἐκεῖ ὅπου ἐπὶ αἰῶνες
οἱ τοῖχοι καὶ τ' ἀγάλματα ἀ-
κούνε τίς πὺ εὐγενικὲς μελω-
δίες. Κι' ὅμως ἡ συναυλία δι-
νόταν σὲ μιὰ ἀπλὴ ἀθηναϊκὴ αἰ-
θουσα καὶ τὰ τρία νεαρὰ παι-
διά, πὺ βρισκόταν στὴ σκηνή,
ἦταν λουλούδια πὺ εἶχαν ἀν-
θίσει ἑσθρικά στὸ ἑλληνικὸ ἔ-
δαφος.

Μόλις κι' ἔκλεινε τὰ δεκαοκτῶ
τῆς χρόνια ἡ Νιόβη Μάκετα. Δὲν
φαίνονταν παρὰ πάνω ἀπὸ δεκά-
ξι. Τὸ σωματάκι της, ἀφάρτο,
μᾶλλον στρουμπουλὸ, μέτριο σὺν
ἀνάστημα, ἀνθούσε μέσα σ' ἓνα
ὀλόλευκο ἀπλὸ φουστάνάκι, ἀνά-
λαφρο καὶ πλατύ. Τὸ προσωπά-
κι της, ἀπριλιάτικο τριαντάφυλ-
λο, πλασιωμένο ἀπὸ ἀτίθασσα
καστανόχρυσα μαλλιά, ἦταν ὀλό-
τελα παιδιάτικο. Ὅταν ἐπαίξε ὁ-
μὰς καμιά βθεῖα, παθητικὴ
μελωδία τὰ γαλοζοπράσινα μά-
τια της σηκώνονταν ψηλά, ἀφι-
ναν τίς νότες καὶ φτερουγίζαν,
θαρρεῖς, σὲ κόσμους, πὺ μόνον
αὐτὰ γνώριζαν, μόνον αὐτὰ εἶχαν
ἀνακαλύψει. Τότε τὸ κορίτσι
αὐτὸ γινόταν ἑσθρικά μιὰ ἱέρεια
τῆς τέχνης κι' ὅλοι τὴν κῦτταζαν
παραξενισμένοι. Κι' οἱ πὺ ἀνί-
δει ὑποψιάζονταν πὺς ὑπάρχει
κάτι, πὺ μόνον λίγοι ἐκλεκτοὶ
μποροῦν νὰ τὸ ἀνακαλύψουν,
πὺς ἡ τέχνη ἔχει μυστικά, πὺ
μόνον σὲ μερικοὺς διαλεκτοὺς
εἶναι γραμμένο νὰ τὰ βρίσκουν
καὶ νὰ τὰ ἀποκαλύπτουν στοὺς
κοινούς ἀνθρώπους.

Μπροστὰ σὺν πιάνο, ὁ Θέμης
Ρισλῆς, ὁ διολιστῆς, παλλόταν
ὀλόκληρος ἀπὸ πάθος, ἔκανε τὸν
διόλι του νὰ μιλάει μιὰ γλώσσα
πύριννη, τοιγυνηνική, ἔκανε τὸν ἄ-
ερα νὰ φλέγεται καὶ σκοποῦσε
ἓνα παράξενο ἡλεκτρισμὸ σὺν
αἰθούσῃ. Μᾶλλον μέτριος στὴν
ἀνάστηση, καλοφτιαγμένος, μελα-
χρόνιος, μὲ μαλλιά κυματιστά, ἔ-
βεννα, πούπεφταν σὺν μετώπῳ
του, μὲ μιὰ χλωμάδα φωτερή,
ποῦκανε τὸ πρόσωπό του ν' ἀ-
στράφτῃ σχεδόν σὺν ὀλόγα κατὰ
ἀπὸ τὰ ἡλεκτρικά φῶτα, φαίνον-
ταν νὰ λυγνί μὲ τὴ μουσική, νὰ
γίνεται ἓνα μὲ τὸ δοξάρι, ἓνα
μὲ τὸν ἥχο, πὺς ζεπιτιόταν κατὰ
ἀπὸ τὰ νευρώδια τὸν δακτύ-
λο. Τὸ σχῆμα τοῦ προσώπου
τοῦ ἦταν μακρουλὸ, ἡ μύτη του
ἴσια, τὰ μάτια του, τσιγγάνι-
κα, δυὸ κάρβουνα κατὰ ἀπὸ ὀ-
λόμαυρα φρύδια. Ἀναμφισβήτη-
τα ὁμορφο παιδί, ἀπάνω σὺν
ἀνδρὸν τὸν εἰκοσιτριῶν του χρό-
νων. Τραβοῦσε τίς ματιές τὸν
κοριτσιώτη, πὺ ἀνατρίχιαζαν μὲ
τὴ δοξάρια του.

Μόλις εἶχε κλείσει τὰ εἰκοσι-
τρία χρόνια κι' ὁ Ἀλέξανδρος
Σάντης, τὸ διολοντέλλο τοῦ
τρίο. Ἄλλος τύπος αὐτὸς, βγαλ-
μένος, θαρρεῖς, ἀπὸ κάποιο ραφα-
νερὸ χρωστήρα. Βεργολίγνος, μὲ
μαλλιά κυματιστά ὀλόξανθα, ἔ-
δινε τὴν ἐντύπωσιν πὺς μὴν εἶ-
χε ἀράξει σὺν ἀθηναϊκὸ ἔδα-
φος, ἀπὸ κάποια μακρινὴ δρο-
μενὴ πατρίδα. Κι' ὅμως ἦταν
κι' αὐτὸς γέννημα καὶ θρέμμα τῆς
Ἀθήνας καὶ τὰ ξανθὰ μαλλιά τὰ
χρυσόχρυσά, ποῖος ἔξερε, σὲ ποῖα
μακρινὰ ἴσως ἐθνικὰ φέβδα. Τὸ
προσωπὸ τοῦ ἦταν στρογγυλὸ,
τὰ μάγουλά του ρόδινα καὶ παι-
διάτικα. Ἐδινε τὴν ἐντύπωσιν ἔ-

ΠΛΗΘΥΝΟΜΕΝΑ ΝΙΑΤΑ

νὸς εὐτυχισμένου, ἑξηνόιστου
παιδιοῦ κι' αὐτὸς, ὅταν τὸν ἀν-
τίκρυε. Ὅταν ὅμως ἀκουμποῦ-
σαν τὰ δαχτυλά του σὺν χορ-
δὲς, ὅταν μέσα ἀπὸ τὴν καρδιά
τοῦ διολοντέλλου ἐπετάγονταν
ἑσθρικοὶ λυγμοί, ὅταν οἱ τετα-
μένες χορδὲς λυγίζαν, θαρρεῖς,
κατὰ ἀπὸ τὸ μαγικὸ ἀγγίγμα
τῶν χειρῶν του, τότε τὸ πρόσω-
πό του ἔχανε τὴν παιδιάτικὴν τοῦ
ἔκφρασι. Γινόταν κι' αὐτὸς ἓνα μὲ
τὸ ὄργανο, τὸ πρόσωπό του, τὸ
κορμί του, γίνονταν ἓνα βαθυστό-
χαστο τραγοῦδι. Κι' ἀπορούσε
κανεὶς, πὺς ὁ νεαρὸς αὐτὸς, πὺ
χαιρετοῦσε μ' ἓνα τόσο παιδι-
ακὸ κι' εὐτυχισμένο χαμόγελο,
μποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ ἔτσι βαθειὰ
τὸν ἀνθρώπινον πόνο.

Τὸ κομμάτι τέλειωσε ἀπλά,
λὲς καὶ πετοῦσε μιὰ ἀγνή ψυχὴ
ἡ πὺς ἐξέφυλλε κάποιον ἀπριλιά-
τικο τριαντάφυλλο κατὰ ἀπὸ μιὰ
ἀπρόσμενη ἀνοιξιάτικη μπόρα.
Ἡ Νιόβη χαίδεψε μὲ τὰ ρόδι-

να δαχτυλά της τὰ πλῆκτρα γιὰ
τελευταία φορά κι' ἔπειτα τὰ γυ-
μνά της μπράτσα ἔκαναν μιὰ κί-
νησι ἀπλὴ καὶ χαριτωμένη, λὲς
κι' ἦταν δυὸ κύνες, πὺ εἶχαν
κουραστῇ κι' ἔγερναν τὸ κεφάλι
τους πιά. Τὸ δοξάρι τοῦ Θέμη
σηκώθηκε ψηλά, σφτερούγιε σὺν
ἀέρα, μαζί μὲ τὸ τελευταῖο ἀνα-
τρίχισμα τοῦ ἥχου καὶ τὰ μάτια
τοῦ σπίθιναν γιὰ μιὰ στιγμὴ μέ-
σα σὺν χλωμῷ, παθητικῷ τοῦ
προσώπου, λὲς κι' εἶχαν ἀντίκρυ-
σει κατὶ τὸ παράξενο, κατὶ ἴσως
τὸ τρομαχτικόν... Ἐπειτα τὰ χεί-
λη του, σφίχθηκαν πικρά...

Τοῦ Ἀλέξανδρου τὰ δαχτυλά
γλύστρηναν ἀπάνω σὺν χορδὲς,
ἔκαναν τὸ διολοντέλλο ν' ἀνα-
σπένδῃ ἀπαλὰ κι' ἔμειναν, ἀγ-
γίζοντας τὸ λείο τοῦ ξύλου, σὺν
νάθειαν νὰ τὸ χαϊδεύουν, ἴσως
νὰ τὸ παρηγορήσουν ἀκόμη μιὰ
στιγμὴ.

Τὰ χειροκροτήματα πὺ ἐξ-
σπασαν τρελά σὺν αἰθούσῃ,
ὑπῆρσαν τὰ τρία ἀπὸ τὸ πό-
νειρο. Πρῶτ' ἐπετάχτηκε ἡ Νιό-
βη. Προχώρησε μπροστὰ σὺν
σκηνῇ, ἀπάσε τὰ χέρια τὸν
συναδελφόν της, τοὺς τράδεξε
μπροστὰ κι' ὑποκλίθηκαν κι' οἱ
πρὲς μαζί. Κι' ὁ κόσμος πού-
σταγε τὰ χέρια του σὺν χειρο-
κροτήματα ἔδραπε τώρα μπρο-
στὰ του τρία παιδιάτικα προ-
σιπᾶκια εὐτυχισμένα, τρία παι-
διάτικα πρόσωπα, πὺ φανέρω-
ναν μονάχα τὴ χαρὰ, ὅτι εἶχαν

φέρει μ' ἐπιτυχία τὸ ἔργο τους
ὡς τὸ τέλος, ὅτι εἶχαν χαρίσει
δυὸ εὐχάριστες ὥρες σὺν κοινὸ
τους. Ἐνα παιδιάτικο χαμόγελο
ἀνθίξε σὺν ὁμορφᾷ, σαρκωμένῃ,
αἰσὺρᾷ χεὶλὶ τῆς Νιόβης, ἓνα
αἰγνὸ, σοβαρὸ χαμόγελο, σὺν
χεὶλὶ τοῦ Ἀλέξανδρου, κι' ἓκα
χαμόγελο γεμάτο πρὸκλησιν καὶ
ταχαίνισμα σὺν εὐκίνητῃ χεὶλὶ
τοῦ Θέμη Ρισλῆ. Ἐπειτα γρή-
γορα, μὲ ὅμοια πεταχτὸ, παιδι-
ακὸ, χῶθηκαν οἱ οἱ τρεῖς νεαροὶ
καλλιτέχνες σὺν παρασκηνίῳ.

Μόλις ἔκλεισε πίσω τους ἡ
πόρτα, ἡ Νιόβη ἔσκασε ἓνα φιλὶ
σὺν μάγουλό τοῦ Ἀλέξανδρου κι'
ἓνα σὺν μάγουλό τοῦ Θέμη.

— Παιδιά, τὰ καταφέραμε!
Τὰ καταφέραμε!...

Τὰ χειροκροτήματα ἀπὸ τὴν
πλατεῖα ἀκούγονταν σὰ θύελλα,
τοὺς ἀνάγκασαν νὰ δοῦναι πολ-
λὲς φορές σὺν σκηνῇ. Τὰ μέγου-
λα τῆς κοπελλίσσας ἦταν ξαναμ-
μένα, τὰ μαλλιά της ἔφευγαν σὲ
ἀτίθασσα μπουλουκία, τῆς παι-
σίωναν σὰ φωτιστὸφάνος τὸ πό-
σσωπο καὶ σὺν ὀλόδροσῳ χεὶλὶ
της, πὺς μὴν τὸνίξε ἐλάτῃ-
στο κραγιόνι, γελούσαν ὅλα τὰ
χαμόγελα τοῦ Ἀπριλῆ. Ἐτρεξε
σὺν σκηνῇ, τραβώντας τοὺς δυὸ
νεαροὺς, καὶ γελούσε πούνοιωθε
τὰ χέρια τοῦ Θέμη παγωμένα.

— Εἶχες τράκ, ἔ. Εἶχες τράκ!;
τοῦλεγε πειραχτικά. Ντροπὴ σοῦ!

— Πιάσε τὰ χέρια μου. Καί-
νε. Καὶ τοῦ Ἀλέξανδρου τὰ χέρια
εἶναι ζεστά...

— Κρῦα χέρια, ζεστὴ καρδιά!
πέταξε ὁ Θέμης.

— Κρῦα χέρια, τράκ, διόρ-
θωσε γελώντας ἡ Νιόβη. Ἀλλὰ
ἐπαίξεις, θαύμα, θαύμα, Θέμη...
Τοὺς ἐτρελλάσαν. Κι' ἐστὶ Ἀ-
λέξανδρου... ἦσαν ὄνειρο!

Ὁ Ἀλέξανδρος πήρε τὸ λε-
πτὸ χεράκι σοβαρὰ σὺν χερί
του, τὸ φέρε σὺν χεὶλὶ του.

Ἡ φωνὴ τοῦ ἀκούστηκε βαθειά,
ἀντρίκεια, ἤρεμη:

— Ἐστὶ εἶσαι ἡ ψυχὴ μὰς,
Νιόβη. Ἐστὶ μὰς δίνεις τὴν ἐμ-
πνευσιν.

Γέλασε ἡ κοπελλίσσα, κοκκι-
νί-... ἡ νύστα της.

— Μὴ μοῦ τὸ λὲς, θὰ τὸ πι-
στῶνα;

— Κάνανε κι' οἱ τρεῖς ὅτι
μπορέσαμε, πρόφερε ὁ Θέμης,
σκούπιζοντας τὸν ἰδρώτα ἀπὸ
τὸ μετώπο του καὶ σιάχνοντας
τὰ ἔβεννα μαλλιά του, πὺ δὲν
ἐνοῦσαν νὰ σῶνται ἀπὸ τὸ
μετώπο του.

— Νὰ δοῦμε τώρα τί θὰ μὰς
ποῦνε!...

ΕΝΑΣ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΤΗΣ
ΜΑΕΣΤΡΟΣ

Ὁ κόσμος πλημύρισε τὸ κα-
μαρίνι. Πρατὶ-πρατὶ ἡ Μάρθα
Μάκετα, ἡ μητέρα τῆς Νιόβης.
Μὲ δάκρυα σὺν μάτια ἀγκάλιασε
τὴν κόρη της κι' ὅλοι παραμέρι-
σαν καὶ κάμπισαν δευτερολεπτα
κῦτταζαν σκυμπισμένοι. Ἡ κίνη-
σι αὐτὴ τῆς μάνας, τὸ δουδὸ
τῆς ἀγκάλιασμα ἔδειχναν πόσο
εἶχε ζήσει κι' αὐτὴ μαζί μὲ τὸ
παιδί της τίς στιγμὲς τῆς μουσι-
κῆς μουσταγωγίας. Ἀλλὰ, ἀκόμη,
ἔδειχναν πᾶρα πᾶρα χρόνων λα-
χτάρες καὶ καρδιοχτύπια, ὥσπου
νὰ φτάσῃ σὺν εὐτυχισμένῃ αὐ-
τῇ στιγμῇ, νὰ δῇ τὴν κόρη της

μᾶλλον γράφουν ὀλοένα
καὶ σὺν πορτοφῶνι λένε:
«Γράψε ἀλλοῖμονο σὲ σένα!»

ΓΡΗΓΟΡΗΣ

— Ἦρθε αἰσίως καὶ τὸ Πάσχα
τὸ λεγομένον τερνῶν
καὶ σὲ φούριες καὶ

σε τέτοια δόξα.
Ένα δευτερόλεπτο βάσταξε ή σκηνή αυτή, κι' ό κόσμος την παρακολουθούσε, μαντευοντας μια δολοκλήρη Ιστορία, μια δολοκλήρη ζωή, πώς από την άπλη κίνησι της μύνας. Έπειτα ήρθε κι' ό Περικλής Μάκετας, ό πατέρας, κι' ή Μαριλένα, ή μικρή αδελφή. Γέλια, φωνές, φιλά... Καί τώ ζεύγος Χαρίδημου και Φαίδρας Σάντη, οι γονείς του 'Αλέξανδρου, κι' ή Φαίη, ή μορφή, αριστοκρατικά αδελφή του, και κοντά σ' αυτούς ή Χριστίνα Ρισλή, ή μητέρα του Θέμη, που προσπαθούσε να σηκώσει τώ κεφάλι της, και να φανή φυσική και «κυρία» μέσα στο ξεθωριασμένο της ταγιέρ, που κάποτε λεγόταν «καλός». Κι' άλλος κόσμος, γνωστοί κι' άγνωστοι, που άγκάλιαζαν τους νεαρούς καλλιτέχνες, τούς φιλούσαν, τούς τρέλαιναν, στα συγχρητήρια. 'Ο αέρας δούξε από λόγια θαυμαστικά:

— Μοναδική απόδοσι! Τόσο νέα παιδιά... Δεν έβρει κανείς ποιών να πρωτοβαυμάση... Κι' οι τρεις μαζί είναι θαυμάσιοι... Ούτε στα μεγαλύτερα μουσικά κέντρα δεν ακούει κανείς ένα τέτοιο τρίο. Τόση όμοιογένεια, τόσο συγχρησισμό...
— Άποτελούνε πραγματικά μια ψυχή.
Παραχαλισμένοι οι νεαροί καλλιτέχνες δεν ήξεραν σέ ποιών να μιλήσουν, σέ ποιών ν' άπαντήσουν, ποιά χέρι να πρωτοσφίξουν.
Όταν κόπασε επί τέλους κάπως ό πολύ θόρυβος, κι' άπόμεινε λίγος κόσμος στο καμαρίνι, ένας κύριος, άψωμος ντυμένος, μέ αριστοκρατική εμφάνισι, ζύγωσε τώ μουσικό τρίο.

— Νά μου επιτρέψετε να σας συγχωρώ κι' έγω, είπε γερμινικά. Μιλάτε τη γλώσσα μου;
— Μάλιστα, άποκρίθηκαν πρόθυμα ό 'Αλέξανδρος κι' ή Νιόδη.
(Ό Θέμης δέ μιλούσε γερμανικά).
— Ω, μου είναι πολύ εύχάριστο, είπε ένθουσιασμένος ό ξένος. Νά μου επιτρέψετε να συστηθώ. Πέτερ Χάουερ, διευθυντής όρχήστρας, άπ' τη Βιέννη.

Οί νεαροί γούρλωσαν τά μάτια τους κι' ό ξένος χαμογέλασε:
— Βρίσκομαι περαστικός στην 'Αθήνα... Ξέρετε, μ' ένδιαφέρει τρομερά ή μουσική δωματίου κι' όταν είδα τά πλακάτ, ήρθα...
'Η καρδιά της Νιόδης άρχισε

Παρακολουθήστε από τώ σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ 18) την πρωτότυπη και συναρπαστική σειρά τού έκλεκτου συνεργάτου μας

A. ΑΣΤΕΡΙΟΥ

Νεράϊδες κι' 'Αετοί

Τά πιο παράξενα είδύλλια στους κάμπους, στά βουνά και στά ακρονιάλια, εκεί που οι άγνους έλληνικές ψυχές, πιστεύουν ακόμα στις Νεράϊδες, τά στοιχικά πλάσματα. Παθητικοί έρωτες, μ' έρωτικά πλάσματα, περιπέτειες με κοπέλλες, που δεν έζησαν ποτέ, δράματα, που συγκλονίσαν άλλοτε και συγκλονίζουν ακόμη την έλληνική ύπαιθρο: «Την είδα την Νεράϊδα — μία νύκτα σκοτεινή — κι' ένώ φίλι της άρπαξα — μου πήρε τή φωνή...» έτσι λέει ό λαός και τώ πιστεύει. Πιστεύει πως αν κατορθώσει να κλέψη τώ πέπλο της Νεράϊδας, κλέβει και τή δύναμή της. Έτσι τών άκολουθεί παντού σαν πιστή του σκιά και κάνει όλα τώ τά βελήματα.

Ό γάμος της Νεράϊδας.— Τώ μαγεμένο ταλινκόπουλο.— 'Η Σαββατογεννημένη.— Τώ στοιχειωμένο νεοφύρι.— Τώ τραγούδι της λύπης και της χαράς.— 'Η βροχοπούλα τού μύλου.— 'Ο έρωτικός χορός.— Στις μικροδράμες τού ποταμού κλπ.
Από τή νέα αυτή σειρά θα περάσει όλη ή έλληνική λεβεντιά, μέ τούς κάμπους, τις χαρές και τούς πόνους της.

να χτυπήει τρελλά. Τώρα θυμόταν τ' όνομα. 'Ήξερε ότι ό μαέστρος αυτός είχε μετακλήσει στην 'Αθήνα για να διευθύνει μερικές συναυλίες. Συγχρόνως τόν είχαν παρακαλέσει να πάρη μέρος στην 'Ελληνοδικο επιτροπή για κάποιο διαγωνισμό τριάνου, που έπρόκειτο να γίνη. Τ' όνομά τώ τώ είχε ακούσει σαν θρύλο ή κοπέλλα. Τώρα έδλεπε μπροστά της, έναν άνθρωπο κατ' τώ μάλλον και ήττον άσήμαντο, κοντά στα πενήντα, μέ μέτριο άνάστημα, μέ πρόσωπο χλωμό, μέ άραιά κοκκινωπά μαλλιά γύρω από ένα πρόσωπο άρκετά ρυτιδωμένο. 'Αν δεν ήξερε πως ήταν καλλιτέχνης, θα τόν έλεγε γιατρό ή άνώτερο υπάλληλο.

Ό μαέστρος έδωσε τώ χέρι του, τής κράτησε τώ χέρι μέσα στη χούφτα του κυττάζοντάς την γελαστός μέσα από τά μουσικά γυαλιά του.

— Πόσων χρόνων είσαστε; τή ρώτησε, μέ τώ χαμόγελο πάντα στα χείλη.

— Δεκαοχτώ, άποκρίθηκε ή κοπέλλα, κοκκινίζοντας.

Τώ σφίξιμο τού χεριού του έγινε πιο θερμό.

— Δεκαοχτώ! άναστέναξε. 'Ωραία ηλικία. 'Ωραία ηλικία... Έπειτα, σαν να θυμήθηκε πώς ύπήρχαν κι' άλλοι μπροστά του, γύρισε στους δυο νεαρούς:

— Ποέπει να σας συγχωρώ, επανέλαβε μέ στόμφο. Παρουσιάσατε ένα σύνολο πραγματικά πολύ περιποιημένο. Τώ τρίο σας μ' ένδιαφέρει...

— Όπωσδήποτε είναι μία καλή άρχη. Φυσικά, χρειάζονται άκόμα πολλοί κάποιοι. πολλές προσπάθειες...

'Η Χριστίνα Ρισλή ή μητέρα τού Θέμη, παρακολουθούσε μέ μάτια γεμάτα άγωνία και χαρούμενη δέγερσι, χωρίς να καταλαβαίνει όμως καλά περί τίνος πρόκειται. 'Απλή γυναίκα τού λαού, βασανισμένη, είχε μονάχα μία άόριστη έντύπωση πως ό γυιός της έμπαινε σ' ένα καινούργιο κόσμο, σ' ένα κόσμο που άλλοτε δεν θα μπορούσε αυτή ούτε να τόν όνειρευτή.

— Φαντάσου νάχουμε κανένα άγκυρτζή! έγλασε ό Θέμης.

Ξέσπασαν και τά τρία παιδιά σέ γέλια. 'Ενοιώθαν τόση ευτυχία! Κι' έπρεπε όπωσδήποτε να γελάσουν. 'Η Νιόδη άόχισε να χοροπηδά, άδισφορώντας για τόν κόσμο που την έδλεπε. Και φαινόταν τόσο μικρή, ένα χαρούμενο κοριτσάκι...

ΜΙΑ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Είχε γυάλε τώ άνερός άνεστανάκι της ή Νιόδη κι' είχε περάσει μία ρομπίτσα τού σπιτιού. Τά μαλλιά της ήταν άνάστατα και τά ποδαράκια της μέσα στις παντόφλες φαινόταν παιδιάτικα.

— Ναι, μ' ένδιαφέρει... Άσπιοινίς, αν θέλετε, μπορείτε ναρθώμε να συνεννοηθώμε για μερικά ζητήματα. Κατοικώ στο ξενοδοχείο «Μεγάλης Βρετανίας». Τώ πρωί ως τις δέκα βρίσκομαι συνήθως εκεί.

Πρόφερε διαστικά αυτά τά λόγια, της ξανάσφριξε τώ χέρι κι' ένώ όλοι τόν κύτταζαν αστασμένοι, έφυγε γρήγορα. Μάλλον κοντός, τυλιγμένος σ' ώραιότατο έπανωφόρι, αν και, κάθε άλλο παρά ώραιο μπορούσε κανείς να τόν όνομάση, έδινε την έντύπωση τού φθασμένου ανθρώπου, τού εύκατάστατου, τού σίγουρου για τόν εαυτό του.

Οί γονείς της Νιόδης άστράφταν από χαρά. Οί γονείς τού 'Αλέξανδρου τώ ίδιο. Γνωρίζονταν μόλις τυπικά, ή χαρά όμως τούς έέφερε κοντά.

— Ποιός έφέρει; Μπορεί να δηή κάτι καλό, είπε σοβαρά ό Περικλής Μάκετας.

— Όπωσδήποτε είναι εύχάριστο που έκαναν τόσο καλή έντύπωση τά παιδιά μας σ' ένα ξένον άρχιμουσικό, άποκρίθηκε ό Χαρίδημος Σάντης, ό πατέρας τού 'Αλέξανδρου.

Κι' ή Φαίδρα, ή γυναίκα του, αριστοκρατική, σοβαρή, πρόσθεσε, ξεφεύγοντας από τώ συνηθισμένο μελαγχολικό της ύψος:

— Όλοι όσοι γνώριζαν τή Μάρβα είχαν να τώ λένε, πως γυναίκα πιο τίμια, πιο σοβαρή, σύζυγος πιο πιστή και άφοσιωμένη, και μητέρα πιο γεμάτη αυτοθυσία, ήταν δύσκολο κανείς να βρη στον κόσμο. 'Ήταν τόσος ό άλτρουισμός της, τόση ή τελεία άφοσίωσής της στην οικογένεια, που καμμία φορά οι γνωστοί και φίλοι τή νοθετούσαν:

— Τώ παρακάνεις. Νέα γυναίκα είσαι άκόμα, όμορφη... Πρέπει να χαιρείσαι κι' έσύ λιγάκι τή ζωή.
'Η Μάρβα χαμογέλουσε. Χαιρόταν κι' αυτή τή ζωή μέ τώ δικό

ή 'Ο Μάκετας όμως δέ ντρεπόταν. 'Ήξερε πως από τή στιγμή που έγινε οικογενειάρχης είχε κάνει κάποια συμφωνία, ν' άπαρηχθή τόν εαυτό του. Μέ ποιών την είχε κάνει αυτή τή συμφωνία, δεν θάβρε να πη. Ούτε και τώ συλλογιζόταν. Πάντως, μάλλον μέ τόν εαυτό του. Τώ θεωρούσε φυσικό να μη διασκεδάξη σχεδόν ποτέ και να βάζη τις προσωπικές του επιθυμίες πάντα κάτω — κάτω στον κατάλογο τών επιθυμιών όλης της οικογένειας του. 'Αλλά και ή Μάρβα τώ ίδιο σκεπτόταν. 'Από τόν καιρό προπάντων που μεγάλωσαν τά κορίτσια, ή ίδια έπαψε πιά να συλλογίζεται τή δική της τήν ευχαρίστησι ή και τήν εμφάνισι. 'Ολη της ή έγνοια, πως να είναι οι κοπέλλες ευπαρουσίαστες και προπάντων ή Νιόδη, που ήταν και τώ μεγάλη και καλλιτέχνης.

Επαιρνε τώ δίπλωμά της, τού πιάνου, σέ δυο μήνες τώ καλοκαίρι, ή Νιόδη. 'Οση χαρά δεν της είχε δώσει ή ζωή, της Μάρβας, τόση χαρά της έδινε ή μεγάλη της κόρη, μέ τώ ταλέντο της. 'Ολη ή λατρεία που είχε ή ίδια για τή μουσική, και που δεν είχε κατορθώσει ν' άναπτύξη, είχε φουντώσει, θάρρεψ, μέσα στην ψυχή της Νιόδης, είχε φθάσει στα δάχτυλά της, είχε γίνει ένα τραγούδι. Γι' αυτό όταν καθόταν στο πιάνο, ή κοπέλλα, νόμιζε ή Μάρβα ότι έπαιζε αυτή ή ίδια, ότι συνέθετε αυτή ή ίδια, τά κομμάτια. Είχε πάντα ένα παράξενο συναίσθημα, πως ή δική της ή ψυχή τραγουδούσε μέ τά δάχτυλά της κόρης της.

'Αλλά κομμάτι της ψυχής της είχε κληρονομήσει ή Μαριλένα. Δεκάδη χρόνων κοπέλλα, όνειρευόταν να γίνη κάποια μέρα διάσημη χορεύτρια. Παρά τής αντίρρησης τών γονιών της, έπέμενε τόσο, που την είχαν έγγραφει από μικρή σέ κάποια σχολή χορού. Κι' άμέσως εκεί άνακάλυψαν πως πρόκειται για ένα εξαιρετικό ταλέντο. 'Ετσι ή Μαριλένα δεν έδλεπε την ώρα να τελειώσει τώ Γυμνάσιο για να επιδοθώ μ' όλη της τήν ψυχή στην τέχνη της.

Εμοιαζε τής Νιόδης, ήταν όμως πιο ξανθιά, πιο λυγρή και πιο άνάλαφρη. Όταν περπατούσε, νόμιζες πως έφευγε γύρω της σαν ένα σύννεφο γοητείας και ζωής. 'Ολα της μιλούσαν, τά μάτια της, οι κινήσεις της, τώ χείλη της — καμμία φορά μπόλυσαν περισσότερο άπ' ότι έπρεπε. Κι' ή μητέρα, όταν βρισκόταν σέ κόσμο τήν παρακολουθούσε μέ μάτι άγρυπνο.

Είχε δώσει άυστηρή άνατροφή και στα δυο της τά κορίτσια ή Μάρβα. Κι' αν δεν τούς έλεγε τόσα για τήν ήθική και για τήν άειοπρέπεια, τής γυναίκας, κι' αν δεν τά παρακολουθούσε μέ τόσο άγρυπνο μάτι, πάλι θα είχαν όλες τις πιθανότητες να μεγαλώσουν σαν ήθικά άγνά κορίτσια, οι δυο αδελφούλες, επειδή τώ ζωντανό παράδειγμα της μητέρας τους, θα τις παρέσχε αθέλα τους στον ίσιο δρόμο.

Όλοι όσοι γνώριζαν τή Μάρβα είχαν να τώ λένε, πως γυναίκα πιο τίμια, πιο σοβαρή, σύζυγος πιο πιστή και άφοσιωμένη, και μητέρα πιο γεμάτη αυτοθυσία, ήταν δύσκολο κανείς να βρη στον κόσμο. 'Ήταν τόσος ό άλτρουισμός της, τόση ή τελεία άφοσίωσής της στην οικογένεια, που καμμία φορά οι γνωστοί και φίλοι τή νοθετούσαν:

— Τώ παρακάνεις. Νέα γυναίκα είσαι άκόμα, όμορφη... Πρέπει να χαιρείσαι κι' έσύ λιγάκι τή ζωή.

'Η Μάρβα χαμογέλουσε. Χαιρόταν κι' αυτή τή ζωή μέ τώ δικό

Η ΛΟΥΝΤΙΜΙΛΑ ΤΣΕΡΙΝΑ... ΖΩΓΡΑΦΟΣ

'Η Λουντιμίλλα Τσερίνα έχει δυο μεγάλους έρωτες στη ζωή της: τώ χορό και τή ζωγραφική. Και οι δυο γεννηθηκαν συγχρόνως, όταν ή έκλεκτή καλλιτέχνης ήταν όκτώ χρόνων. 'Αν όμως πολλοί γνωρίζουν τις χορευτικές της ικανότητες, λίγοι είναι εκείνοι, που μπόρεσαν να δούν έστω και μερικά από τά ζωγραφικά της έργα. Τώ 1955 ή Λουντιμίλλα παρουσίασε μία πρώτη σειρά από σκίτσα της έμπνευσμένα από τώ χορό. Τώρα όμως όργάνωσε στο Παρίσι μία έκθεση, στην οποία παρουσίασε μία σειρά από αξιόλογα έργα της που άρεσαν πολύ γιατί έκφράζουν μία πραγματική τέχνη, άπληχτη από έρασις. Χνισμό και ξένες έμπροξες. Σ τή φωτογραφία μας ή Λουντιμίλλα μπροστά σ' ένα από τά έργα της, που ζωγράφισε μέ τά όρασια μακριά της και εύκνητα δάχτυλα, χωρίς να χρησιμοποίησιν πινέλλο.

της τρόπο. Μεγαλύτερη χαρά δεν είχε, παρά όταν μία από τις κόρες της τής διηγείτο καμμία επιτυχία. Τότε άνοιγαν οι ούρανοι για τή μάνα και, ξεχούσε για καλά πως ήταν κι' αυτή γυναίκα, πως πριν λίγα χρόνια τήν έλεγαν καλλονή... Ξεχούσε τόσα και τόσα και δεν θυμόταν τίποτ' άλλο, παρά πως ήταν μία εύτυχισμένη μάνα. 'Εμοιαζε στις κόρες της, τά μαλλιά της ήταν άκόμα καστανόχρυσα, (δεν ήταν και μεγάλη, μόλις είχε πατήσει τά σαράντα τρία χρόνια) και τώ λίγο

πάχος έδειχνε άφράτο τώ πρόσωπό της. Κι' όμως, κάποια σκιά σέ τά μάτια της, κάποια νευρική σύσπασι στα χείλη της, φανέρωναν μία παράξενη έσωτερική άγωνία. Οι κόρες της δεν τώ πρόσεχαν, τώ είχαν συνηθισέ, τώ θυμόνταν από καιρό, από τότε που θυμόνταν τόν εαυτό τους. Τήν ίδια σχεδόν πτυχή είχαν και τώ πατέρα τώ χείλη.

Γι' αυτόν ήξεραν οι δυο κοπέλλες ότι ή ζωή τού είχε φερθή σκληρά. 'Η οικογένεια του ήταν πολύ εύπορη άλλοτε κι' ό

Παρακολουθήστε από τώ σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ. 19), τώ νέο αισθηματικό άθηναϊκό μυθιστόρημα τής έκλεκτής συγγραφέως

κ. ΙΩΑΝΝΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ-ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

Πληγωμένα νειάτα

'Η Νιόδη, ό 'Αλέξανδρος κι' ό Θέμης, νέα παιδιά γύρω στα είκοσι χρόνια, σχημάτισαν ένα μουσικό τρίο και ζούνε σ' ένα χιμαρικό κόσμο, γεμάτο όμορφιά και ιδανικά. 'Η Νιόδη άγαπάει αδελφικά και τούς δυο νέους, άποφεύγοντας ν' άδειξη τήν προτίμησι της. Ό Θέμης, που είναι στωικός, είναι έσωτεμένος μέ τή Νιόδη και ζηλεύει τόν 'Αλέξανδρο, που είναι πλουσιόπαιδο. Για να κερδίση γρήγορα πολλά χρήματα, μπαίνει μέ μία σπείρα σωματεμπορών, μα ή Νιόδη δεν θυμιάζει ν' αυτόν τόν 'Αλέξανδρο, που καταλαβαίνει, τώρα πως τόν άγαπάει. Ό Θέμης από τήν ήμερα εκείνη, τρελάει από τή ζήλεια του και τώ μίσος του, μεταχειρίζεται κάθε μέσον για να καταστρέψη τήν ευτυχία τών δυο έρωτευμένων. 'Αλλά θα τώ καταφέρει άραγε ως τώ τέλος να τούς κάνει δυστυχισμένους; Τώ αισθηματικό αυτό μυθιστόρημα θα συνάσπασιν κυριολεκτικά τους άναγνώστες μας, μέ τις τρυφερές σκηνές του και τά συγκινητικά του επεισόδια.

© ©

Παρακολουθήστε από τώ σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος τού «Θησαυρού» (σελ. 13) τώ νέο χιουμοριστικό σειρά ενός καινούργιου σπαρταριστού τύπου τού έκλεκτου συνεργάτου μας

ΣΠΥΡΟΥ ΔΕΜΕΝΑΓΑ

ΑΣΠΑΣΙΑ Η ΖΗΛΑΡΟΓΑΤΑ

'Η παθολογική ζήλεια τής κ. 'Ασπασίας δημιουργεί διαρκώς έκρηκτικές καταστάσεις και άναριθμητά κωμικοτραγικά επεισόδια, μέ κύριο θύμα τόν ταλαίπωρο σύζυγό της κ. 'Αγησίλαο και συγχρόνως μία στρατιά δολοκλήρη από άνιέδες κυρίες και δεσποινίδες!...

πατέρας τού ήταν ένα σημαντικό μέλος της εταιρείας όπου εργαζόταν τώρα, παπινός υπάλληλος, αυτός. Είχαν ρωτήσει κάμποσες φορές οι κοπέλλες, τί είχε συμβή, πως βρέθηκε αυτός μονάχα υπάλληλος μ' ένα ξερό μισθό σέ μία έπιχείρησι όπου ό πατέρας τού είχε παίξει ένα πολύ σημαντικό ρόλο, μα ποτέ δεν είχαν καταφέρει να πάρουν άπάντησι. 'Η μητέρα τούς έλεγε πως τόν άντρα της τόν είχε γνωρίσει σαν υπάλληλο κι' έτσι τόν είχε παντρευτή. Ό Περικλής πάλι τούς έλεγε, ότι ή ζωή δεν είναι μαθηματικά, ότι παίξει πολλές φορές παράξενα παιχνίδια μέ τούς ανθρώπους. Ποτέ όμως δεν τούς είχε εξηγήσει τί ήταν αυτά τά παράξενα παιχνίδια.

Από τόν καιρό που θυμόταν τόν εαυτό της ή Νιόδη, έδλεπε τή μητέρα της σκυμμένη σ' ένα ράψιμο ή στα βιβλία τών παιδιών της ή πνιγμένη στο νοικοκυριό της. Σπάνια έβγαίνει έξω μέ τόν άντρα της ή Μάρβα, πολύ σπάνια σκεπτόταν να διασκεδάση. Όταν έβγαίνει, όμως, προσπαθούσε να έχη άωογη εμφάνισι. Κανείς, που θα τή έδλεπε, δεν θα διενόετο ότι ή κυρία σ' ή, στο σπίτι της φορούσε ό,τι πα' έ, και στο τέλος τού μηνός ή στρατηγικά σχέδια πως να τά δγάλη περά χωρίς να στερηθ ή οικογένεια της και χωρίς να κάνει χρέη.

Εκείνο που ήξεραν τά δυο κορίτσια για τή μητέρα τους, ήταν, ότι στα νειάτα της άγαπούσε πολύ τή μουσική και τώ χορό.

Δεν ήταν όμως τυχερό μου να καλλιεργήσω τήν τέχνη, έλεγε μ' ένα γλυκό, πονεμένο χαμόγελο, ή Μάρβα και τά μάτια της γλυστρούσαν μακριά.

Ποτέ δεν είχαν πάρει άλλη κουβέντα από τώ χείλη της.

Απόψε όμως ή άτμόσφαιρα στο σπίτι ήταν γοργινή, τής Μάρβας τά μάτια άστράφταν για ή πικρή πονεμένη πτυχή στα χείλη της είχε εξαφανιστή. 'Η φαντασία δλων άνοιγε φτέρα:

— Μάρβα, είπε ό Περικλής, αύριο να πάρης τή Νιόδη να πάτε κιόλας να βρθε αυτό τώ μαέστρο. Δεν είναι πράγμα που πρέπει να τ' άφίσετε στιγμή.

— Λες νάρθ κι' ή μαμά; ρώτησε μέ τώ ζωηρό της ύψος ή κοπέλλα.

— Φυσικά, άποκρίθηκε ό πατέρας. Πώς θα πές μόνη σου;

— Μά... μήπως τού κακοφανή;

— Γιατί να τού κακοφανή; Είσαι ένα μικρό κοριτσάκι.

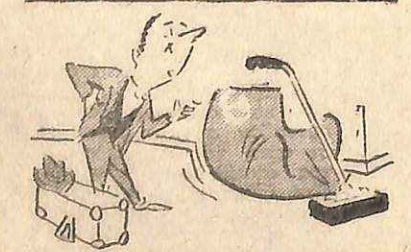
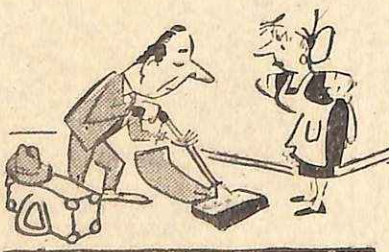
— Αυτός μέ δάπει σαν καλλιτέχνητα δυός...

Τής άρεσε να σάινεται χειροασημένη, τής Νιόδης. Τώρα πάλι, μετά τή συναυλία, ένοιαζε σαν να είχε μεγαλώσει ξανά, κά μερικά χρόνια. Δεν διενόετο όμως ποτέ να εναντιωθ ή στη βέλση τού πατέρα της και δέ δυσκολευτήκε να παραδεχθ πως ήταν πιο σωστό να πάη να βρη τήν άλλη μέρα τόν ξένο μαέστρο μαζί μέ τή μητέρα της.

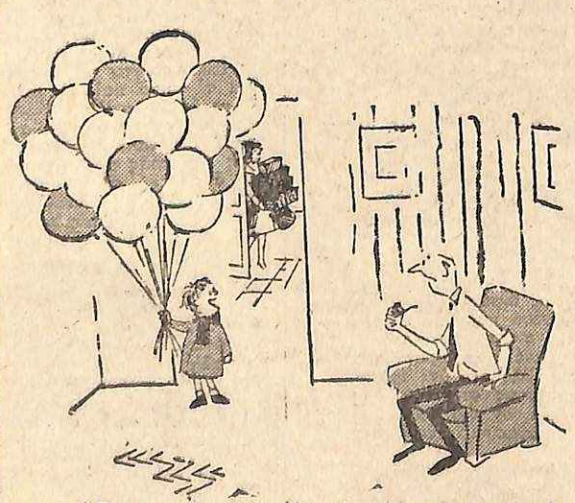
ΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΙΚΟ ΣΠΙΤΙ

Στό σπίτι τού 'Αλεξάνδρου Σάντη γινόταναν τήν επιτυχία της συναυλίας μέ μεγάλη φασαρία. Ό Σάντης είχε καλέσει συγγενείς και φίλους κι' είχε παραγγείλει μύρες και μεζέδες. 'Η ώραία τού βίλλα στη Γλυβάδα άστράφτε από τά φώτα. Γύρω οι κύρρες έδιναν κι' αυτές μία γιορτελή όψη.

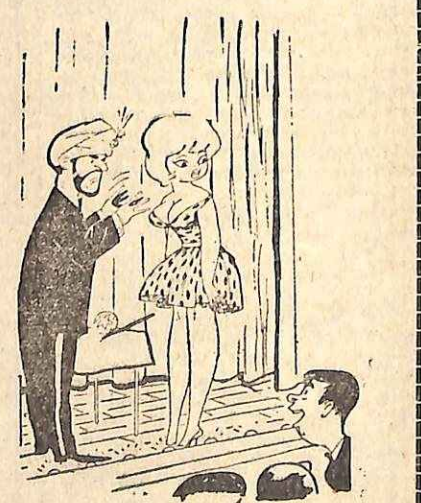
Ό Χαρίδημος Σάντης, πολιτευόμενος, δικηγόρος και καθηγητής Πανεπιστημίου, είχε άργήσει να συνθηκολογήσει μέ τήν έδεά πως ό γυιός του θα γινόταν

— Τώρα πιστεύεις πως τώ ρουφάει όλα;

— Έννοια σου και δεν τά πλήρωσα, μπαμπά. Μουδιναν από ένα στα μαγαζιά όπου ψώνισα ή μαμά!...

— Ό θε α τ ή ς: Δέ μπορείτε να εξαφανίσετε μόνο τά ρούχα της;

μουσικός. Τον είχε αναγκάσει τον 'Αλέξανδρο να έγγραφη στο Πανεπιστήμιο και ν' ακολουθήσει νομικά. Ο 'Αλέξανδρος γράφτηκε, ακολουθούσε τα μαθήματα, αλλά δεν έγινε δικηγόρος. Από μικρός τρελλαινόταν για τη μουσική κι ήταν δεν ήταν δέκα χρόνων, όταν κατάλαβε ότι το βιολοντσέλλο, ήταν σαν ένα πλάσμα ζωντανό, που μπορούσε να εκφράσει περισσότερο από χίλια λόγια, τα συναισθήματα της ψυχής. Τον έβαλαν ν' αρχίσει βιολοντσέλλο, έτσι για γούστο. Σε λίγο όμως τ' 'Οδεδον βοούζε, ότι τέτοιο ταλέντο σπάνια είχε παρουσιαστεί στην 'Ελλάδα. 'Αργότερα φανέρωσε και το ταλέντο του στη σύνθεση. Όλα του τα χρόνια στο Γυμνάσιο κι' όλα του τα χρόνια στο Πανεπιστήμιο, πάλευε να κλέψει ώρες από τα γραμμάτια, για να τις ρίξει στην τέχνη. Τώρα πιά όμως, όλοι είχαν πάρει την απόφαση πως ο 'Αλέξανδρος ήταν πλασμένος για μουσικός. Και μιά κι' είχαν πάρει την απόφαση, χαιρόνταν για κάθε του επιτυχία.

Αυτός είχε την έμπνευση να δημιουργήσει το «Νεανικό τριό 'Αθηνών», εδώ και τρία χρόνια. Μόλις έκλεινε αυτός τα είκοσι τότε κι' η Νιόδη ήταν ένα δεκαπεντάχρονο κοριτσόπουλο, με την ποδιά του σχολείου. 'Η συνεργασία τους τού είχε δώσει τόσο εύτυχία, που δεν θα την άλλαζε με όλα τα αγαθά του κόσμου. Κι' άποψε, η χαρά κι' η εύτυχία καθρεφτίζονταν στα μεγάλα γαλανά του μάτια.

'Η Φαίδη Σάντη, η μητέρα του, όλοτετα διαφορετικός τύπος, μελαγχροινή, λεπτή, μάλλον στεγνή, με τα μαλλιά της ολόγεια χτενισμένα, μ' ένα συγκαρπημένο χαμόγελο στα χείλη, προσπαθούσε όσο ήταν δυνατόν να κρύψει τη χαρά της.

'Ηταν τύπος κλειστός, κι' είχε αναθρέψει τα δυο παιδιά, τον 'Αλέξανδρο και τη Φαίη, μάλλον με τυπικότητα. 'Η Φαίη, είκοσι δυο χρόνων κοπέλλα, τέλειαν φέτος το Πολυτεχνείο, αρχιτέκτων. 'Αν και ήξερε πως ποτέ, κατά πάσαν πιθανότητα, δεν θα της παρουσιαζόταν ανάγκη να εργαστεί για να ζήσει, είχε πάρει πολύ σοβαρά τη δουλειά της. Μικρή-μικρή κόντευε να πάρη το δίπλωμά της. Και μικρή-μικρή είχε δρῆ τον άνθρωπο που της ταίριαζε και που τον προώριζε για σύντροφο της ζωής της.

Τον Έλεγαν Κώστα Τροχάτο, ήταν τριάντα χρόνων, αρχιτέκτων κι' αυτός, ύψηλη τις κιόλας στο Πολυτεχνείο, σπουδασμένος χρόνια στην Εύρωπη και δημιουργημένος. Είχε δικό του γραφείο, έχτιζε συνέχεια τις πολυκατοικίες και τα κέρδη του θάκαναν μερικούς δυστυχισμένους νεαρούς, που κυνηγούσαν χρόνια το εκατοστάριο, να ζαλιστούνε.

Δεν θα μπορούσε κανείς να πη, ότι υπήρχε αληθινός έρωας ανάμεσα στον Κώστα και στη Φαίη. 'Ηταν όμως αποφασισμένοι να παντρευτούνε, επειδή έκτιμούσαν, ο ένας τον άλλον κι' επειδή εύρισκαν πως ταίριαζαν σε όλα: Στην οικογένεια, στα οικονομικά, στο επάγγελμα, στα ενδιαφέροντα. Δεν διαζόταν όμως να κινή την επίσημη του πρόταση ο Κώστας Τροχάτος. Όλη του η στάση έδειχνε το ενδιαφέρον του κι' η στάση της Φαίης έδειχνε ότι παραδεχόταν αυτό το ενδιαφέρον. 'Εκείνος όμως δεν διαζόταν να μιλήσει, και φυσικά, δεν έπεφτε ο πρώτος λόγος της κοπέλλας.

'Ηταν κι' η Φαίη σαν τη μητέρα της μελαγχροινή, πολύ ψηλή, και λεπτή, με κάτι το στεγνό

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 31) το νέο συναρπαστικό εξωτικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς συγγραφέως

ΕΜΙΛΙΟ ΣΑΛΓΚΑΡΙ

«ΤΟ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΡΙ ΤΗΣ ΜΑΝΙΛΛΑΣ»

Μιά φλογερή 'Ισπανίδα εκπληκτικής ομορφιάς, η Τερεζίτα, κόρη ενός αξιωματικού της Ισπανικής φρουράς στις Φιλιππίνες, είναι τρελλά ερωτευμένη με τον ώραιο μινιάτο Ρομέρο Ρουίθ, πλούσιο μηχανικό της Μανίλλας. Μα η μεγάλη και παθητική αυτή αγάπη συναντάει από την αρχή κι' όλες τα πιο ανυπόβλητα εμπόδια, γιατί ο Ρομέρο είναι αρχηγός της επαναστάσεως των Ισπανών, που έξοπασε σαν ορμητική θύελλα για να σαρώσει από το αρχιπέλαγος των Φιλιππίνων τους 'Ισπανούς κατακτητές. Ο ηρωικός μινιάς έχει για βοηθό του στους αιματηρούς αγώνες του τον Χάνγκ - Τού, αρχηγό των Κινέζων της Μανίλλας και των μουσικών οργανώσεων (Λευκός Λιτός) και «Νερένιος Κρίνος». Μα και μιά άλλη γυναίκα, μιά εξωτική καλλονή, η Κινέζα Τάν - Κιού, αδελφή του Χάνγκ - Τού, είναι ερωτευμένη με το Ρομέρο και μισεί θανάσιμα την άπονη αντίπαλό της, την Τερεζίτα. Με τους συγκλονιστικούς αυτούς έρωτες, μέσα στις φλόγες και τις άγριες σφαγές της επαναστάσεως, που περνούν από τις πιο τραγικές περιπέτειες, το δραστηριοποιητικό αυτό μυθιστόρημα κρατάει σε διαρκή συγκίνηση τον αναγνώστη από την αρχή ως το τέλος.

✻

Παρακολουθήστε από το σημερινό πανηγυρικό πασχαλινό τεύχος του «Θησαυρού» (σελ. 16) την κυριολεκτικά γοητευτική σειρά με το γενικό τίτλο:

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Πρόκειται για μιά πρωτότυπη ανθολογία από κάθε είδους ερωτικά γράμματα, από τα δειλά και ντροπαλά της πρώτης αγάπης, τα φλογερά και θυελλώδη του μεγάλου πάθους, τ' ανήσυχα και μελαγχολικά της αμφιβολίας και τα δραματικά και μοιραία του τελικού χωρισμού. Όλα αυτά, τα πιο χαρακτηριστικά διαλεγμένα με προσοχή, αποτελούν, όπως θα όπτε, το πιο συναρπαστικό και το πιο περίεργο κι' ευχάριστο ανάγνωσμα.

Ο 'Αλφρέδος ντε Μυσσέ στη Γεωργία Σάντη. - Ο λόρδος Βύρων στην Τερέζα Γκουιτολί. - Ο Φωσκολος στην κόμισσα 'Αντονιέτα 'Αρτζε. - Η Ντεζιδέ Κλαρό του Ναπολέοντα. - Ο Ναπολέων στη Μαρία Βαλέσκα. - Ο Ρίχαρδος Βάγνερ στη Μαθίλδη Βεζεντόνι κλπ. κλπ.

στο παρουσιαστικό της και στην έκφασή της. Τα μάτια της όμως ήταν μαύρα, μεγάλα και παθητικά, κι' έκαναν πιο ενδιαφέρουσα τη φυσιογνωμία της, που είχε μια κλασική κατατομή. «Ταιριαστό ζευγάρι» έλεγαν ό- σοι την έβλεπαν δίπλα στον Κώστα Τροχάτο. Κι' ήταν πραγματικά ταιριασμένοι, γιατί κι' αυτός ήταν ψηλός, λυγρός, μελαγχροίνος. Το

πρόσωπό του δεν ήταν απόλυτα ώραιο, αλλά έδειχνε μιά αντρικεία θέληση κι' αυτό έκανε τις κοπέλλες να ζηλεύουν τη Φαίη. Τα περισσότερα κοριτσίστικα μάτια όμως ήταν καρφωμένα στον 'Αλέξανδρο.

Δεν ήταν λίγα τα κοριτσόπουλα, που είχαν μαζευτεί στη μα- γευτική έπαυλη στη Γλυβάδα εκείνο το βράδυ. Πολύφερνες οι περισσότερες, που είχαν όλη τη

διάθεση να ενώσουν τη ζωή τους με τον ώραιο και αριστοκρατικό καλλιτέχνη. Βέβαια, το επάγγελμάς δεν ενδοσυχάζε τις μαμάδες. 'Αλλά οι κοπέλλες ήταν ξετρελλά- μένες με τον 'Αλέξανδρο. Και μα- ζεύονταν γύρω του, σαν άδρα λου- λούδια της σέρας, που περιμέναν μονάχα ν' απλώσει το χέρι του, για να διαλέξει.

Μοσχοβολούσαν τα γιασεμιά στον κήπο κι' οι ευωδιές τους πλημμύριζαν τον αέρα. Μιά φέτα φεγγαριού, κρεμόταν απάνω από τον ορίζοντα, ζύγιζε θαρρείς τις πιθανότητες που είχε να δουλιάσει μέσος στα σκοτεινά νερά. 'Η πλά- σι έπαιρνε μιά μουσική μορφή στην χλιάρη ανοιξιάτικη βρα-δυά. Τα δέντρα, τα λουλούδια, το έλαφο αεράκι, το κυμάτισμα των φυλλών ενώνονταν με τον παλ- μό της θάλασσας, δημιουργούσαν μιά παράξενη αρμονία. 'Ακου-πιμμένος στο πεζούλι του εξώ-στ' άφινε τα μάτια του να πλω-νιάνται πέρα στον ορίζοντα ο 'Αλέξανδρος. Το φεγγάρι είχε πάρει μιά κάθετη στάση, αποφα-σισμένο για καλά να χαθή μέσα στην άγκαλιά του νερού. 'Ολη η ύπαρξή του καλλιτέχνη φρικιούσε.

'Ακουγε γύρω του αρμονίες, που μονάχα το αυτί ενός μουσικού μπορεί ν' ακούσει. 'Ολα γινόταν γύρω του, μέσα του, μιά αρμονία. Οι ευωδιές, η ανάσα του αέρα, το ψιθύρισμα του νερού, τα χρώ-ματα ακόμα, όλα μιά αρμονία! — 'Ονειρεύεσαι, 'Αλέξανδρε; Πεταχτηκε ο νεαρός, σαν να ξυπνούσε πραγματικά από όνει-ρο. 'Η Φαίη, η αδελφή του, τον κούταξε με τα σοβαρά της μαύρα μάτια ξαπνώντας. — Κανείς... ίσως να ονειρεύω-μαι... — Τί ονειρεύεσαι; τον ρώτησε και τον κούταξε πιο βαθιά και πιο έξεταστικά.

— Μουσική, αποκρίθηκε σι-γαλά εκείνος. Κάτι έκανε να πη η κοπέλλα, έπειτα σαν να το μετανόωσε. — 'Ελα, πρόφερε σε λίγο.Μέ-σα σε περιμένω. Δεν είναι σω-στό να μνησ εδω έξω μόνος και να ονειρεύεσαι. — Γιατί δεν είναι σωστό, Φαίη;

Σήκωσε τους ώμους της η κο-πέλλα. 'Επειτα πρόφερε σιγαλά: — 'Η Μένια μου φάνηκε στε-νοχωρημένη. — Γιατί μου τ' λες αυτό; αποκρίθηκε άξαφνα έχθρικά ο ά-δελφός της.

— Γιατί θυμώνεις εσύ; — 'Επειδή... να, έπειδή, όλο για τη Μένια μου μιλάς.

— Κακό είναι; Δεν φαντάζο-μαι να το παίρνης προσβολή, που σε προσέχει μιά φίλη μου... μιά κοπέλλα γοητευτική, έξυπνη και πολύφερνη...

— Σούχω πη, ότι δεν μ' ενδια-φέρει η Μένια... όπως έξ άλλου δε μ' ενδιαφέρει καμμία κοπέλλα, πρόσθεσε ο 'Αλέξανδρος ανάμεσα στα δόντια του.

Δάγκωσε η Φαίη τα χείλη της ... Κάτι πήγε να πη, προτίμησε όμως να σωπάσει.

ΜΙΑ ΧΗΡΑ ΜΑΝΑ

'Η Χριστίνα Ρισλή καθόταν στο τραπέζι αντίκρου στο γυιό της και τον ρωτούσε για έκαστη φορά:

— Πάει να πη... αν ο ξένος μασέτρος ενδοσιάστηκε, μπορεί, είναι δυνατόν να σάς πάρη μαζί του έξω;

— 'Η καρδιά της χτυπούσε ώσπου να πάρη την απάντησή. Λαχταρού-σε ν' ακούσει το ναί, κι' όμως πιδ ήσυχη θα ήταν αν άκουγε ένα όχι. 'Απόψε ήταν αν άκουγε ένα όχι. 'Απόψε ήταν αν άκουγε ένα όχι. 'Απόψε ήταν αν άκουγε ένα όχι. 'Απόψε ήταν αν άκουγε ένα όχι.

— Λίγο-λίγο μπορούμε να το μεγαλώσουμε. 'Η γής υπάρχει, βλέπεις.

Γύρισαν πετώντας σπιτί τους κι' όλο το βράδυ το πέρασαν εα-γυρνωτοί κάνοντας με τη φαντασία τους χίλιες φορές το σχέδιο του μελλοντικού σπιτιού.

Το πρωί σηκώθηκε όπως πάν-τα νωρίς ο Βαγγέλης Ρισλής κι' έφυγε για το μαγαζί. 'Επαιξε λι-γάκι με τα δίδυμα και φίλησε το χεράκι του Θέμη, το μωρού που κοιμόταν στην κούνια. 'Εσκασε κι' ένα φιλή στα χείλη της γυναι-

πιά το αγόρι της, το μικρό της το παιδί, που γέμιζε το σπιτί με το γέλιο του, με τις τρέλλες του και με το βιολί του. 'Αν και είχε φθάσει τα είκοσιτρία χρόνια ο Θέμης της, τον έβλεπε πάντα σαν παιδάκι. 'Απόψε όμως ξαφι-κά, τα λόγια του μασέτρο που είχαν αναστατώσει. Κι' όλο ήθε-λε να τ' ακούει.

— Τί να σου πω μανά; απο-κρίθηκε ο Θέμης. Τί να σου πω; Μου φαίνεται πραγματικά άπι-στευτο να ενδοσιάζη τόσο μαζί-μας ο Βιεννέζος αρχιμουσικός που να μ' άγκαζάρη για το έ-ξωτερικό. Τί είμαστε εμείς μπρο-στά σ' αυτό που τόχρη άκούσει αυτός ο άνθρωπος;

— 'Αν όμως μ' όλα αυτά;... Λαχταρούσε ν' ακούσει πως ο γυιός της θα γνώριζε δόξες... Κι' όμως έτρεμε τη λέξη του χωρι-σμού.

Πώς τον είχε αναθρέψει το γυιό της η Χριστίνα Ρισλή, μονάχα αυτή θάξερε να πη κι' ο Θεός, που την είχε μοιράνει έτσι. Να μείνη χήρα με τέσσερα παιδιά, απάνω που πίστευε πως άρχιζε να της χαμογελάη λιγάκι η ε-τυχία.

Φτωχοκόριτος, κέρδιζε το ψω-μί της πλέκοντας με τη μηχανή και με το χέρι διάφορα πλεκτά, όταν την αγάπησε ο Βαγγέλης Ρισλής και την παντρεύτηκε. 'Η-ταν ένα φτωχό, εργατικό παιδί κι' αυτός, υπάλληλος σ' ένα κα-τάστημα. 'Αρχισαν τη ζωή της ταπεινά, με πολλή αγάπη όμως και με πολλή όνειρα. Πρώτο παι-δί, ένα αγόρι, πέθανε μόλις έ-κλεινε τα δυο του χρόνια κι' ο χα-μός του μωρού ήταν το πρώτο φαρμάκι της μοίρας. 'Ηρθαν έ-πειτα δυο κοριτσάκια, δίδυμα.Λες κι' έφεραν μαζί τους και την τύ-χη, ο Βαγγέλης αγόρασε ένα λα-χείο που κέρδιζε. 'Οχι κανένα με-γάλο ποσό, αλλά τόσο που να σκεφθῆ να μη συνεταιρουν σε κάποιο μαγαζί. Τότε, όσο βα-στόσαν ακόμα οι συννενοήσεις κι' οι διαπραγματεύσεις, ήρθε κι' ο Θέμης, το στερνοπούλι, στη ζωή. Κι' η δική του γέννηση έφε-ρε εύτυχια. Κατέβησε τα κεφα-λαία ο Βαγγέλης Ρισλής, υπέ-γραψε και τρία χρόνια πήγαινε από καλό σε καλύτερο. Τόσο που άρχισε να λήη στη γυναικα του πως θ' αγόραζε ένα σπιτάκι, να φύγουν από το σαράβαλο, το υ-πόγειο, εκεί στο στενό της Νεα-πολης. 'Η Χριστίνα συντηρητική, τούλεγε να περιμένουν ακόμα λι-γάκι. Είχε αφήσει τη δουλειά της αυτή, από τον καιρό που απέκτη-σε τα δίδυμα. Φοδόνταν όμως να ξανοιχτούν ν' αγοράσουν και το σπιτί. Ο Βαγγέλης πάντως όλο και κούταζε, όλο και συζητούσε με τους μεσίτες.

Μιά μέρα, ήρθε πασίχαρος στο σπιτί και την ξεσήκωσε να πάνε να δούνε ένα σπιτάκι, πάρα πά-νω, στου Γκούχ.

Πήγε με διαμαρτυρίες η Χρι-στίνα. Μόλις το αντίκρισε όμως ξετρελλάθηκε. 'Ηταν ένα μικρό καινούργιο σπιτάκι, μέσα σ' ένα αρκετά μεγάλο οικόπεδο. Κι' ο Βαγγέλης έπλαθε κιόλας όνειρα: — Λίγο-λίγο μπορούμε να το μεγαλώσουμε. 'Η γής υπάρχει, βλέπεις.

Γύρισαν πετώντας σπιτί τους κι' όλο το βράδυ το πέρασαν εα-γυρνωτοί κάνοντας με τη φαντασία τους χίλιες φορές το σχέδιο του μελλοντικού σπιτιού.

Το πρωί σηκώθηκε όπως πάν-τα νωρίς ο Βαγγέλης Ρισλής κι' έφυγε για το μαγαζί. 'Επαιξε λι-γάκι με τα δίδυμα και φίλησε το χεράκι του Θέμη, το μωρού που κοιμόταν στην κούνια. 'Εσκασε κι' ένα φιλή στα χείλη της γυναι-

Επίμαχοι διέχοι

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

'Αναστάσεως κυμάνη πάλι, φίλτατοι, σημαίνει κι' είναι άμετροι οι πολίτες σκεπτική και σαστισμένοι, γιατί τόσο οι μισθός τους, όσο φεύ! κι' αυτό το «δώσον» τη φορά δεν προλαβαίνουν των ειδών των... σαλταδόων!

'Απερίγραπτη, πεοίπου, η ακρίβεια μας κατέστη, κι' είναι, δυσλογούμενος, για να μ' άσάλην ο νοός, γιατί λέμε, ταυτοχρόνως, ο Χριστός ότι 'Ανέστη κι' ότι ο τιμάρημος μας... άνελιφθη εις ουρανούς!

ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΕΣ

Με κατάπληξη μαθαίνει το κοινόν των 'Αθηνών, ότι ο Δήμος ο δικός του, ο για όλα μεριμνών, με σπουδή, αυτές τις μέρες, νέα πλάνα καταστίζει και για... μετονομασίες αρκετών οδών φροντίζει!

'Αλλαγές πολλές, τούτέστιν, θα γνωρίσουν αι 'Αθηναί κι' υποδέξουν τις, πολιτα, με χαρές και ντασαντούρια, γιατί σκάτοι, μ' οι δόδοι και παλιόδρομοι θα είναι, αλλά θάχουν πινακίδες με ονόματα... καινούρια!

ΕΜΦΑΝΙΣΕΙΣ ΕΚΛΕΚΤΕΣ

Δεδομένου ότι' είναι έρετος ο καιρός ευνοικός κι' ευνοεί, κατά κανόνα, τις όποιες γενικώς, εμφανίστηκαν αίσιας και τα μούσμουλα τα πρώτα, που άφινουν τα πλήθη, αουμάτως, κεχνητότα...

Δηλαδή, τα βλέπει ο κόσμος με οδθάνοιχο το στόμα και πολλάκις με λαχτάρα και με θλίψη: εμφανή, γιατί, εκτός που έχουν γεύση αρκετά πικρή ακόμα, η τιμή τους επιμένει νάναι αφάνταστα... ζυνη!

ΕΠΟΧΗ... ΠΟΛΥΚΡΟΤΟΣ

Κι' άλλη νέα της 'Ηλείας όπλο άρπαξε στο γέρι και στον άπιαστο της φίλο, αφού έστησε καστέοι, πυροβόλησε στα ίσια, με πολλή της ψυχραιμία και τον έπληξε το δόλο εις τα καιρία σημεία...

'Ετσι έφτασαν, μοιραίως, φίλτατοι μου, οι καιροί, που η σύγχρονη γυναικα η άδω κι' η τρυφερή, παύει να σέ... σκανδαλίζει με καμώματα ταχαγίας και στο χώμα σε ξαπλώνει με... σκανδαλήν καρμπίνας!

ΤΑΛΑΙΠΩΡΙΕΣ

'Επί τάπητος το θέμα των μασούρων θα τεθῆ κι' αφού πάση τη σειρά και καλομελετηθῆ, θ' αποφασισθῆ αν πρέπει ν' αψησθούν δασικὰ των μασούρων οι δασίγες και τα όδοιποροι...

'Εν τώ μεταξύ, αδέκων συνεχώς ο φασαριές και οι μασούρες αρχίζουν νέες... διαμαρτυρίες γιατί φτάνουν στο σημείο να συγγνωστούν και, στην κυριολεξία, άδικτοι του... μασούρων!

ΜΕΛΛΟΝ ΕΥΟΙΣΜΟΝ

Με χαρά του είδε ο κόσμος στην είδησιογραφία ότι μερίμνα ελήφθη για την όρνιθοτροφία κι' οι όρνιθοι θα σπένουν να δανείσουνε λεωτά, για πουλάδες, για κοκκόρια και κοτσόπουλα θρεφτά...

Πτερωτά, λοιπόν, θ' άρχισῆ η 'Ελλάς να συγκεντρώνη, πράγμα που το ήθικό μας αιάθητως... αναπτρώνει, γιατί η όρνιθοτροφία, φουκαρά συμπατριώτα, θα σέ κνήη, έντός λίγην, να περνά... ζωή και κόττα!

«ΝΕΟΙ... ΔΡΟΜΟΙ»

Εις την πόλι της Δαρίσης σχηματίζονται οδοές και ζητούν, με κάθε τρόπο, νεαροί και νεαρές, την πατρίδα τους ν' άφισουν, δηλαδή τη Θεσσαλία, κι' ως εργάτες μετανάστες να βρεθούν στην Αυστραλία!

'Ηγουν γι' άλλες χώρες φεύγουν συνεχώς οι Θεσσαλοί και θα οτάση κάποια μέρα, που, χωρίς ύπεροβλή, θα λακτίσουν όλοι οι νέοι κι' απ' την όμοση 'Ελασσόνα και θα μείνουν εκεί πέρα μόνο ο Γιάννης κι' η...Παγόνα!

ΕΥΣΕΒΕΙΣ ΠΟΘΟΙ

Κάθε λίγο και λιγάκι, στις άντες τις άετικές, έξενες μοίρες καταπλέουν, ήτοι άμεριμνικές, και ναυαγία πλημμυρίζουν της 'Αθήνας τα υπαράκια, όπου άφινουν, όσο νάναι, άρεκτα... δολλαριόδια!

'Αλλ' αντί να στέλνη μοίρες η φιλέτη 'Αμερική, προτιμούσαμε να στέλνη μιά «βοήθεια» έντατική, λίγο βάλαμο κουράγιου και σε μ' άς για να σταλάξη κι' εν πολλοίς το ριζικό μας και τη...μύση μας ν' αλλάξη!

Γ. ΟΙΣΒΙΟΣ

κας του, και της φώναζε γεμάτος αίσιοδοξία:

— Το μεσημέρι θα πάω για το σπιτί. Τ' αποφάσισα. Ο Θεός θα τ' άφρη όλα δεξιά. 'Αν προ- λάβω θα πεταχτώ το μεσημέρι, να σου πω τί άπόγινε...

Τον περίμενε χαρούμενη σαν το πετούμενο πουλί η γυναικα. 'Ηταν μιά ανοιξιάτικη μέρα. Στην αλήθ μεθόδσαν τα μυρσικά τον αέρα με τις ευωδιές τους, και τα δίδυμα έτρεχαν, με χαρούμενες φωνούλες, σαν τα σπουργάτια. Τά είχε πλύνει η Χριστίνα, τα είχε καλοντύσει, τους είχε δάλει κι' από μιά κορδελλίτσα κόκκινη στα μαύρα τους μαλλιάκια. Της άρεσε να τάχη πάντα όμορφα και περι- ποιημένα. 'Εκείνη την ήμερα τ' ήθελε ακόμα πιο όμορφα και πιο περιποιημένα. Δίχως να το κα- ταλαβαινη, έκανε τη σκέψη, πως αν έρχόταν ο άντρας της να της πη το καλό το νέο για το σπιτί, θ' άνοιγε η καρδιά του να ιδῆ το κοριτσάκια τους, σαν ζωντανές κουκλίτσες, πεντάμορφες, να τρέ- χουν κατεπάνω του.

'Η ώρα όμως περνούσε κι' ο Βαγγέλης δέ φαίνονταν. Κόντευε πια νάρθη τρεις το άπόγεμα. Θ' άνοιγαν ξανά τα μαγαζία. 'Η Χρι- στίνα έννοιωθε ένα παράξενο σο- φίμο στην καρδιά.

— Δέ θάγινε τίποτε, συλλογι- ζόταν. Ποιός έρεϊ τί έμπόδιο πα- ρουσιάζτηκε;

Κι' ένῶ, ως χθές πολεμούσε τη σκέψη του Βαγγέλη ν' αγο- ράσουν σπιτί, τώρα, ξαφνικά, έννοιωθε μέσα της μιά άκατανί- κτη έπιθυμία να δῆ τον άντρα της νόρχεται, ν' άκούση από τα χείλη του το εύχριστο νέο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Χιούμορ

ΠΟΛΥΓΑΜΙΑ!

Κάποιος πηγαίνει σ' ένα γραφείο συνοικεσίων.

— Θέλω, λέει, μιά γυναικα όμορ- φη, καλή, οικόνομο και έξυπνη. — Είναι δύσκολο αυτό που μ' έρε- τάτε, τού άπαντούν. 'Εκτός αν θέλε- τε να παντρευτείτε τέσσερις γυναί- κες!...

Ο άρχιαντάς *

Ο άρχιαντάς δίνει πίσω στο συντάκτη τα χειρόγραφα του, με την έξης σημείωση: «Προσάθησε να γρά- φης πιο ευδαίμονα»!

Σε λίγο ο συντάκτης μπαίνει στο γραφείο του άρχιαντάκου.

— Με συγχωρείς, τού λέει. Τί λέει το σημείωμά σας;

— Ένας φιλάργυρος άναγκάστηκε να ριζῆ ένα νόμισμα στο δισκο, που είχαν βγάλει στην έκκλησία.

Ο έπιτροπος όμως κατά λαθος ξαναπήγε με το δισκο κοντά του.

— 'Ερρίκα πρό ολίγου, είπε ο φι- λάργυρος.

— Το πιστεύω, αλλά δεν σ' άς ελ- δα, είπε ο έπιτροπος κι' έκανε να φύγῃ.

Κάποιος τότε, που ήξερε καλά το φιλάργυρο, πεταχτηκε και είπε:

— Έγώ τον είδα αλλά... δεν το πιστεύω!...

Ο κοσμηματοπώλης *

Να γράψουμε μέσα στο δαχτυλίδι το όνομα της νηστής σας!

Ο νάυτης: — Όχι, σκαλάτε μο- νάχα αυτό: «Ο Γιάννης στην πρώ- τη και μοναδική του αγάπη»!

Το άντρογυνο γυρίζει στο σπιτί του.

— Φρίκη, λέει ο σύζυγος, τι κακό φωτισμό έχει αυτός ο δρόμος.

— Περιέργο, απαντάει η γυναικα του. Πρί παντρευτούμε είχαμε πάντα την έντοψη ότι έχει πολύ φως!...

— Ναι μαμά... άρραβωνιάστηκα!...

— Μά, παιδί μου, είσαι πολύ νέος για να σκέφτεσαι από τώρα για παν- τρεία...

— Και ποιός σου μίλησε για παν- τρεία;

Ο Γιώργης είδε μακριά του αυτό που περίμενε να δει...

ΕΝΑ μικρό χωριουδάκι, κουρνιασμένο στα πόδια του βουνού, όμοιο με κοπάδι από κατσαπρα προβάτια, το Δροσονέρι, ήτανε κατοικημένο το πιο πολύ από λατομείς. Από εσώγατες, δηλαδή, που δουλεύανε στο γειτονικό λατομείο και ξεροβιάωνε την πέτρα από το σκληρό κορμί του βουνού. Ήταν ένας φτωχόκοσμος, που ζούσε δουλεύοντας μέσα στη σκόνη και στους καύτους τών φουρνέλλων. Μόνο τα βοάδια κόπαζε ο σόλος και ο ήμερός τους μόχθος γινόταν ύπνος, για να ξεκουράσει λίγο τους κουρασμένους μεροκαματιάρηδες...

Ένας από τους λατομείς, ο Γιώργης Δερμής, ήταν ο πιο δυστυχημένος από τη μία άποψη κι' ο πιο προνομιούχος από την άλλη. Γιατί ήταν τρομερός, απεριόρατα άσχημος — ένας αληθινός πιθιχάροσμος, με άγρια χαρακτηριστικά. Είχε όμως ένα μεγάλο — όσο και βασανιστικό — προνόμιο: Μία γυναίκα όμορφη, την πιο όμορφη, όχι μόνο στο Δροσονέρι, αλλά και στα γύρω χωριά... Μία γυναίκα τόσο όμορφη ενός τόσο άσχημου ανθρώπου, δεν του δίνει την εύχλια. Γιατί καταλαβαίνει η ίδια πόσο έλκεινά σπατάλησε τον εαυτό της κοντά του και πόσο θα μπορούσε να γνωρίσει με έναν άντρα όμορφο την πραγματική χαρά του έρωτα...

Έτσι κι' η Φλώρα, δίπλα στο Γιώργη, που τη λάτρευε σαν είδωλο, έμενε έχθριχη κι' ανεξιχνίαστη... Δεν τολμούσε κι' αυτός ο φονιάρας να την ενοχλήσει με ερωτικές τρυφερότητες. Μία δειλιά μόνιμη δέσμευε τον έρωτά του, που δεν τολμούσε να χιτηρήσει τα φτερά του προσοστή στην αγέωχη αυτή γόνιμα, που τον κρατούσε σ' απόσταση... Κι' έτσι, ο φτωχός λατομής, γεμάτος άσχημια και ταπεινότητα, έμενε μόνο ονομαστικά άντρας της γυναίκας αυτής, που ήτανε πραγματικά γι' αυτόν η πιο άρρωστη ξένη...

Την ημέρα όλη παιδεύονταν ο Γιώργης στο λατομείο, βάζοντας φουρνέλλα και τινάζοντας στον αέρα κομμάτια από το βουνό! Με άγρια ευχαρίστηση, τοποθετούσε τους δυναμίτες κάτω από τις πέτρες κι' άναβε από μακριά το φωτίλι. Ή έκοβε, που ακολουθούσε, ήτανε μία καταστροφή, που του έδινε μία τρελή ικανοποίηση! "Αν μπορούσε με τον ίδιο τρόπο να τινάζει στον αέρα κι' όλο το Δροσονέρι! Γιατί μισούσε όλο το χωριό του και τους ανθρώπους του, και πρώτα απ' όλα μισούσε την όμορφη γυναίκα του. Ή αγάπη του, δεσμευμένη κι' αλυσωμένη, είχε γίνει ένα απεριόρατο ερωτικό μίσος!

★

Με το πλησίασμα του Πάσχα, δεν αλλάζανε, δεν ήτανε δυνατό να αλλάξουνε τα πράγματα. Κουβάλησε ο Γιώργης καμιά είκοσιάρια αργά και τα έβαψε η Φλώρα, γεμάτη άδιαφορία. Και, την παραμονή, που πήγανε όλοι οι εσώγατες δώρο, της αγόρασε μια όνι και της το πήγε. Κι' αυτό το δέχτηκε αδιάφορα, γιατί δεν ήτανε δυνατόν, βέβαια, να ενδιαφερθεί για τίποτα, που ήτανε σχετικό με τον τόσο αποκοσμητικό και μισητό αυτό άνθρωπο... Κατά το βράδυ του Μεγάλου Σαββάτου,

ΚΟΡΜΙΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

το ξενάρι του βράχου... Γιατί, ναι, ένα ξενάρι ήταν εκεί, πάνω στο βράχο!... Ένα ξενάρι, που γνώρισε ο λατομής: Ήταν η γυναίκα του κι' ο Γιάννης — ο πιο όμορφος εσώγατης στο Δροσονέρι!... Ή Φλώρα κι' ο Γιάννης...

Ήταν αυτό που περίμενε, που δεν ήτανε δυνατό να μην το περιμένει... Μία γυναίκα χωρίς αγάπη — κάτι πιο πολύ με μίσος για τον άντρα της... — δεν είναι δυνατό να του μείνει πιστή... Ναι, μα αυτό πόνεσε δυνατό το φτωχό άνθρωπο, έτσι όπως το έβλεπε μπροστά του, ολοφάνερο, γεμάτο πρόκληση...

Κατάφερε να γλυτορήσει αθέατος ως το βράχο — ήταν εύκολο να μην τον δουνε μέσα στις πρώτες σκιές — και, με τα χέρια του σφιγμένα σε γροθιές, άκουσε:

— Δε μπορείς να νιώσεις πόσο σ' αγαπώ!

Κουδούνισαν οι λέξεις της γυναίκας — της γυναίκας του! — μέσα στ' αυτά του Γιώργη... Κι' ύστερα, με την ίδια αγανάκτηση, άκουσε τη φωνή του άντρα:

— Είναι άσπια, Φλώρα, να μένεις κοντά σ' αυτό τον άνθρωπο και να σπαταλίσαι...

— Είναι άμαρτία, το ξέρω! Τι να κάνω όμως;...

— Να έρθεις μαζί μου!...

Ήταν ολοφάνερη η απιστία. Το ίδιο όλο-

ΒΑΡΕΛΟΤΟ ΑΝΑΣΤΑΣΙΜΟ!

ο Γιώργης, γυρίζοντας από τη δουλειά του, δέ βοήκε τη γυναίκα του στο σπίτι. Πού να ήτανε;...

Μία άγρια ζήλια τον δάγκωσε... Αυτόν τον μικρό, έβγαίνε συχνά-πυκνά, κι' αυτός δεν ήξερε πού πήγαινε και τί έκανε. Άφησε, λοιπόν, το κρέας πάνω στο τραπέζι, και βγήκε να τη γυρέψει.

Ήταν απογευματινό, γεμάτο ανοιξιάτικα μύρα. Ή έσοχη, γεμάτη γλώματα και φωτοσκιάσεις, ήτανε διάφανη και γλυκερά. Πάνω από τη νύκτα πλανιότανε το όραμα του Έσταυρωμένου, που έτοιμαζότανε να αναστηθεί.

Δεν έδινε καμιά σημασία στις όμορφες αυτές και στη μυσταγωγία της φύσεως ο άγριος λατομής. Με τα μάτια του κυφομένα μπροστά, κύτταζε για να βοηθ τη γυναίκα του.

Έτσι, περπατώντας πυρετικά, βγήκε από το χωριουδάκι και προχώρησε προς τις έσσημες... Ή μέσα ξεστρώσε. Μία διαφανή έπισση νύκτα — ίδια σε διαφάνεια με την ημέρα — αγάλλιαζε την έσοχη, μία νύκτα γεμάτη αναστάσιμη άνοιξη... Και τότε, μακριά, εκεί, πάνω σ' ένα βράχο, τοιγυρισμένο με παπαρούνες και γαμομήλια, ο Γιώργης είδε αυτό που περίμενε να δει!...

Κακοφώθηκε τα πόδια του στο μωρημένο έδαφος και τα μάτια του αγγαλιάσανε άγρια

Παρακολούθησε από το σμυρμένο Παγαλινό τεύχος του «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» την καινούργια ερωτική σειρά από αληθινές ιστορίες του

ΒΕΡΘΕΡΟΤ ΚΟΡΜΙΑ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ

Μέσα στην κάμα του καλοκαιριού, φλογισμένα από το πάθος τα κορμιά των ανθρώπων, ζήτανε ξεδιψασμένα... Έτσι οι φλόγες της άμαρτίας ενώνονται με την καλοκαιρινή λάμψη, για να δημιουργήσουν ιστορίες πάθους, γεμάτες δραματικές συγκρούσεις. Για πρώτη φορά ο ΒΕΡΘΕΡΟΤ θα μας δώσει τις αληθινές ιστορίες του με τόσο ρεαλισμό και τόση γλαφυρότητα.

άνεργη ήτανε κι' η διάθεσί τους: Νά φύγουνε...

Μά, αυτό δεν ήθελε με κανένα τρόπο ο Γιώργης... Έτσι, όπως είχε τα χέρια του μέσα στην τσέπη του, τα έβγαλε — κι' έβγαλε μαζί τη δέσμη με τους δυναμίτες! Ήταν η δέσμη, που είχε περισσέψει από τα προϊόντα φουρνέλλων...

Βοήκε ένα βαθούλωμα στο βράχο κι' εκεί τοποθέτησε την ερμητική ύλη. Ένωσε και το φωτίλι κι' άπομακρόνηθη. Κύτταζε άκοιμα μια φορά με άγριο μίσος το ξενάρι, που ήταν αγχαλισμένο, κι' ίσως φιλότιμο, άπάνω στο βράχο, κι' έβαλε φωτιά!

Ένα βαρελότο πασχαλινό ήτανε η έσοχη! Ένα άγριο βαρελότο, που ακούστηκε στο Δροσονέρι...

Με το κεφάλι σωφτό, άγριος και ανεξιχνίαστος, ο έκοδικτής χάθηκε μέσα στη νύκτα...

ΒΕΡΘΕΡΟΤ

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΕΣ ΕΠΙΧΟΡΗΓΗΣΕΙΣ

Κάποτε ο βασιλεύς Γεώργιος Α', εξέφρασε στον τότε πρωθυπουργό Θεόδ. Δηλιγιάννη με τον υπουργό των Έξωτερικών κ. Σκουζέ, την έπιθυμία να όριση η Κυβέρνηση με νόμο την άπονομή επιχορηγήσεως στους βασιλικούς πρίγκηπες γιούς του κι' έγγονους του.

Ο κ. Σκουζές είδοποίησε το Δηλιγιάννη για τη βασιλική αυτή έπιθυμία κι' ο Δηλιγιάννης άνέθεσε στον ίδιο υπουργό να ρωτήσει τον βασιλέα τι επιχορηγήσεις έπαιρναν οι πρίγκηπες της Δανίας για να κανονίση άνάλογα και την επιχορήγηση των πρίγκηπων της Έλλάδος.

Ο κ. Σκουζές ρώτησε το βασιλιά. — Μα στη Δανία δεν παίρνουν επιχορηγήσεις οι πρίγκηπες, άπάντησε ο Γεώργιος.

Ο υπουργός μετέδωσε τη βασιλική άπάντηση στο Δηλιγιάννη.

— Α! δεν παίρνουν οι πρίγκηπες της Δανίας επιχορήγηση! φώναξε ο Δηλιγιάννης.

Και γυρίζοντας προς τον Σκουζέ, πρόσθεσε: — Τότε να πής, σε παρακαλώ στο βασιλιά, πως, αφού δεν παίρνουν επιχορήγηση οι πρίγκηπες στη Δανία, πού είναι ένα κράτος πλούσιο και σε οικονομική θέσι άσυγκρίτως καλύτερη από την Έλλάδα, πως θα πάρουν από μας που είμαστε το φτωχότερο κράτος της Εύρώπης, οι Έλληνες πρίγκηπες;...

Κι' έτσι δεν έγινε πια κουβέντα για επιχορηγήσεις των πρίγκηπων.

Ο Άγιος Γεώργιος, ο πρωταθλητής και ο μεγαλομάρτυς της χριστιανικής πίστεως, είναι ο πιο δημοφιλής και ο πιο αγαπητός από όλους τους αγίους του χριστιανικού πανθέου.

Σύμφωνα με τους συναξαριστές και την Ιερή παράδοση, γύρω από την οποία προστέθηκαν και πολλοί θρύλοι, ο Άγιος Γεώργιος καταγόταν από την Καππαδοκία, από μεγάλη και πλούσια οικογένεια και γεννήθηκε κατά το 270 περίπου μ. Χ. στη Λύδδα της Παλαιστίνης. Ο πατέρας του ήταν Έλληνας και η μητέρα του από την Παλαιστίνη. Ο Γεώργιος από διακρινόταν για το άθλητικό του παρσάτημα και την ανδρεία του, κατατάχθηκε στο ρωμαϊκό στρατό, όπου ύστερα από λαμπρά κατορθώματα πήρε το βαθμό του χιλιάρχου.

Ο Ρωμαίος Διοκλητής της Παλαιστίνης είχε τέτοια εκτίμηση στον Έλληνα χιλιάρχο, που του έμπιστευον τις πιο επικίνδυνες άποστολές. Η φήμη της ανδρείας του έφτασε ως τη Ρώμη. Ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός τον κάλεσε στην πρωτεύουσα, του έκανε δημόσιο έπαινο και του άνέθεσε την άρχηγία των Πραιτωριανών. Όλα ήταν ρόδινα για τον νεαρό αξιωματικό. Σε λίγο θα γινόταν στρατηγός και θα κυβερνούσε καμιά λεγεώνα ή θα τον έκαναν ύπατο και θα τον έστελναν να διοικήση καμιά έπαρχία της άπέραντης ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

Ο ήρωϊκός αξιωματικός ένοιωσε κιάλας το πράσινο κλών της δάφνης να του στολίζει το μέτωπο. Να όμως που η μοίρα του φύλαγε την πιο άθανατη δόξα.

Στη Ρώμη, ο άραιος χιλιάρχος γνώρισε την Φουλβία Κλαυδία, μία πατρικία έξαιρετικής καλλονής και μορφώσεως. Δεν ξέρουμε αν η σχέση αυτή πήρε αληθινά χαρακτήρα. Έκείνο όμως που ξέρουμε είναι ότι η νεαρή αυτή άριστοκράτισσα ήταν κρυφοχριστιανή. Ο Γεώργιος άκου-

Τον έδεσαν πάνω σ' ένα τροχό, ενώ το πλήθος τον γιουγαίξε και τον πετροδολούσε...

ΑΓΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ

Ο τροπαιοφόρος της Χριστιανωσύνης

σε από το στόμα της γοητευτικής του φίλης θαυμάσια πράγματα. Του μίλησε για την ευσπλαχνία, για την αγάπη και για την εύχλια έκείνων που θα κερδίσουν την αιώνια ζωή.

— Και ποιος μπορεί να χάριση στον άνθρωπο αυτή την εύχλια; ρώτησε με άπορία ο Γεώργιος. — Ο Ίησούς ο Ναζωραίος, ο υιός του Θεού, που σταυρώθηκε για τη σωτηρία του κόσμου.

Ο άρχηγός των Πραιτωριανών, που ως τότε δεν είχε άκούσει παρά φοβερές κατηγορίες κατά των Χριστιανών, έμεινε γοητευμένος. Η άγνη καρδιά του έκλεισε μέσα της το μεγαλείο του χριστιανικού ιδεώδους. Από τότε ο Γεώργιος συχνά μαζί με τη φίλη του στους μυστικούς τόπους, όπου συγκεντρωνόταν οι ύπαδοί της νέας θρησκείας.

Την εποχή εκείνη η χριστιανική κίνηση δρισκετόν σε έξαρση. Τίποτε δεν μπορούσε να κόψη το ρεύμα του προσηλυτισμού. Όχι μονάχα οι φτωχοί, οι προλεταριοί, οι σκλάβοι και οι άπλευθροί, άσπαζόντουσαν όμαδικά τη νέα θρησκεία, αλλά ακόμη και οι πλούσιοι και οι τίτλους.

Στις άρχές του τετάρτου αιώνα, παρά τους έξοταντικούς διωγμούς, η νέα θρησκεία είχε κατακτήσει όλες τις κοινωνικές τάξεις και αυτή άκόμη την αυτοκρατορική αλή.

Δεν υπάρχει άμφιβολία πως η Πρίσκα, η γυναίκα του αυτοκράτορα Διοκλητιανού και η κόρη του Βαλερία, ήταν χριστιανές. Πολλοί αξιωματικοί του στρατού, διοικητές και άνώτεροι υπάλληλοι ήταν χριστιανοί. Σε μερικές μάλας έπαρχίες, ο χριστιανισμός είχε έπικρατήσει όλότελα.

Οι Ισρείς και οι φανατικοί θιασώτες της ειδωλολατρίας έξεγέρθηκαν. Οι ναοί των άρχαιων θεών άρχισαν να έρημώσουν. Οι πατριδοκάπηλοι που έβλεπαν στην έξάπλωση του χριστιανισμού την κατάρρευση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, έκρουσαν τον κώδωνα του κινδύνου και ζητούσαν ριζικά μέτρα κατά της Ιουδαϊκής αϊρέσεως.

Ο αυτοκράτορας Διοκλητιανός, που είχε τη φιλοδοξία να ανόρθωση το κράτος σε νέες πολιτικές βάσεις, και ήθελε να το στηρίξει πάνω στο έθνικό θρησκεία, πέσθηκε από τους συνάρχοντες του Γαλέριο και Κωνσταντίου Χλωρό, και διάταξε το 303 ένα άμείλιχτο διωγμό κατά των χριστιανών.

Το αυτοκρατορικό διάταγμα πρόσταζε να καταστραφούν οι χριστιανικοί ναοί, να κοούν τα ιερά βιβλία και να άφαιρεθούν από τους όπαδούς της νέας θρησκείας τα πολιτικά δικαιώματα.

Ο έκκλησιαστικός Ιστορικός Ευσέβιος άναφέρει, ότι ο διωγμός έγινε με άνηκουστη σκληρότητα. Οι χριστιανοί κατασεφόντο άγελδών. Την αυτήν ημέρα εις τινα πολίτην της Φρυγίας, έμβα οι κάτοικοι ήσαν χριστιανοί, οι στρατιώται έπυρπόλησαν, έξολοθρεύσαντες αυτούς συν γυναιξί και τέκνοις, μη έξαιρουμένων και των στρατιωτικών και πολιτικών άρχόντων της πολίχνης, όνταν όσάυτως χριστιανών.

Το 304 ο Διοκλητιανός έβγαλε το τέταρτο διάταγμα του διωγμού και πρόσταζε τους χριστιανούς να συγκεντρωθούν μία όρισμένη μέρα στους ναούς των άρχαιων θεών, να άρνηθούν με όρκo των χριστιανισμό και να προσφέρουν θυσίμες στα είδωλα.

Φυσικά, οι περισσότεροι χριστιανοί δεν συμμορφώθηκαν. Κλεισθηκαν στα σπίτια τους και οι στρατιώτες έδωσαν φωτιά και τους έκαψαν ζωντανούς.

Μέσα στο φοβερό αυτό διωγμό, πιάστηκε και η Φουλβία Κλαυδία, η φίλη του Γεώργιου και σύρθηκε στο μαρτυρικό θάνατο. Ο καθένας μπορεί να φαντασθή τη θλίψη και το σπαραγμό του γενναίου χιλιάρχου, που δεν μπόρεσε, παρ' όλες τις άπεγνωσμένες του προσπάθειες να τη σώσει. Και τότε η ψυχή του επαναστάτησε.

Όταν διατάχθηκε να συλλάβη και να παραδώσει στα μαρτύρια χριστιανούς, όχι μονάχα άρνήθηκε να έκτελεση τη διαταγή, αλλά και ώμολόγησε θαρρετά την πίστι του στο Χριστό και κάλεσε τους στρατιώτες του να μη πάρουν μέρος στο διωγμό.

Όυτε οι κολακείες, ούτε οι φοβερές των προέσταμένων του τόν κλώνισαν. Ο ίδιος ο αυτοκράτορας κάλεσε τον άποστάτη αξιωματικό και προσπάθησε με δολωστικές ύποσχέσεις να τον μεταπειλή. Έμεινε άδύνατος. Τότε ο Διοκλητιανός θυώισε και τον καταδίκασε σε θάνατο.

Ο Γεώργιος δάσταξε το μαρτύριό του με άφάνστα ήρωισμό.

Τον βασάνισαν και έκείνος συχωρούσε τους βασανιστές του. Τον χλεύαζαν κι' έκείνος τους μιλούσε για την αγάπη του Χριστού.

Δεμένος πάνω σ' ένα πιάσσαλο, τον έδεσαν και τον χτυπούσαν με μαστίγεια. Υστερα τον έδεσαν πάνω σ' ένα τροχό, ενώ το πλήθος τον γιουγαίξε και τον πετροδολούσε. Παρ' όλα αυτά ο Άγιος Γεώργιος, όχι μόνο δεν άποκήρυξε την πίστι του, αλλά πληγωμένος και μισοπεθμένος, στη φυλακή, έκανε κήρυγμα στους δεσμοφύλακες και τους καλούσε να γίνουν χριστιανοί.

Τέλος, κατά την πιο πιθανή παράδοση, άποκεφαλίστηκε το 303 στη φυλακή. Το λείψανό του

παραδόθηκε κρυφά από ένα χριστιανό δεσμοφύλακα, στους όμορθησκους του και μεταφέρθηκε στη Λύδδα της Παλαιστίνης, όπου θάφτηκε στον οικογενειακό τάφο του. Λίγα χρόνια άργώτερα, ο Μέγας Κωνσταντίνος, ο προστάτης του χριστιανισμού, έκτισε μία έκκλησία πάνω στον τάφο του Αγίου.

Από τότε η φήμη και τα θαύματά του θάμπωσαν τον κόσμο. Ο Άγιος Γεώργιος μνηθήκε, όσο κανένας άγιος, από τους ποιητές και τους ύμνογράφους της έκκλησίας.

Σ' αυτά συνετέλεσε η λεβεντιά του, τ' ανθισμένα νιάτα του, η μεγάλη γενιά του και το στρατιωτικό του αξίωμα. Είνε ο άκαταγνώστος της πίστεως ύπερμαχος, ο άήττητος μάρτυς και νικητής θεοτέπτος...

Η εικόνα του Αγίου Γεωργίου στολίξε τις σημαίες και τα φλάμπουρα των αυτοκρατόρων του Βυζαντίου και χαράχτηκε πάνω στα όυζαντινά νομίσματα. Οι καθολικοί λατρεύουν έπίσης με πολλή ευλάβεια τον Άγιο Γεώργιο. Κατά μία περίεργη στρατιωτική, τριάντα σώματα του Αγίου και έντεκα κεφαλές του, διατηρούνται ακόμη σε διάφορα καθολικά μοναστήρια.

Ο έλληνικός λαός εξώμνησε τον Τροπαιοφόρο με έμπνευσμένα ποιήματα και άραιοις θρύλους:

«Αγίέ μου Γιώργη, άφέντη μου και πρώτε κα- (βαλλάρη) άρματωμένος με σπαθί και μ' άργυρό κοντάρι, που γλυτώσες την κοπελιά απ' του θειού το (στόμα, δι- (νει...)»

Ι. Α.

Ο ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΟΣ

Ο βασιλιάς Γεώργιος Α', κάποια λαμπρή, γνώρισε έναν έπιλοχία, που ύπερτερως επί ει- κοσι όλόκληρα χρόνια με τον ίδιο βαθμό.

Τότε ο βασιλιάς στον όποιο φάνηκε παράξενο το γεγονός άποτάθηκε στον ύπασιωματικό και του είπε:

— Πόσα χρόνια έχεις όλα- όλα στο στρατό; τον ρώτησε ο βασιλεύς.

— Τριανταπέντε, Μεγαλειότατε!

— Λες νασαι πιο μέγας από μένα; — Κανένας δεν είναι μεγαλύτερος από σάς, Μεγαλειότατε, άποκρίθηκε ο έπιλοχίας, παρεξηγώντας το νόημα των λόγων του.

— Τότε έλα να τσυγκρίσουμε τ' αργά μας, για να δούμε ποιος απ' τους δύο μας είναι πιο γερός...

Ο έπιλοχίας τσάκισε με το πρώτο χτύπημα το βασιλικό αργό κι' ο άνοιχτόκαρδος Γεώργιος του είπε:

— Ένωια σου κι' έχεις καιρό ακόμη. Θα τ' πάρης και το χρυσό γαλόνι!

• Η 'Αλίκη Βουγιουκλάκη και ο Γιώργος Πάντζας σε μια σκηνή της κινηματογραφικής τους επιτυχίας «Η Αίσα και η 'Αλλη», που σκηνοθέτησε ο Ντίνος Δημόπουλος.

Η ΠΡΩΤΗ ΤΟΥΣ

Πότε και υπό ποιές συνθήκες οι ηθοποιοί μας γνώρισαν

σίαν ασθένειαν που έκανε ωστόσο πολλούς κριτικούς να την προσέχουν και να της αφιερώνουν ένθενα άρθρα.

Λίγο αργότερα έπαιξε στις εφουσκολασιές και το καλοκαίρι του 1965 έπαιξε 'Ειου. Λιέττα στον «Εθνικό Κήπο» μαζί με το Νίκο Χατζίσκο (Ρωμαιοί).

Τότε ο Νίκος Τσιφόρος, που έτοιμαζόταν να γυρίσει το αστυνομικό φιλμ «Το ποινικό» για την «Ανζερβό», με πρωταγωνιστή το Μίμη Φωτόπουλο, της πρότεινε να δοκιμάσει την τύχη της στον κινηματογράφο.

— Ένω όμως οι δοκιμαστικές σκηνές έδωσαν λαμπρά αποτελέσματα, λέει η 'Αλίκη, οι φωτοσκιάσεις στο φιλμ με άδίκιστον φοβερά, σε σημείο, που μόλις είδα τον εαυτό μου στην οθόνη, έμεινα κατάπληκτη από την άσχημία μου και αποφάσισα να μη ξαναπαίξω στον κινηματογράφο!...

Ο 'Ανδρέας Λαμπρινός όμως την έκανε ν' αλλάξει γνώμη, προτείνοντάς της το βασικό γυναικείο ρόλο στο έργο του «Το κορίτσι με τα παραμύθια» και ακολουθώντας στις «Διακοπές στην Αίγινα», που της έσφαλλαν τον πρώτο της κινηματογραφικό θρίαμβο.

Από θεατρικής πλευράς, η 'Αλίκη σημείωσε τις πρώτες της επιτυχίες κοντά στην Κατερίνα, ο θρίαμβός της ήταν όμως η υπογραφή του συμβολαίου συνεργασίας με τον Κώστα Μουσούρη, που της επέτρεψε να μείνει από το 1958 μέχρι το 1961 κοντά στο μεγάλο αυτό δάσκαλο.

ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΛΗ

— Έγώ, όμοιοι ή Σμαρούλα Γιούλη, δεν κατέβηκα καμιά προσπάθεια να γίνω ηθοποιός και να παίξω στο θέατρο. Ήμουν άλλωστε τόσο μικρή όταν πρωταγωνίστησα στο ελαφρύ μουσικό θέατρο, σαν παιδί-θαύμα, ώστε δεν ήμουν σε θέση να έχω επιδιώξεις και να ρυθμίζω τα της εμφανίσεώς μου μπροστά στο κοινό. 'Αλλά φρόντισαν γι' αυτό και θρίσκοντας πώς είχα μια πολύ καλή φωνή μ' έπεισαν σε ηλικία 9 χρόνων να εμφανιστώ για πρώτη φορά μπροστά στο κοινό και να τραγουδήσω. Όλοι με υποδεχθήκανε με συμπάθεια, ίσως επειδή ήμουν ακόμα πολύ παιδί. Πάντως είχα επιτυχία και από τότε κάθε καλοκαίρι έπαιζα στο θέατρο.

Σκηνοθετώντας το φιλμ «Συννοία το δνείρο» ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης πραγματοποίησε ένα παλιό δικό του όνειρο. Στη φωτογραφία μας ο 'Αλέκος μαζί με την 'Αθανασία Μουστάκα, που υποδύεται τη μητέρα του, σε μια σκηνή του φιλμ, του οποίου είναι και ο πρωταγωνιστής.

Το εγκατέλειπα όμως το φθινόπωρο για να εξαγυρίσω, σαν καλή μαθήτρια, στα θρανία του σχολείου μου.

• Έντελός τυχαία ήταν και η πρώτη μου επιτυχία με τον κινηματογράφο. Ήμουν 10 χρόνων κι' έπαιξα το καλοκαίρι εκείνο με το συγκρότημα του 'Ορίστη Λιάσκου στο «Αλκαζάρ». Ήταν με διάξεξ ο κ. Φίνας, για ένα ρόλο μικρής παιδούλας στο φιλμ «Η φωνή της καρδιάς» που μου έδωσε την ευκαιρία να ντεμπούταρω κοντά στο μεγάλο Αιμίλιο Βεάκη.

• Τυχαία και η πρώτη μου πραγματική επιτυχία στον κινηματογράφο. Ήμουν τότε 15 χρόνων και θρίσκουσα μια μέρα μαζί με τη μητέρα μου στον κινηματογράφο, όταν ο Νίκος Τσιφόρος, που παρακολουθούσε κι' αυτός την προβολή και καθόταν κοντά μας, μου είπε στο διάλειμμα:

— Μου χρειάζεται μια νέα πρωταγωνίστρια για το φιλμ μου «Χαμένοι άγγελοι». Θέλεις να γυρίσεις ένα δοκιμαστικό;

Το δοκιμαστικό πέτυχε και το φιλμ αυτό έπαιξε στη Σμαρούλα Γιούλη να κάνει ένα λαμπρό κινηματογραφικό ντεμπούτο.

— Και το ντεμπούτο σας στην πράξη, τότε έγινε;

— Τρία χρόνια αργότερα. Απτό όμως είναι προϊόν αγώνων και μακροχρόνιων προσπαθειών. 'Αφού τελείωσε τη Δραματική Σχολή Ροντήρη, μετεπήδησα από το ελαφρύ μουσικό θέατρο στο «σοβαρό», παίζοντας στο θέατρο «Σαμαρτζή» στην κωμωδία του Ν. Τσεκούρα «Καραντίνα στον έρωτα».

Το θέατρο και οι επιτυχίες που της έσφαλλαν δεν έκαναν ποτέ τα μυαλά της Σμαρούλας να επάρουν άδρα. 'Ακόμα και σήμερα, ύστερα από 35 ταινίες και τόσες θεατρικές επιτυχίες, παραμένει μια απλή-παρά λίγο νύμφα παιδούλα—καλλιτέχνης χωρίς ίχνος νευτισμού, η οποία θρίσκει πως ούτε ο κινηματογράφος, ούτε το θέατρο της έδωσαν μέχρι σήμερα την ευκαιρία να δείξει την πραγματική της αξία.

— Τόσο το θέατρο, όσο και ο κινηματογράφος—λέει η Σμαρούλα—μ' έχουν τυποποιήσει

στο ρόλο της ένζυν, που στέκεται σχεδόν πάντα άτυχη στον έρωτα. Το δνείρο μου είναι να ξεφύγω από την τυποποίησή αυτή και να παίξω ρόλους συμπεριεπαισ, κυρίως του καλού κόσμου, να πρωταγωνιστήσω σ' ένα δράμα ή σε μια κωμωδία, στην οποία όμως έχω δώσει και το βασικό δραματικό ή κωμικό ρόλο.

• Ελπίζουμε να βρεθί σύντομα ο παραγωγός ή ο σκηνοθέτης, που θα επιτρέψει στη Σμαρούλα Γιούλη να πραγματοποιήσει μια τουλάχιστον από τις επιθυμίες της αυτές.

ΑΛΕΚΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ

• Όταν κατά την περίοδο 1948—49 ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης παρακολουθούσε μαθήματα στη Δραματική Σχολή του 'Εθνικού Θεάτρου» δε σκεφτόταν να βγί στο θέατρο σαν ηθοποιός.

Σκοπός του ήταν να γίνει ένας καλός σκηνοθέτης. Στο θέατρο τον έβγαλε το καλοκαίρι του 1949 η Κατερίνα, παίρνοντάς τον στο θέατρο της, για να παίξει στη «Φθινοπωρινή παλίσρεια», πριν τελειώσει τη Δραματική Σχολή.

— Την παραμονή της προμερέας, στη γενική δοκιμή—μὰς λέει ο ίδιος—απογοήτευσα τόσο με το παίξιμό μου όσους παρακολουθούσαν την παράσταση, ώστε σκέφτηκαν να με αντικαταστήσουν. Ήταν όμως, δυστυχώς, πολύ άργα κι' έτσι αναγκαστικά έπαιξα και στην επίσημη προμερέα, που όλοι πιστεύουν πως θα ήταν εξ' αιτίας μου μια παταγώδης αποτυχία.

• Δυστυχώς όμως, για όσους πίστευαν αυτό, και ευτυχώς για μένα, το κοινό είχε διαφορετική γνώμη. Το έργο καταχειροκροτήθηκε.

Και ιδιαίτερα—γιατί να μη πούμε όλη την αλήθεια;—ο 'Αλέκος 'Αλεξανδράκης, ο οποίος έβγαίνει έτσι από τη μια μέρα στην άλλη από την άφραση.

Τον ίδιο χρόνο ο 'Αλέκος γύρισε και το πρώτο του φιλμ «Οι δυο κόσμοι» στο οποίο είχε για πρωταγωνιστή την 'Ιντα Χριστινίδη.

ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

• Η καλλιτεχνική μου καριέρα δεν έχει να παρουσιάσει κανένα «μπαμ», δηλώνει η Ξένια Καλογεροπούλου. Όλες μου οι μέχρι σήμερα επιτυχίες είναι απόρροια μακροχρόνιων προσπαθειών. Ή άνοδος μου ήταν και είναι σιγανή αλλά σταθερή.

• 'Αφού παρακολούθησα μαθήματα σε μια Δραματική Σχολή στο Λονδίνο, έκανα μερικές εμφανίσεις στην τηλεόραση και αργότερα μ' ένα γαλλικό θέατρο, έφυγα για τούρνε στις επαρχίες της 'Αγγλίας, κατά την οποία διδάχθηκα πολλά. Όταν γύρισα στην 'Αθήνα οι προσπάθειές μου να παίξω στο θέατρο συνάντησαν ανυπερβλήτες δυσχέρειες. Τέλος κατάρθωσα να προσληφθώ στο θέατρο του Μ. Φωτόπουλου και να παίξω στον «Έκτο αμερικανικό στόλο».

• Η κυρία Μαρία 'Αλκαίου, που ήταν δασκάλα μου, με παρουσίασε μια μέρα στον άντρα της, το Βασίλη Διμαντόπουλο. Όταν εκείνος μου ζήτησε να του δείξω τι ξέρω να κάνω,

ΕΠΙΤΥΧΙΑ

τόν πρώτο τους θρίαμβο

ερμήνευσα το «Γλάρο» του Τσέχωφ και φαίνεται πως έμεινε ικανοποιημένος γιατί μόλις άνοιξε το «Νέο Θέατρο» με πήρε κοντά τους επιτρέποντάς μου να δρέψω τις πρώτες μου καλλιτεχνικές δάφνες.

• Στον κινηματογράφο ντεμπούταρισα στην κωμωδία «Η κυρά μας η μαμή» με τη Γεωργία Βασιλειάδου και τον Δημήτρη Παπαμιχαήλ. Γύρισα από τότε δώδεκα φιλμ. Ο ρόλος όμως που μου άρεσε περισσότερο είναι αυτός που έπαιξα στο «Συνέει στην 'Αθήνα», κοντά στην Τζέην Μάρφλιντ.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΠΑΝΤΖΑΣ

• Ο συμπάσης καλλιτέχνης, που μοιράστηκε με την 'Αλίκη Βουγιουκλάκη τους θριάμβους της

ΣΜΑΡΟΥΛΑ ΓΙΟΥΛΗ

ΞΕΝΙΑ ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

• Ο 'Ανδρέας Μπαρόνης και η Κάκια 'Αναλυτή σε μια σκηνή της τελευταίας τους ταινίας «Πεζοδρόμιο».

ΚΑΚΙΑ ΑΝΑΛΥΤΗ

• Από μικρή είχε δυο έρωτες: Το θέατρο και το κολύμπι. Σαν κολυμβήτρια άνηκε στον όμιλο του Παναθηναϊκού και κέρδισε κατ' επανάληψη έπαιθλα σε διαφόρους αγώνες. Γρήγορα όμως ο έρωτας για το θέατρο την απορρόφησε ολοκληρωτικά, απομακρύνοντάς την οριστικά από τα κολυμβήτριά.

• Η πρώτη της ευνοία της Τύχης εκδηλώθηκε το 1956. Η Κάκια είχε μόλις τελειώσει τη Σχολή Ροντήρη και ντεμπούταρε στο θέατρο με το «Θίασο Νέων», που ανέβασε στα «Διονύσια» της Καλλιθέας το έργο «Τος ούρανός». Μία μέρα όμως ήταν και ο Κώστας Ρηγόπουλος, τον οποίο η Κάκια έπρεπε σύμφωνα με τη υπόθεση του έργου να έρωτευη και να παντρευτεί. Τη κρυφή, το είδωλλό τους αυτό οι δυο νεαροί πρωταγωνιστές το μετέφεραν και έξω από τη σκηνή και ύστερα από τέσσερις μήνες παντρεύτηκαν σ' ένα έρημο κληρονομήσει του φαλλήρου.

— Κατά την περίοδο 1957—58 ο Μάνος Καρακλής ανέβασε για δεύτερη φορά στο «Ρέξ» την επιτυχία του «Βασιλέας είναι οι ρίζες» και ζήσους ενέκεν. Ο Κώστας Ρηγόπουλος, που ήταν μέλος του θιάσου, τον πρότεινε την γυναικά του. Η κορούλα, που είχαν αποκτήσει στο μεταξύ είχε μεγαλώσει αρκετά και δε χρειαζόταν συνεχώς κοντά της τη μητέρα της. Ο Καρακλής έκανε τη δοκιμή και τη μητέρα της.

— Το καλοκαίρι του 1957 η Κάκια έπαιξε με την Κατερίνα στη «Μάικα», όταν την πρόσεξε ο 'Ανδρέας Λαμπρινός και αποφάσισε να της αναθέσει το ρόλο μιας αγνής χωριάτισσας στο φιλμ του «Ματωμένο ήμισυσελάμι», λαοφάρμακός έτσι τρία λαμπρά αστέρια συγχρόνως: την Κάκια 'Αναλυτή, το Σπύρο Φωκά και την 'Εφη Οικονόμου.

ΜΙΧΑΗΛΗΣ ΝΙΚΟΛΙΝΑΚΟΣ

Οι εισαγωγικές εξετάσεις, που έδωσε ο Μιχαήλ Νικολινάκος για να μπει στη Σχολή Καλών Τεχνών του έδωσαν την ευκαιρία να σημειώσει ένα θρίαμβο για τον οποίο είναι ακόμα και σήμερα υπερήφανος. Από τους 145 υποψηφίους έπρεκε να εισαχθούν μόνο δέκα και ο Μιχαήλης ήρθε πρώτος.

Σαν ζωγράφος λοιπόν, ανέλαβε λίγα χρόνια αργότερα να ντεκόρ το φιλμ «Στραδέλλο», που το ανέθεσε ο Χρήστος Αποστόλου.

• Ένω όμως εργαζόταν μια μέρα στο στούντιο, τον είδε ο αέθλαστος Βασίλης 'Αργυρόπουλος, ο οποίος μετέφερε στον κινηματογράφο τη μεγάλη του αυτή θεατρική επιτυχία. Τον πρόσεξε καλά και φώναξε στους άλλους:

— Βρε παιδιά!... Νά ο άνθρωπος που μὰς χρειάζεται, για το ρόλο του Κωστήκη! 'Ετσι ο Μιχαήλ έκανε την πρώτη του εμφάνιση μπροστά στο φάκο κι' έγινε ένας από τους πιο δημοφιλείς ζεν-πρεμιέ του κινηματογράφου.

Λίγοι είναι, καθώς βλέπετε, οι ηθοποιοί που πέτυχαν με το πρώτο και ακόμα λιγώτερο έργο τους να φέρουν την επιτυχία τους στην τύχη. Κατά κανόνα, η επιτυχία τους στην τρέ, όσο και στον κινηματογράφο, είναι προϊόν μακροχρόνιων προσπαθειών και αγώνων. Χωρίς επιτυχία αυτή, απαιτείται εκτός από το απαραίτητο ταλέντο, μια συνεχής προσπάθεια βελτίωσης και τελειοποίησης.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

μέ το αίμα του το έδαφος. Άλλά, στην κραυγή της νέας, μία άλλη κραυγή απάντησε.

Από αυτούς, ο ένας ντυμένος όπως οι Εσπαλιότι κι' ο άλλος με νινέζικη φορεσιά, είδαν τα πάντα και, χωρίς να φοβούνται για τη ζωή τους, όμοιοι να σώσουν απ' το φοβερό θάνατο τη νέα. Ο πρώτος είναι κάποιον τριάντα χρόνων. Τα χαρακτηριστικά του δείχνουν τον άποικο ή τον φανταστή. Φαίνεται ν' ανήκει στην υπερχωρή ή ξυπνή φυλή που γεννήθηκε απ' τη διασταύρωση του ευρωπαϊκού αίματος με το αίμα των ιθαγενών των Φιλιππίνων. Πραγματικά, το σώμα του μελαγχρόνιο δέρμα του, με τις μπρούντινες άνταγίες, με τα μεγάλα μαύρα άμυγδαλωτά μάτια του, τα κατασφάγιση μαύρα μαλλιά του, τα υπέρτοχα σε λευκότητα δόντια του, τα γερά του μέλη, που έχουν όλη την ελκυστική όλην εκείνον, που καταγονται από τις Φιλιππίνες, δείχνουν καθαρά την καταγωγή του.

Ο άλλος, κάποιον δέκα χρόνια μεγαλύτερος του, έχει όμοιο χιτώνιο δέρμα, μαύρα έλαφρά λοξά, ψηλά και πλατύ μέτωπο, με πρόσωπο οντίδες, με χείλη λεπτά, με τερό πηγούνι, που το σκεπάζουν άσπρά γένεια. Το κεφάλι του είναι λίγο ξυρισμένο και τα μαλλιά του καταλήγουν, σύμφωνα με την νινέζικη συνήθεια, σε κοτσίδα. Είναι ψηλότερος απ' τον σύντροφό του, πιο ομαλός, πιο άσπρος. Δίχως άλλο θάχει μία τεράστια δύναμη στους μύες του, όχι και τόσο κοινή ανάμεσα στους ανθρώπους της φυλής του.

Οι δύο γυναίκοι άντρες πέφτουν μπρος απ' τη νέα, που άκουμπάει τομοκρατημένη στο φρείο, κούμποντας το κεφάλι της με τα χέρια. Άραγε ελπίζει ν' άποφυγή μ' αυτόν τον τρόπο τα χτυπήματα των δολοφόνων;

Ο μελαγχρόνιος άντρες άρχίζει να πυροβολά άνατάπαστα με το περιστροφικό του έναντίον των Μαύρων. Ο σύντροφός του, όμως, κατεβάζει το όπλο που κρατούσε. Ένα σκληρό χαμόγελο άνοίγει στα χείλη του.

Μία λευκή γυναίκα!... λέει περιφρονητικά.

Η έμφύσια όμοιο του λευκού φτάνει. Ο άσπρος των Μαύρων σωριάζεται στο χώμα με το κεφάλι τούπιο απ' τις σφαίρες. Ένας δεύτερος, ένας τρίτος έχουν την ίδια τύχη. Οι άλλοι τότε αλλάζουν κατεύθυνση και τρέχουν μέσα στο Βοτανικό Κήπο, σπυρδίζοντας άγρια. Το μακελίο πλησιάζει στο τέλος του. Το σήμα του κινδύνου δόθηκε από παντού και οι στρατιώτες, καθώς κι' όπλισμένοι πολίτες τρέχουν από κάθε γωνία της πόλεως.

Την ίδια στιγμή ένα πυρ, που λές και βγήκε απ' την κόλαση ξεχύνεται απ' τα δέντρα του κήπου. Από δεκάδες στρατιώτες, που έτρεξαν απ' το φρούριο του Σάν Τζακίμο, τουφεκίζουν άμείλιτα τους τελευταίους Μαυριτανούς, που σωριάζονται νεκροί.

Όλα τελείωσαν: Οι φανατικοί, τριτημένοι από τις σφαίρες, δεν προλαβαίνουν να ξανασηκωθούν πιά. Ο πληθυσμός της Μανίλλας, που λίγο πριν ήταν τριτοκοσμημένος, μπορεί, τώρα που πέσαν οι δαιμονικά τρολλά των Μαύρων, να ξεχυθεί ήρεμα στους δρόμους και να μετρήσει τα θύματα.

Μετόσο, ή νέα που σώθηκε ως εκ θαύματος απ' το θάνατο, τώρα που συνήλθε απ' τον τρόμο της, σηκώνει το γλυκό βλέμμα της στο σωτήρα της, που στέκει μπροστά της όρθος, με τα μπράτσα σταυρωμένα στο στήθος του. Μόλις τον άντικρύσει άφίγει μία κραυγή και ταλαντεύεται, έτοιμη να πέση, σαν οι δυνάμεις της να την εγκαταλείπουν.

— Έσό!... Έσό!... Ρομέρο!... ψελλίζει.

Ναι, εγώ είμαι, άπανταί ο άντρας με τα όμοια μαύρα φαντα, με υπόκοψη φωνή. Δεν φανταζόσουν πως θα με συναντούσες εδώ. Δεν είν' έτσι, Τερεζίτα; Ελέπες, ή μοίρα με φέρνει πάντα στο δρόμο σου.

— Ο, Ρομέρο, ψιθυρίζει ή νέα, με κάποια μομφή, όχι, μη μιλάς έτσι!

— Τό ξέρεις καλά, Τερεζίτα, πως είμαι ένας μινάς. Το αίμα των Ισπανών δεν τρέχει στις φλέβες μου. Προγεγονιμένος, κάτι χειρότερο μάλιστα, καταδικασμένος σε θάνατο! Οι συμπαιρωμένες σου θα ήταν εύτυχες, αν μ' έπαιναν. Είναι έγκλημα ή μιλάς εδώ για έλευθερία. Είναι έγκλημα ν' αγαπάς την πατρίδα σου κι' ο πατέρας σου μου το απέδει-

ξε. Χαίρε, Τερεζίτα!... Χωρίς άλλο δεν θα ξαναδωθούμε ποτέ!... Πηγε... έχει πού πολεμούν κι' εκεί που πεθαίνουν!...

Μιλώντας έτσι, ο μινάς έκανε ασεβικά θύματα για να φύγει, αλλά ή νεαρή Σπανιόλα τον συγκράτησε, πιάνοντας τον από τα δύο χέρια.

— Ρομέρο... είπε, με τα μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, Ρομέρο... δέ μπορείς να μ' εγκαταλείψεις έτσι!... Όχι, δεν πρέπει. Έγώ σ' αγαπάω πάντα!...

— Μ' αγαπάς, της άπάντησε, σου πού μ' έξορισε, με μισεί, με περιφρονεί! Για ποιο λόγο ν' άγωνίζομαι, όταν πιά δεν υπάρχει καμιά έλπίδα; Για ποιο λόγο να ζούμε για να υποφέρουμε άζο-

μα; Τ' αδελφία μου πεθαίνουν για να έλευθερωθούν αυτή τη γη! Θα πεθάνω κι' εγώ μαζί τους!

— Όχι, Ρομέρο, σ' αγαπώ!

— Η μοίρα το προστάζει. Θα φύγω, τ' όρκίστηκα, Τερεζίτα!

— Μ' αγαπάς, υπέφερε για μένα τόσο και τόσο και θα πάς να πολεμήσεις έναντίον των αδελφών μου, έναντίον του πατέρα μου;

— Ο πατέρας σου!... είπε μοχθηρά ο μινάς.

— Είν' άλήθεια, Ρομέρο, συχώρα με, ψιθύρισε ή νέα, πνιγοντας ένα λυγμό.

— Χαίρε, Τερεζίτα! Κινδυνεύω να μ' άναγνωρίσουν, να με συλλάβουν! Θα με τουφεκίσουν άμέσως. Αν σκοτωθώ εκεί πάνω, στά τεύχη του Καβίτε ή του Μπουαλάν, ή τελευταία μου σκέψη θα είναι για τον άτυχο έρωτά μας και ή τελευταία μου πνοή θα ψιθυρίσει το λατρευτό σου όνομα!...

— Πότε φεύγεις;

— Άθριο, μόλις χαράξει.

— Και δεν θα ξαναδωθούμε ποτέ πιά;

— Ίσως... αν ο θάνατος δε με θελήσει... Άλλά δεν το πιστεύω, γιατί το θάνατο, θα τον επιζητήσω παντού.

Θέλω να σε ξαναδώ πριν φύγεις. Μη μου άρνείσαι αυτή την τελευταία χάρη, Ρομέρο, λέει ή Τερεζίτα κλαίοντας.

— Έχω τόσο λίγο καιρό στη διάθεσή μου!...

— Σε ίκετεύω, Ρομέρο...

— Ας γίνη το κατήρι σου!...

Πότε;...

— Άπόψε.

— Πού;

— Στο περίπτερο του πάρκου. Θα σε περιμένω με τη Μανουελίτα.

— Ο πατέρας σου θα με σκοτώσει...

— Τά μεσάνυχτα θα κοιμάται. Χάρισε μου αυτή την τελευταία συνάντησή, Ρομέρο.

— Καλά, θα έρθω.

— Μου δίνεις το λόγο σου;

— Σου τ' όρκίζομαι, Τερεζίτα.

Η νεαρή Σπανιόλα σκουπίζει γρήγορα τα δάκρυά της με τη μεταξωτή μαντηλάκι της, σκεπάζει το όμοιο της κεφάλι με τη μαντίλια και πηδάει, άνάλαφρα σαν πουλί, στο φρείο. Οι τέσσερις υπηρέτες που ξαναγύρισαν, στο μεταξύ, τώρα που βασιλεύει ήσυχια, σηκώνουν το φορετό, ξεκινούν γρήγορα και χάνονται πίσω απ' τα δέντρα του κήπου. Ο μινάς μένει άκίνητος. Με το κεφάλι σκυμμένο, με το βλέμμα στυλωμένο, με το στήθος του που άνεβοκατεβαίνει ταραχμένα, παρακολουθεί την Τερεζίτα. Δες και τα λησιμόνησε όλα τον τρομερό κίνδυνο που άντιμετώπισε, τον άλλο κίνδυνο ήρωας των άνακαλήντων, τον συλλάβουν και τον τουφεκίσουν. Κυττάζει το σύντροφό του με τα λοξά μάτια, κυττάζει τον τόπο που βρίσκεται.

— Ποιά μοίρα, άραγε, με περιμένει; ψιθυρίζει, άφίνοντας να του ξεφύγη ένας βαθύς στεναγμός. Είμαι ένας μινάς!... Σά να μην είχα κι' εγώ μέσα στις φλέβες μου το αίμα των υπερχωρήνων αυτών κατακτητών! Και με περιφρονούν, έμένα και τη φυλή μου, ενώ ή άγασσία βούζει πάνω απ' τα κεφάλια τους!...

Κυττάζει γύρω του σαν να γυρεύει το σύντροφό του. Τόν βλέπει, άνακατωμένο με το πλήθος, που έχει συγκεντρωθεί γύρω απ' τα πτώματα των <γιοφραμαντών>, αλλά προσέγει πως τα μάτια του Κινέζου είναι στυλωμένα πάνω του. Μπρος στο διαπραστικό αυτό βλέμμα, που μοιάζει με αλμυρή έγχυριδίου, ο Ρομέρο άνατριχιάζει.

— Με παρακολουθούσε, ψιθυρίζει.

Πηγαίνει προς το συγκεντρωμένο πλήθος, άγγίζει τον όμο του συντρόφου του, που φαίνεται άποροφρημένος απ' το θάμα των πτωμάτων και του λέει σιγανά:

— Έλα, Χάγγκ-Του.

Ο άσπρος με το χιτώνιο δέρμα τον άκολουθεί και του λέει:

— Είναι πιά νεκροί, Ρομέρο...

— Ναι, το βλέπω, άπανταί ο νέος μ' ένα ψεύτικο χαμόγελο.

— Είναι μεγάλο δυστύχημα, που σκοτώθηκαν τόσο γρήγορα. Θα μπορούσαν να σκοτώσουν άκόμα μερικάς εκατοντάδες λευκούς...

— Άλλά και χροματιστούς, Χάγγκ-Του, γιατί αυτά τα κτήνη σε σέβονται κανένα.

— Γι' αυτό το λόγο τους πυροβόλησε. Δεν είν' έτσι, Ρομέρο; ρωτάει ο Κινέζος ειρωνικά.

— Όχι!... Για να σώσω μία νέα!

— Μία λευκή, λέει περιφρονητικά ο Κινέζος.

— Μία νέα, μία γυναίκα ξαναλέει ο Ρομέρο. Πολεμούμε έναντίον των γυναικών, λοιπόν;

— Όχι, άλλ' αυτή άξιζε να πεθάνη.

— Αυτή!

— Τουλάχιστον θα την έκλαιγε ο πατέρας της!

— Τη γνώρισες, λοιπόν;

— Ναι, Ρομέρο, και γι' αυτό το λόγο δεν πυροβόλησα έναντίον των Μαύρων. Γιατί όταν αυτή θά σκοτωνόταν, θάδινες τότε όλη σου την ψυχή κι' όλη σου τη δύναμη στην επανάσταση.

ΟΙ ΜΥΣΤΙΚΕΣ ΕΤΑΙΡΙΕΣ

Ο μινάς είχε σταθή στην άκρη της γέφυρας, που ένώνει την Θιουντάν με το Μινάντο και κύτταζε άκίνητος το σύντροφό του, που το κτερινό του πρόσωπο είχε πρσάνει άνάλαφρα και πού τα μάτια του είχαν μία άπαίσια λάμψη. Του φαινόταν πως μάντευε στα λόγια αυτού του ανθρώπου μία άπειλή έναντίον της νεαρής Σπανιόλας.

— Χάγγκ-Του, πρόφερε επί τέλους, τί σε νοιάζει γι' αυτή τη γυναίκα; Μήπως, όταν έφυγα απ' το Μακάο, δεν όρκίστηκα ν' άφιερώσω τη ζωή μου στον άγώνα της έλευθερίας;

— Η γυναίκα αυτή θα είναι για σένα μοιραία.

— Αυτή!... Το καυμένο το κορίτσι!...

Ο έρωτάς της θα σε καταστρέψει, Ρομέρο!

— Σώπα, Χάγγκ-Του, ίκετνεψε ο μινάς.

— Σύντομα τα πάντα, κόψε κάθε δεσμό μ' αυτή τη φυλή, πού, έδω κι' αιώνας, μάς τρώνει.

— Σώπα Χάγγκ-Του.

Την αγαπάς, συνέχισε άμείλιτα ο Κινέζος, έσύ, ένας μινάς! Φαντάζεσαι, λοιπόν, πως ο πατέρας της θα συγκατανεύση στο γάμο σας, αυτός που μάς πολεμάει με λύσσα; Αυτός που είχε δώσει έντολή να σε συλλάβουν και χωρίς άλλο θα σε είχε τουφεκίσει, αν δε σε βοηθούσα να το σκάσεις στο Μακάο; Αυτός που έβαλε φωτιά στις άπέραντες φυτείες, κληρονομία των προγόνων σου, που σούδειξε κατά πρόσωπο όλη του την περιφρόνηση, όταν τόλμησε να του γυρέψει το χέρι της κόρης του, που σ' έδωσε σά σκυλί, σά λευρό; Και να σκέπτεται κανείς πως αγαπάς άκόμα την κόρη του!...

— Μα κι' αυτή μ' αγαπάει, Χάγγκ.

— Ω! φώναζε περιφρονητικά ο Κινέζος, πιστεύεις, λοιπόν, στον έρωτα μιας λευκής, μιας έσθα; Δέ μπορεί ν' αγαπάη ένα άντρα, που πολεμά έναντίον των ανθρώπων της ίδιας φυλής, — κάτι περισσότερο — έναντίον του πατέρα της!

— Έτσι το θέλησε ο πόλεμος. Εκείνη θά καταλάβη.

— Όχι, Ρομέρο, ή λευκή φυλή μισεί πολύ τη φυλή μας. Ώστε ή Τερεζίτα να μπόρεση να σε συχωρήσει που σήκωσες τα όπλα έναντίον της πατρίδας της. Η κοπέλλα αυτή υπολόγισε στον έρωτά της για να σ' άποσπάσει απ' την άγασσία, για ν' άποσπάσει έναν έχθρο που μπορεί να γίνη το δεξί χέρι των άσχημων μας και ίσως ο μεγάλος άσχημων των επαναστατών.

— Έγώ;

— Έσύ, Ρομέρο. Μας λείπει ένας άσχημος ίκανος να καταφέρει τρομερά πληγήματα έναντίον των Ισπανικών πόλεων και να μάς ένισχυση. Είσα έξυπνος, έξοικα καλά τον πόλεμο, μπορείς να μάς μάθης πως ν' άμυνόμαστε.

καλλίτερα. Βλέπεις πόσο μάς είσαι άποραίτητος και πόσο ή επανάσταση σε υπολογίζει.

— Δέ σου φτάνει, λοιπόν, το ότι όρκίστηκα να πολεμήσω για την έλευθερία;

— Ναι, άλλ' αυτή ή κοπέλλα;

— Τι τους νοιάζει τους επαναστάτες, αν αγαπάω μία λευκή ή μία χροματιστή;

— Θάχεις το θάρρος να πολεμήσεις έναντίον του πατέρα εκείνης, που τόσο πολύ αγαπάς;

— Άμφιβάλλουν, λοιπόν, για την πίστη μου; είτε με υπόκοψη φωνή ο Ρομέρο.

— Όχι, άλλά...

— Δεν ήμουν εγώ εκείνος, που όργάνωσε το πραξικόπημα έναντίον της Μαγίλλας; Δέν έξόπλισα τριακόσιους άντρες που είχα στις φυτείες μου; Δέ σήκωσα, πρώτος εγώ, τη σημαία της επανάστασε-

ως; Ξεχνούν, λοιπόν, τόσο εύκολα πως οι Ισπανοί με καταδίκασαν να τουφεκισθώ, πως κατάσχεσαν τα πλούτη μου, πως έκχαψαν το σπίτι μου; Από τότε που γνώσα απ' την έξορία, βρίσκομαι κοντά τους και κινδυνεύω να συλληφθώ, όχι για να συναντήσω την Τερεζίτα και να της πω πως την λατρεύω, αλλά για να πολεμήσω μαζί με τους αδελφούς μου και να πεθάνω, αν χρειαστή, μαζί τους!

— Το ξέρω καλά αυτό, Ρομέρο, όλοι το ξέρουν πως είσα γενναίος. Όλοι όμως φοβόμαστε τον έρωτά σου γι' αυτή τη γυναίκα.

— Το ξέρω, ψιθύρισε ο μινάς, περνώντας το χέρι του στο μετωπίο του, που έκαψε.

Ο Χάγγκ-Του είχε, ξαφνικά σωπασεί. Είχε περάσει το μπράσο του κάτω απ' το μπράσο του Ρομέρο και ποροφώσε προς την άποβάθρα του Μινάντο, που ήταν γεμάτη κόσμο.

Οι μισοί Κινέζοι, που τα πρόσπια τους ήταν πολύ κίτρινα και φορούσαν πλατεία γάβια καπέλα, πηγαυοέζονταν συζητώντας ζωηρά και γελώντας δυνατά. Άνάμεσα τους ήταν μεγαλείπτεροι, που φορούσαν πλούσιους κι' άνοιχτους κνιάτες, δηλαδή μεταξωτούς πολύχρωμους χιτώνες και φαρδιά άσπρα παπούτσια, γεροδεμένοι διακοσμηδες, με φαρδιά γκοίτα, παντελιόμια, μισόγυμνοι, άσθοφοροι, που είχαν στη ζώνη τους την άπαράτητη βεγάτλια και την πίπα τους για το όπιο.

Μέσα σ' αυτό το πλήθος, που έναινετο σαν θάλασσα, ύπληχαν άκόμα Ίνδονήσιοι, νέοι κομψοί και σφορητοί, νέοι φορούσαν μετάρια κεντημένα ποικίματα, Μαλαίοι σιωπηλοί, με άποστρωμένα και σκοτεινά πρόσωπα, με μάτια πάντα άπειλητικά, έχοντας στη ζώνη τους το άχώριστο κνιάς, το κορτερό αυτό έγχυριδίου, που σιγνά ήταν δηλητηριασμένο, το τόσο τρομερό μέσα στο έποδείο και ένδύτητα χέρια τους.

Οι τρεις αυτές φυλές, που τις χωρίζαν άλλοτε άδυσωπτα μισή φαινόταν πως τώρα όρισγονταν σε πολύ καλές σχέσεις. Οι Κινέζοι και οι Ίνδονήσιοι πού πάντων φλυαρούσαν μεταξύ τους σαν παλιοί καλοί φίλοι. Σχολίαζαν τα τελευταία γεγονότα του πολέμου, που γινόνταν τόσο κοντά στην πρωτεύουσα, χωρίς να κυττάζουν τα πολυάριθμα φρεία, τις μαούνες και τις βάσεις, που ήταν άγροβολημένα στην άποβάθρα και περιέμεναν να τα φορτώσουν ή να τα ξεφορτώσουν.

Γεγονότα άποσβεπτα άποσσοφούσαν την προσοχή όλων αυτών των ανθρώπων. Ο Χάγγκ-Του, σιωπηλός, οδηγούσε το μυγάδι άνάμεσα στο πλήθος. Οι Κινέζοι, οι Ίνδονήσιοι και οι Μαλαίοι, σαν να είχαν συνεννοηθεί, άπαξέσταν χάν να κυττάζουν τους δύο αυτούς άντρες. Έσπευδαν όμως να πρσμερίσουν για να τους άφίξουν δίοδο. Πότε — πότε μόνο, ο Ρομέρο άγλαυαυόταν το κλειστό ένοσ ματιού ή μια γρήγορη χαιρόνομια σαν άστραπή.

Έξαφνα, μέσα σ' όλην αυτήν το θάνατο, άκούστηκε ένα διατετατιστό σφύριγμα.

Ο Χάγγκ-Του άνατριχιάσε κι' έσπευσε να κατεβηθεί σ' ένα στενό δρομάκι, που έκοβε στα δύο την πυκνοκατοικημένη συνοικία, ενώ το πλήθος είχε συγκεντρωθεί κιάλας πίσω του και πίσω απ' το μυγάδι.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Ρομέρο άνησυχός.

— Κάποιος Ισπανός, που μάς ύποπτευόταν πως παρακολουθούσε, άπάντησε ο Κινέζος.

— Κι' όλος αυτός ο κόσμος;

— Μας σώζει, όρθώνοντας άνάμεσα στον κατάσκοπο και σ'

Καθαρό δέρμα

βάσις της ώμορφιάς!

Πολλά καλλυντικά για την περιποίηση του δέρματος χρησιμοποιήθηκαν, κατά καιρούς, περάσανε και ξεχάστηκαν. . . . Βγήκαν άλλα και διαρκώς έμφανίζονται καινούργια για να ξεχαστούν κι' αυτά . . . Ένα όμως έμεινε χρόνια πολλά και δά μείνη για πάντα . . . Η περίφημη Λοσιόν προσώπου SCHERK. Η Λοσιόν ΣΕΡΚ δέν είναι από τα συνηθισμένα καλλυντικά. Είναι ένα έπιστημονικό δημιούργημα με μοναδικό προορισμό να προστατεύη την έπιδερμίδα του προσώπου από όλες τις έξωτερικές έπιδράσεις. Λίγες σταγόνες της Λοσιόν ΣΕΡΚ είναι άρκετές για να γίνη πλήρης καθαρισμός του δέρματος, να τό άπαλλάξη από όλες τις βλαβερές ουσίες, που εισδύουν βαθεία στους πόρους και να φρεσκάρη την έπιδερμίδα. Αυτή είναι ή μεγάλη έπιτυχία της Λοσιόν ΣΕΡΚ. Το βιβλιαράκι που συνοδεύει κάθε φιαλίδιο σάς έξηγει τις καταπληκτικές ιδιότητες της Λοσιόν ΣΕΡΚ και σάς καθοδηγεί για τον άποτελεσματικό τρόπο της χρήσεώς της.

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ:
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΩΤΗ Α.Ε.
ΑΘΗΝΑΙ • ΝΙΚΗΣ 9 • ΤΗΛ. 25-739

Scherk
Face
Lotion

Σε κάθε σας Βήμα...

Σας δαυμάζουν
όταν ή πιό σημαν-
τική λεπτομέρεια
της έμφανίσεώς σας,
τά παπούτσια σας,
είναι πάντα υπέ-
ροχα γυαλισμένα.

...μέ το ΝΕΟ ΤΕΛΕΙΟ
ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΒΕΡΝΙΚΙ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

Αυτό είναι το
τέλειο, σύγχρονο
ΒΕΡΝΙΚΙ, που
έξασφαλίζει μία
για πάντα την ά-
φογη έμφανίσεώς σας.

Η ΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΜΦΑΝΙΣΕΩΣ ΣΑΣ

— Έμεις ένα ανυπόβλητο, επιπόδιο.
— Μα αν είναι κανένας Ισπανός, τότε θ' αναγκαστούν να του ανοίξουν δίοδο.
— Αυτό που λές είναι σωστό, αλλά οι Μαλαίοι, όπως ξέρεις, είναι γρηγοροί κι' όποιος θέληση να μας πλησιάση δεν θα πορευόταν να κάνει δέκα χιλιόμετρα, χωρίς να πέση νεκρός κάτω απ' τα πλήγματα του μαχαριού τους.
— Λες οι Ισπανοί να ύπαιρμα ζωντανά το γυρισμό μας;
— Πολύ το φοβάμαι, Ρομέρο! Όταν όμως θάδουν να μας συλλάβουν, θα βοιστούμαστε μαζικά. Το Μανιόντο δεν είναι ή θιουν-τάντ.
— Πού πάμε τώρα;
— Θά το μάθης σε λίγο.
— Πρόπει να είμαι ελεύθερος τα μεσάνυχτα.
— Θά είσαι ελεύθερος, του άπάντησε ο Κινέζος, κοιτάζοντάς τον κατώματα.
— Σώπασε μια στιγμή και σε λίγο ξανάπε:
— Σε περιμένει ή μελαχροινή γυναίκα.
— Ίσως...
— Τόχα μαντέψει, Φιλιάξον: 'Ο άρχηγός του 'Αλλάθαο δέ βοιστείται πιά μπρός απ' την Καθίτε, είναι τώρα εδω.
— Το ξέρω, είπε άναστενάζοντας ο Ρομέρο.
— 'Ο πατέρας αυτής της κοπέλλας σε μισεί, Ρομέρο.
— Το ξέρω.
— Πιθανόν να σου στήση χαμιά παγίδα και να στεροήση έτσι την επανάστασι απ' το δυνατό σου χέρι.
— Δεν την ξέρεις καλά την Τερεζίτα, Χάνγκ-Του.
— Σίγουρα δεν θά είναι αυτή που θά σου στήση την παγίδα, 'Αλλ' ύποψιάζονται την παρουσίαν σου εδω πέρα και μὴν ξεχνάς πως ό ταγματάρχης κοιμάται μόνο μ' ένα μάτι.
— Θα είμαι όπλισμένος.
— Θέλεις ή συμβολή μου, Ρομέρο; Φύγε χωρίς να την ξαναδής. Τι θά υπορούσε να σου πῇ: Πως έξακολουθεί να σ' αγαπάη;... Αυτό το ξέρεις ή μῶλλον το πιστεύεις!...
— Σώπα, Χάνγκ-Του, δεν έχεις το δικαίωμα να μου πληγώνης την καρδιά, είπε ο μπάς με απειλητική φωνή.
— Μπορεί να μὴν έχω αυτό το δικαίωμα, αλλ' ένας φίλος έχει το δικαίωμα ν' άγρυπνῇ πάνω στο φίλο του.
— Πάλι έχεις ύποψίες;
— Όχι, αλλά φοβόμην τον έρωτα αυτής της Σπανιόλας.
— Έχεις τον όρκο μου. Δεν σου φτάνει αυτό;
— Θα δοῦμε σε λίγο πόσο ά-έξει!...
— Τι θές να πῇς, Χάνγκ;
— Τίποτα. 'Ας διαστοῦμε, οί πατριώτες μας περιμένουν.
— 'Ο Κινέζος είχε ταχύνει το βήμα, προχωρώντας στους έσωτερικούς δρόμους του Μανιόντος, που τοίς κατοικοῦσαν άποχλειστικά οί Κινέζοι της Μανίλλας. Ήταν κάτι βρώμικα, δυσώδη, χυλασμένα στενοσόκακα, πάντα σκοτεινά, μ' όλο τον ήλιο που έλαμπε. Τά σπάτια χαμηλά με στέγες στοργυλές, ύψώνονταν άτακτα, λές και τόνα άνοιμπούσε πάνω στ' άλλο. 'Επειδή ό ήλιος είχε άρξήσει να βασίλει, είχαν άναίσει κατι πολύχρωμα χάοτινα φανάρια, που τόσο πολύ άρέσουν στα τέκνα της Ουράνιας Αιδοχοστασίας.
— 'Ο Χάνκ-Του πέρασε από πολλά έρημα στενοσόκακα και στάθηκε μπρός σ' ένα σπίτι που ή ύψη του ήταν φοιτική και οί τοίχοι του έτοιμόροστοι. 'Ο Κινέζος γύρισε πρὸς τὸ μιγάδα και του εἶπε:
— Φτάσαμε...
— Πού; ρώτησε ο Ρομέρο με κάποια άνησυχία.

— Έκει πού μας περιμένουν.
— Έρριξε ένα γρηγορό βλέμμα δεξιά κι' άριστερα στο μισοφωτισμένο δρόμο κι' άφου δεσμοφύησε πως δεν ήτα κανένας, ο Χάνγκ-Του έβαλε τα δάχτυλά του πάνω στα χείλη του και σφύριξε τρεις φορές διαπεραστικά.
— Σχεδόν άμέσως ή πορτα του σπιτιού άνοιξε κ' ένας ψηλός Κινέζος, με πλατύ πρόσωπο καπέλλο και γυμνός μ' ένα γαλάζιο μεταξωτό χιτόνα, ύπον στη γωνή του φαινόταν δυο περιστροφά, φάνηζε στο κατώφλι λέγοντας:
— Χαίρε, Χάνγκ-Του.
— Χαίρε. Οί σλαβοί του 'Αενζου 'Αουτου και του 'Νερένιου Κοίνου είναι έτοιμοι;
— Μάλιστα, Χάνγκ-Του.
— Είμαστε άσφαλείς; Δεν κινδυνεύουμε;
— Έξήντα άντρες άγρυπνούν, σκόρπιοι εδω κι' εκεί σ' όλη τη συνοικία.
— Πρόπει να προσέχουμε πολύ, γιατί έφρα μαζί μου τον άνθρωπο που περιμένει.
— Έχουμε στείλει κι' άλλους είκοσι άντρες στη συνοικία των Μαλαίων.
— Τότε όλα είναι πεοίρημα!
— 'Ο Χάνγκ-Του έπιασε απ' το χέρι το Ρομέρο και προχώρησε σ' ένα σκοτεινό διάδρομο. Πεπατούσε ελεύθερα, σαν άνθρωπος που ξέρει πολύ καλά το δρόμο. 'Αφού κατέβηκε κάμποσα σκαλιά, έμπασε τὸ μιγάδα σ' ένα σαλόνι χωρίς κανένα παράθυρο, που φωτιζόταν άπὸνα μεγάλο φανάρι, διακοσμημένο με ζωγραφιστά λουλούδια.
— Χωρίς άλλο το δωμάτιο αυτό ήταν ύπόγειο. 'Οστόσο, κανένα ίχνος ύγρασίας δέ φαινόταν στους τοίχους, που ήταν σκεπασμένοι με μεταξωτά κόκκινα παραπετάσματα, όπου ήταν ζωγραφισμένοι δράκοι που τὰ στόματά τους έβγαζαν φλόγες. Δεν ύπήρχε κανένα έπιπλο, σ' όλες τίς γωνίες του δωματίου ήταν συγκεντρωμένα ένα σωρό όπλα: ινδικές καμπίνες, ευρωπαϊκά τουφέκια, πι-

στόλια και περιστροφά διαφόρου διαμετρήματος, σπαθιά, γυαλιένια γιαταγάνια με κομτερές λεπίδες, έγγχειριδια, κότες, άξονα και άρκεθούρια.
— Περιμένε με εδω, εἶπε ο Χάνγκ-Του στο Ρομέρο.
— Θέλω να σου κάνω μια έρώτηση.
— Σ' άκούω.
— Πού βρίσκομαι;
— Στην έδρα των δυο μυστικών εταιριών της Κίνας που ονομάζονται «Λενζός Λωτός» και «Νερένιος Κοίνος». Τὸ ξέρεις πως ειοθετήσαν τον άγωνα μας;
— Όχι, δεν τὸ ξέρω αυτό. 'Αλλά τι γινόντου άπο μέσα;
— Θέλουν να τους άρξιστής πῇσιν κι' έπειτα...
— Συνέχισε, εἶπε ο μπάς, βλέποντας τον Κινέζο που διάσταζε.
— 'Επειτα, θα διοριστῇ άρχιστάτης των επαναστατημένων δυνάμεων που πολεμούν στην έπαρχία της Καθίτε.
— 'Εγὼ θά είμαι ο άρχηγός; εἶπε κατώφλητος ο Ρομέρο.
— Ναί, εἰσένα θέλουν.
— Ηί τύχη θά το άποφασίση.
— 'Ο μπάς σήκωσε τὸ κεφάλι του και στύλωσε τὸ βλέμμα του κα στον Κινέζο.
— Τὸ πρόσωπό του όμως ήταν ήρεμο και τὰ μάτια του είχαν πάντα τὸ ίδιο βλέμμα.
— Περιμένε με, εἶπε ο Χάνγκ-Του.
— Κι' ένοιωσε ένα ρίγος στο χορμί του, καθώς τον κύτταζε ο Ρομέρο.
— Πλησίασε μια ξύλινη πόρτα, στην άλλη άκρη του σαλονιού, και χτύπησε τρεις φορές πάνω σ' ένα γκόγκ, που ή ήχώ του μεταδόθηκε στο δωμάτιο. Σχεδόν ή πόρτα άνοιξε άμέσως και ξανάκλεισε γρήγορα, όταν μπήκε ο Κινέζος.
— 'Ο Ρομέρο, άκίνητος μέσ' στο δωμάτιο, άκούγε άόριστους θορύβους, που έρχονταν από μέσα. Λές και πίσω απ' τη βαριά πόρτα ένα σωρό άνθρωποι συζητούσαν χαμηλόφωνα. Χωρίς άλλο, θα έ-

λεγαν για τον πιο άποτελεσματικό τρόπο να πολεμήσουν τους Ισπανούς ή θα συζητούσαν πως θα άργάωναν ένα πραξικόπημα εναντίον του λευκού πληθυσμού της Μανίλλας.
— 'Επειτα από πέντε λεπτά, ο Χάνγκ-Του παρουσιάστηκε στο κατώφλι της πόρτας και εἶπε στο Ρομέρο:
— 'Ελα, σύντροφε, τ' αδελφία μας σε περιμένουν...
— Ακούγοντας αυτά τὰ λόγια, ο μπάς άναγνώρισε άνεπαίσθητα. Δέ φοβόταν να γίνη μέλος των τρομερών αυτών εταιριών, που είχαν ξεκινησει απ' την Κίνα και που αφιέρωναν τὰ πλοῦτή τους και τίς δυνάμεις τους για τὸ θρίαμβό της ελευθερίας των Φιλιππίνων. Δέ δέλιαζε μπρός στις φοβερές τιμοφές που επιφυλάσσονταν σ' εκείνους που άπιστούσαν στους όρκους τους. Δεν τρώμαζε για τίς κορφές ραδιοφωνίες του Χάνγκ-Του, για ν' άποσπάση απ' την καρδιά του τον έρωτά του για την όμορφη Τερεζίτα. Κι' όμως δεν ήταν και τόσο ήσυχος, καθώς διέσχισε τὸ κατώφλι της πόρτας για να μπῇ στην αίθουσα όπου θα βρίσκονταν μπρός στα μέλη των δυο φοβερών μυστικών εταιριών. 'Ενοιωσε τον έαυτό του να τον τριγυρίζη ένας άόριστος κίνδυνος χωρίς να είναι σε θέση να καθορίσῃ τὸ είδος αυτού του κινδύνου.
— 'Αφού διέσχισαν ακόμα ένα διάδρομο, ο Κινέζος τον πέρασε κάτω άπὸνα παρθένο βόλο: 'Οχτώ τεραστίων διαστάσεων κλειδιά, που τὰ ύποβάσταζαν όχτώ Κινέζοι, μέλη των δογανώσεων, σημάτιζαν αυτό τὸ βόλο. 'Επειτα, δυο άλλοι Κινέζοι πήραν τὸ Ρομέρο, τον έβγαλαν τὸ σακάκι του και τὸ ποντάμισό του και του φόρεσαν ένα λευκό μεταξωτό μανδύα, που άφινε άκαλυπτο τὸ δεξιο ύμο.
— 'Ο Χάνγκ-Του έμπασε τὸ φίλο του σε μιαν εύχρηστη αίθουσα όπου βρίσκονταν συγκεντρωμένοι καμιά έκαστη μέλη των δογανώσεων, Κινέζοι, Μαλαίοι, 'Ινδονήσιοι, μιγάδες, καθώς και οί πιο σπουδαίοι άρχηγοί του επαναστατικού κόμματος της Μανίλλας.
— Όλοι τους ήταν όπλισμένοι με σπαθιά και με έγγχειριδια, που οί λεπίδες τους έλαμπαν κάτω απ' τὸ φὸς των πολύχρωμων φαναριών. 'Ο Χάνγκ-Του δόηγησε τὸ Ρομέρο σε μια άκρη της αίθουσας, όπου ύψώνονταν τὸ βήμα των «Κόκκινων Δουλονιδιών». Τὸ εἶχαν δώσει αυτή την όνομασία επειδή στα παραπετάσματα, που τὸ σκέπαζαν, είχαν ζωγραφίσει κατωκόκινα γιοφάρλλα. Παίονοντας ένα δοχείο από ποσελάνη με νερό του ποταμού Σάι - Χο, ο Χάνγκ-Του ράντισε πολλές φορές τὸ νερόφυτο.
— Εἰδὼς άμέσως οί έκάτο άντρες που βρίσκονταν εκεί μέσα σχημάτισαν δυο στοίχους και σήκωσαν τὰ όπλα τους ψηλά, κάνοντας ένα είδος σιδερένιας άψίδας. 'Ο Χάνγκ-Του δόηγησε τὸ Ρομέρο κάτω απ' την πρόχειρη αυτή άψίδα και σαν έφτασε στη μέση, του εἶπε να γονατίσῃ πάνω σ' ένα κόκκινο μεταξωτό μαξιλάρι, ενώ οί αἰχμές των όχτώ γυμνών σπαθίων άνομιμοῦσαν στον γυμνό ύμο του νεόφυτου, με τέτοιο τρόπο ώστε ν' άνατηδήσουν μερικὲς σταγόνες αίματος.
— Οί γονεῖς σου πέθαναν; ρώτησε ο Χάνγκ-Του πὸν έκτελούσε τὰ καθήκοντα του Μεγάλου Διδασχάλου.
— Όχι, άπάντησε ο μπάς, με κάποια έκπληξη για την ερώτηση.
— Πρόπει να δομίστῃς πως έχουν πεθανει, εἶπε έπίσημα ο Κινέζος, αυτό άπαιτεί τὸ καταστατικό μας.

— Τὸ δοξίζομαι.
— 'Επανάλαβε τὸ.
— Τὸ δοξίζομαι.
— Μια λάμψη χαράς πέρασε απ' τὰ λοζα μάτια του Χάνγκ-Του.
— 'Ορξιστήκες, εἶπε στο Ρομέρο. 'Ο όρκος αυτός σημαίνει πως δεν έχεις πια κανένα γήινο όρκο και πως πρέπει ν' απαντηθῇς τὰ πάντα για νὰ δούης με την ψυχή και με τὸ σώμα στις υπαγοφές μας, που άντιπροσωπεύουν εἰς την ανεξαρτησία των Φιλιππίνων.
— 'Ο μπάς, άκούγοντας αυτά τὰ λόγια, προσπαθῇσε να σηκοθή, αλλ' οί αἰχμές των σπαθίων τον αναγκάσαν να μείνῃ γονατιστός, είχε κατ'άλανε πὸς ό όρκος του θά του στοιχίσε τη νέα του αγαπούσε κι' ενούισε άπελασία.
— Χάνγκ! ψυθούισε.
— Για την ανεξαρτησία της πατριδας! ξανάπε με δύναμη ο Κινέζος.
— 'Ο Ρομέρο έκλεισε τὰ μάτια κι' έσκυψε τὸ κεφάλι. 'Η ελευθερία της πατριδας του τον άποσπασε τον έρωτα της Τερεζίτας. Κάποιο από τὰ μέλη παρουσίασε στο Χάνγκ-Του ένα δοχείο όπου ύπήρχε ένα λιζέρ άνακατωμένο με λίγες σταγόνες απ' τὸ αίμα που είχε χυθῇ απ' τον ύμο του μιγάδας.
— Πιές, Ρομέρο Ρουίς, εἶπε ο Χάνγκ, δίνοντάς του τὸ κύπελλο.
— 'Ο νεόφυτος άναγκάστηκε να τὸ πῇ χωρίς να προσέχη λέξι. 'Απ' αυτή τη στιγμή, ο νέος άνήκε σ' αυτούς τους άγθρώπους. 'Απ' αυτή τη στιγμή, είχε παραδώσει την ψυχή του και την καρδιά του στην δογανώσι.
— Ρομέρο Ρουίς, συνέχισε, ο Κινέζος, άνασηκώνοντας τὸ νέο και κατ'άλανε τον στα μάτια, τώρα πιά μας άνήκεις και μας άρξιστήκες πῇσιν. 'Ορξιστήκες ακόμα να υπερασπίσης την ελευθερία των Φιλιππίνων εναντίον των προαωνίων δυναστών μας.
— Ναί, άπάντησε ο μπάς με χαμηλή φωνή, αλλά μου ξέσκισε την καρδιά.
— 'Ο Χάνγκ-Του προσποιήθηκε πως δεν τον άκουσε και τον έβαλε να καθίση πλάι του, σε μια πολυθόνα με μεταξωτό κόκκινο κάλυμμα, ενώ οί συνομήτες σχημάτισαν μπρός τους ένα ήμισυκίλλο.
— 'Επειτα εἶπε:
— 'Ας μπουν οί ταχυδρόμοι.
— Άμέσως δυο Μαλαίοι, ένας Κινέζος κι' ένας μιγάς, μπήκαν στην αίθουσα. Καί οί τέσσερις ήταν κομμελῆδες, ίσχυοί και φαινόταν πως είχαν περάσει από πολλές περιπέτειες. Μόλις είχαν φτάσει στην έδρα των μυστικών δογανώσεων, γιατί ήταν γεμάτοι λασπη και ιδρώτα. 'Ο Χάνγκ-Του φώναξε κοντά του τὸ μιγάδα και τον ρώτησε:
— 'Από πού έρχεσαι;
— 'Από τίς όχθες του 'Ίμου, άρχηγέ, άπάντησε αυτός.
— Τι κάνουν οί 'Ισπανοί;
— Είναι στοατοπεδευμένοι κοντά στη Ντεμαρίνας και φαίνεται πως θα τραβήξουν για τὸ Σαλιτράν.
— Ποιοί είναι οί άρχηγοί τους;
— Οί στρατηγοί Λασάμπο και Κόννελ.
— Άλλο τίποτα ξέρεις;
— 'Ο στρατηγός Ζαμπάλα τους βοηθεῖ με τον ταγματάρχη...
— Φτάνει, τον διέκοψε απότομα ο Χάνγκ, έξω, έξω. Οί πατριώτες άχύνονταν τὸ Σαλιτράν;
— Πιστεύουν πως είναι άπόρθητο.
— Φαντάζονται πως όλες οί προσπάθειες των 'Ισπανων θα καταβληθούν για να έκπορθήσουν τὸ Σαλιτράν;
— ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Δέρμα βελούδινο στο πρόσωπο. στο σώμα

NIVEA
Creme

Έχετε νιώσει τὸ ύπεροχο αἶσθημα της φρεσκάδας που σᾶς δίνει ή Nivea; Προσέξατε πόσο λείο γίνεται τὸ δέρμα σας στις γωνίες των ματιών, τὸν άγκώνα και τὸν λαιμό; 'Η θαυμάσια αυτή κρέμα, άπαλή και χιονόλευκη, με τὸ χαρακτηριστικό άρωμα «Nivea» περιέχει ό,τι χρειάζεται τὸ δέρμα για να διατηρητῇ υγιές, καθαρό και δροσερό. Είναι ή μόνη κρέμα που περιέχει Εύσεριτ - ούσία συγγενή πρὸς τὸ δέρμα και υδροημιουργά συστατικά. 'Η κρέμα Nivea χαρίζει την υγεία στο δέρμα!

Nivea κάθε μέρα*... φέρνει την άνοιξη στο δέρμα σας!
*μια συνήθεια που έχει πλέον καθιερωθῇ σ' όλο τον κόσμο.

ΓΝΗΣΙΟ ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ BEIERSDORF ΓΕΡΜΑΝΙΑΣ

MEBIO DOP δά έχετε πάντοτε

μαλλιά

αναλαφρα σαν τὸ μετᾶξι, πειδαρχμένα και λαμπερά

★ 'Η δαυμαστή κρέμα κτενίσματος BIODOP δίνει στα μαλλιά σας μια φυσική γυαλάδα και τὰ κρατά καλοχτενισμένα όλη την ήμέρα

ΠΡΟΪΟΝ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ L'OREAL PARIS

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟ ΚΟΚΤΑΙΗΛ

Ξέρετε τι είναι ο ΣΠΕ; Όχι; Κι' εγώ δεν τώδερα, μέχρι προχθές, που έλασα ένα ανεπαιστέτο γράμμα τους, Σ.Π.Ε., λοιπόν, είναι ο Σύλλογος Παχουλών Έλληνιδών. Ναζιάρικα, πικάντικα, παραποινάρικα, μου απαριθμούν τα προβλήματά τους. Πά-πώ μειονεκτικές! Από τα πιο σπουδαία τους παράπονα είναι λέει, και το «κόστος» του πάχους των. Τα πάντα τους στοιχίζουν ακριβότερα, διότι, σίφνης, αγοράζουν περισσότερο ύφασμα για τα φορέματά τους, πληρώνουν ακριβότερα, ότι έτοιμο ψωνίσουν στο σάτζ τους κλπ. Και καταλήγουν: «Στη Δεκάρζα, όμως δεν συμβαίνουν αυτά. Στο άσηπτο σας έχει τόσο» που τόσο μας κακοφαιίνεται, αλλά ψωνίζουμε κι' εμείς οι παχουλές στις ίδιες τιμές που ψωνίζουν και οι αδύνατες. Δεν ξέρετε πόσο αυτό μας ικανοποιεί κλπ. κλπ.».

Πραγματικά, η Δεκάρζα έχει από καιρό καταργήσει την διαφορά τιμής στα μεγέθη. Είτε παχεία είτε, είτε αδύνατη, πληρώνετε τα περιφημα πλεκτά σας στην τιμή που γράφει στη τιτρίνα, χωρίς καμιά απόλυτως υπερτίμησι λόγω μεγέθους.

— «Τι Πασχαλινό ψώνια αντιστάσεις» πρέπει να κάνω, αφού η Πρωτομαγιά συμπίπτει με την Τρίτη του Πάσχα; Άνοιξάτικα ή καλοκαίρινά; Έφ' όσον ουσιαστικά πρόκειται να φορεθούν το κατά-καλόκαίρι».

Α. Μπερ.

Οι φίλες μου κι' εγώ, που αντιμετώπισαμε το ίδιο με σένα πρό-βλημα, καταλήξαμε να ψωνίσουμε μάλλον καλοκαιρινά μερσεριζέ, που φέτος το καλοκαίρι θα φορεθούν πάρα πολύ, τα οποία, όμως, από τώρα μας δίνουν έναν τόσο πιο χαρούμενο και έναν πιο φρέσκο και νεανικό αέρα. Άλλωστε τα μερσεριζέ Δεκάρζα προφυλάσσουν από την ψύχρα και από την υγρασία όσο τίποτε άλλο κι' έχουν το πλεονέκτημα ότι δεν ιδρώνουν και δεν «ακollάνε» στο κορμί. Σε υπέροχα μοντελλάκια και σε τιμές προστάτατες που δεν ανθεσά-νουν λόγω μεγέθους. Άν, όμως, ανήκετε στην κατηγορία εκείνων που «δεν θέλουν να τολμήσουν», η Δεκάρζα έχει τα περιφημα σύμ-μικτα πλεκτά της, τα Βισκολάν, με περιεκτικότητα μισό μαλλί και τεχνητές ίνες, σε πολύ φτηνές τιμές, που μένουν οι ίδιες για όλα τα μεγέθη. Άν πάλι ανήκετε στις «συντηρητικές», η Δεκάρζα είναι, όπως πάντοτε, πρώτη στα λεπτά δόμαλλα μοντελλάκια της. Έξοχες δημιουργίες σε πολύ γαργαλιστικές τιμές, χωρίς καμιά απόλυτως επιβάρυνση λόγω μεγέθους. Δέ μένει, λοιπόν, παρά να διαλέξουμε.

— «Αυτά τα μερσεριζέ είναι όλα μιάς ποιότητας ή υπάρχουν δια-φορετικές ποιότητες, ανάλογα με το κατάντημα; Διότι πέρι μοι είχαν δορίσει ένα πλεκτό μερσεριζέ μιάς άγνωστης μάρκας από το οποίο δεν έμεινα καθόλου ευχαριστημένη. Ένω ψώνισα η ίδια ένα μερσεριζέ Δεκάρζα που μ' ενθουσίασε, το φόρεσα, το χάριχα και το ευχαριστήθηκα».

Μ. Κόντη

Βλέπετε ότι την απάντησι τη δίνει μόνη της η πείρα σας. Πράγ-ματι έτσι είναι. Τα μερσεριζέ δεν είναι όλα της ίδιας ποιότητας. Τα Ισα-Ισα. Τα ανώτερα μερσεριζέ είναι τα μερσεριζέ Δεκάρζα, που γίνονται από 100% βαμβάκι τύπου Κάρνακ, μακρόνιο, μαλακό, σάν μεταξένιο, το οποίο υφίσταται πρόσθετες επεξεργασίες πενιάριαμα-τος, μερσεριζιάριαματος και θάφεται σε χρώματα λιντανρέν. Τα μερ-σεριζέ Δεκάρζα εξάγονται σ' όλον τον κόσμο.

«Έλλην Π. — Φυσικά, όχι μόνον μπορείτε να δοκιμάσετε, ότι παίρνετε στα φιλόξενα δοκιμαστήρια της Δεκάρζα με την συμπαρά-στασι των ευγενικών και περιποιητικών πωλητριών της, αλλά έχετε και το γνωστό πιά σ' όλην την Ελλάδα «Σέρβεις Δεκάρζα». Δηλαδή έχομε την ευχέρεια να μός γίνουν μικροπροσαρμογές (ένα στενεμα-τάκι, λίγο μάζεμα κλπ) έντελως δωρεάν.

— «Δεν καταλαβαίνω καλά αυτό το σύστημα των «Δεκαρζίκων» με τις διάφορες έκπτώσεις κλπ. δεν μου το εξηγείτε ξανά;»

Μίλλυ Ν.

Είναι πολύ απλό: Δεκαρζικές λέγονται όσες ψωνίσουν από την Δεκάρζα πλεκτά αξίας 1.000 δραχμών και άνω. Για να γίνης «Δε-καρζική» πρέπει να μάζεψης και να προσκομίσης στη Δεκάρζα απο-δείξεις που το σύνολό τους να είναι τουλάχιστον 1.000 δραχμές. Τότε θα έχης σ υ ν ε χ ω ς (δχι δηλαδή για μία φορά, αλλά σε κάθε σου αγορά) μία σταθερή και μόνιμη έκπτωσι 10% σ' ότι πάρης.

— «Η Δεκάρζα κάνει αυτήν την έκπτωσι του 10% και
— Στους υπαλλήλους, δημοσίους και ιδιωτικούς.
— Στις φοιτήτριες και σπουδαστριες.
— Στις άριστοχες μαθήτριες των τριών τελευταίων τάξεων του Γυμνασίου χωρίς υποχρέωσι τους να προσκομίσουν αποδείξεις.

— «Διάσσεα ότι πρέπει να κρατάμε τις αποδείξεις της Δεκάρζα με ημερομηνία από 15 'Απριλίου ως 15 Μαΐου 1962 και ότι θα έχομε ευχάριστες εκπλήξεις. Περί τίνος πρόκειται;».

Μαίρη Όλ.

Σωστά διάσσεας. Δεν μπορώ ακόμα να σοφ πω λεπτομέρειες, παρ' όλο που συμερίζομαι την περιέργειά σου. Το μόνο που μπορώ να σοφ έμπιστευθώ είναι ότι οι κάτοχες αποδείξεων από 15 'Απρι-λίου ως 15 Μαΐου θα έχετε την ευκαιρία να κερδίσετε πολλά και ευπρόσδεκτα δώρα!»,

Και τώρα, Καλό Πάσχα.

Ντέπη Κ.

Δεκάρζα Έρμω 6 (στη στοά Δεκάρζα) δύο θήματα από το Σύν-ταγμα.

Δεκάρζα Πατησίων 141, στη στάσι Κεφαλληνίας.

ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΝΗΣΙΑ

ΕΚΕΙΝΟ, που τραβάει περισσό-τερο το διεθνή τουρισμό στην Ελλάδα, είναι τα νησιά μας. Η φυσική ομορφιά των ελληνικών νη-σιών, με τον καθαρό ουρανό, τις γραφικές άμμουδιές και τα άσπρα σπιτάκια, ή γαλάζια θάλασσα, που τα τριγυρίζει, κι' οι μυρωμένες αύρες, που τα χαϊδεύουν, τα κά-νουν τόπους ειδυλλιακής θερινής διαμονής. Τόπους, που δίνουν στον άνθρωπο τη χαρά της ζωής. Γι' αυτό και τα ελληνικά νησιά γε-μίζουν το καλοκαίρι από δικούς μας και ξένους.

Έκτός όμως από τη φυσική τους ομορφιά, τα νησιά μας πα-ροισάζουν για τον Έλληνα επι-σκέπτη και άλλα ενδιαφέροντα, ιστορικά και εθνολογικά. Η ιστο-ρία τους ταυνίζεται, εδώ και τρείς χιλιάδες χρόνια, με την Ελλάδα. Τα έθνη, τα τραγούδια, οι χοροί, οι συνήθειες, οι ένδυμασιές, χω-τούν πολλές φορές την παράδοσι από την ελληνική αρχαιότητα...

Η σελίδα αυτή θα παρουσιά-ση, σε μία σειρά από σημειώμα-τα, τα ελληνικά νησιά, με την ι-στορία τους, με τα αξιοθέατα και ενδιαφέροντά τους. Κι' αρχίζουμε από τα βορειότερα νησιά της Έλ-

τα με ένα στεγνό πορθμό. Απότο-μοι βράχοι χαρακτηρίζουν την πα-ραλία της Θάσου στα ανατολικά και τα νοτία, ενώ ομαλές πλαγιές κι' απέραντες άμμουδιές βρίσκον-ται στο μέρος του νησιού, που άν-τικρύζει τη μακεδονική παραλία.

Όλοζήλο το νησί είναι κατά-φυτο και δασωμένα τα ψηλά βου-νά του, που ξεπερνούν τα 1000 μέτρα.

Τα 9)10 της Θάσου τα κα-ταλαμβάνουν τα δάση. Άνάμεσα σ' αυτά περνούν οι χειμαρροί, που καταλήγουν στους λιγοστούς όρ-μους του νησιού. Ο σημαντικότε-ρος είναι τα Λιμενάρια. Τόπος δο-σιας, ομορφιάς και μεγάλο νέν-τρο παραθερισμού, με καλή ξενο-δοχεία.

Ο πλούτος του νησιού δεν πε-ριορίζεται μόνο στα δάση, που, από τα αρχαία χρόνια, τροφодо-τούσαν ολόκληρη την Ελλάδα, αλ-λά έχει ακόμα να επιδείξει εξαι-ρητικά ανεπτυγμένη κτηνοτροφία και γεωργία. Η αρχαία Θάσος ήταν φημισμένη και για τα μεταλ-λεία του χρυσασίου, που της έδι-ναν ετήσιο εισόδημα 200—300 τά-λαντα — πάνω από τριακόσιες χι-λιάδες χρυσές λίρες. Περιήλιο η-

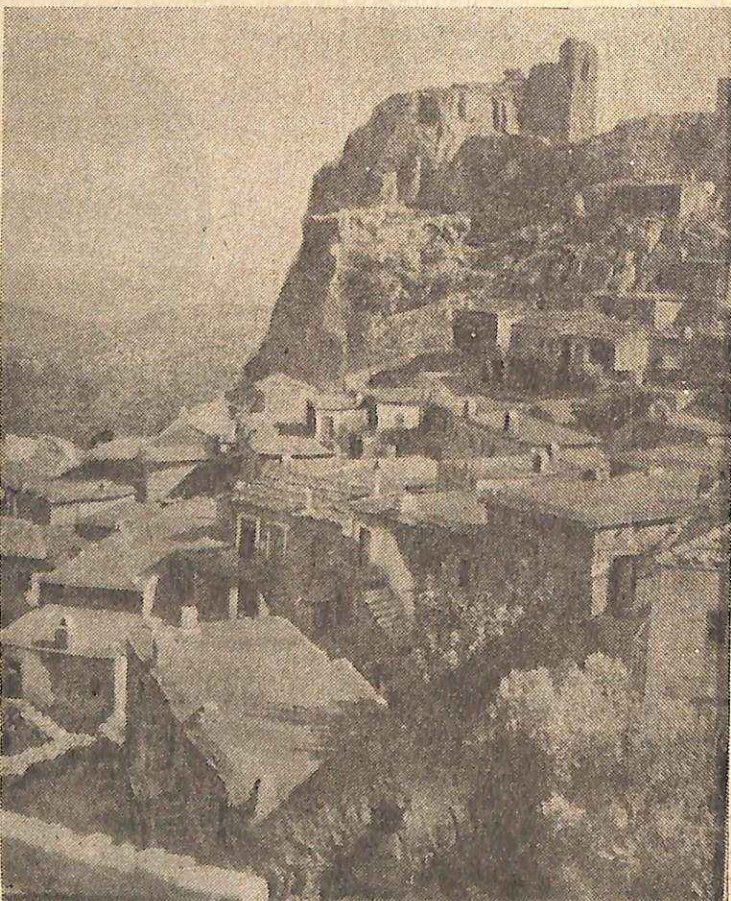
Η ΘΑΣΟΣ ΚΑΙ

λάδος: τη Θάσο και τη Σαμο-θράκη.

★

Η Θάσος βρίσκεται απέναντι από τις εβόλες του Νέστου, που χωρίζει τη Μακεδονία από τη Θρά-κη. Είναι ένα κομμάτι της μακε-δονικής γής, με την οποία ενώνε-

ταν και το κρασί της αρχαίας Θά-σου, περιζήτητο στα συμπόσια των Ρωμαίων. Για τον πλούτο και την αφθονία των προϊόντων της, οι αρχαίοι έλεγαν τη γή της «χου-ρή» κι' είχαν κάνει και παροιμίες, όπως «Θάσου αγαθών» ή «Θάσιος οίνος».

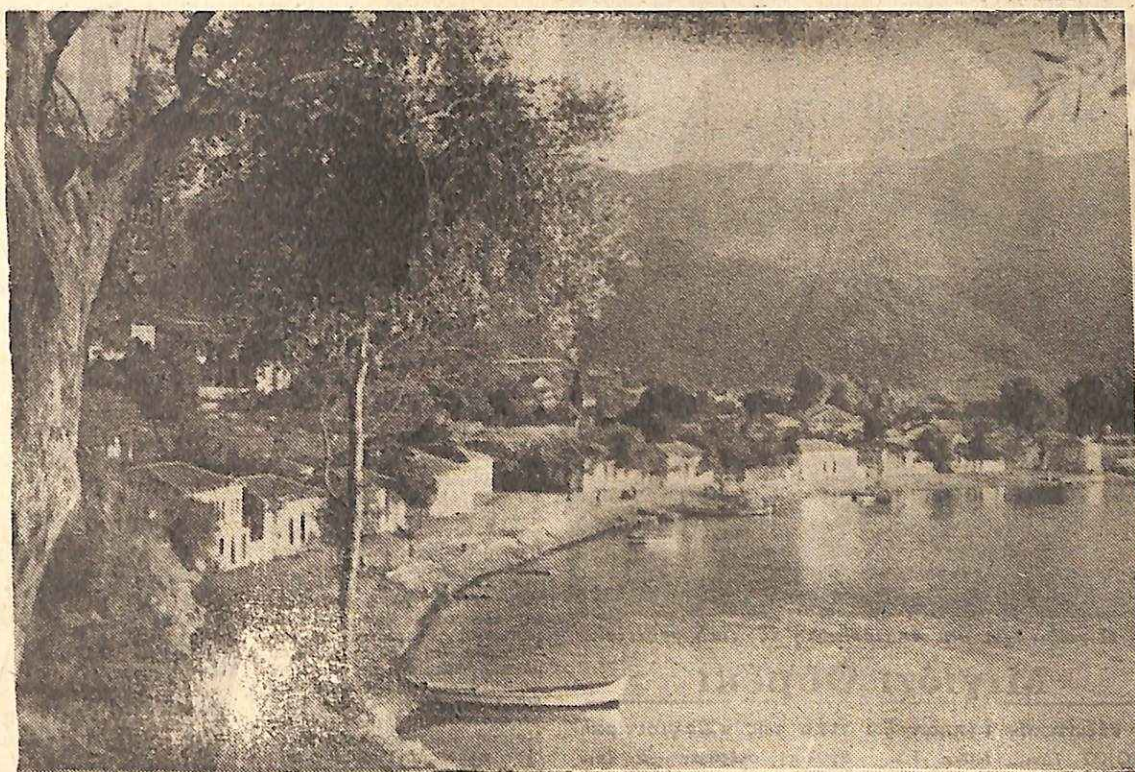
Μία άποψι της Χώρας στη Σαμοθράκη.

Ο άνασκαφές, που έγιναν στο νησί από τη Γαλλική Αρχαιολο-γική Σχολή των Αθηνών, μας ά-ποκαλύπτουν τα ερείπια της αρ-χαίας πολιτείας της Θάσου και τον πολιτισμό της, που αρχίζει από την παμπαλαιά εποχή με τα χυ-κλώπεια τείχη, και φθάνει ως τους ρωμαϊκούς χρόνους. Το θέατρο, το πρυτανείο, το βουλευτήριο, ή άγο-ρά, δείχνουν τη μεγάλη άκμή της Θάσου στον αρχαίο κόσμο. Όταν έθεωρείτο το πλουσιότερο νησί της Ελλάδος, Κοντά στον πλοῦ-το, ή Θάσος είχε να επιδείξει και πνευματική άνθησι.

Θάσιος ήταν ένας από τους με-γαλύτερους ζωγράφους του αρ-χαίου κόσμου, ο Πολύγνωτος, που ζωγράφισε την Πινακοθήκη στα Προπύλαια της Άκροπόλεως και το έσωτερικό του Θεσπίου. Από τη Θάσο ήταν και ο μεγάλος γλύ-πτης Σωσιγλής, σύγχρονος και συνεργάτης του Φειδία, ή ραφρι-δός και ιστορικός Σητησίβηρος, που τα έργα του έθεωρείσαν ο Πλάτων και ο Ξενοφών, ο κοι-νός ποιητής Ήγημων και πολλοί άλλοι, που τίμησαν τον αρχαίο πνευματικό και καλλιτεχνικό κό-σμο.

★

Άπό το όραίο αυτό νησί κατα-γύταν και ο εξακουσμένος όλημ-πινόνιχς Θεαγένης. Είχε πάρε χί-

Τα Λιμενάρια της Θάσου.

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

Τα βορειότερα νησιά της Ελλάδος

λιους τετρακόσιους στεφάνους από αθλητικές νίκες και το άγαλμα του είχε στηθή στην Όλυμπια και σε άλλες ελληνικές πόλεις. Η Θάσος τον είχε τιμήσει με ένα τεράστιο χάλκινο ανδριάντα στην αγορά της. Κάποιος όμως από τους αντιπάλους του Θεαγένη χτύ-πησε με το χέρι τον ανδριάντα. Και αυτός, κακωγυγμένος στη βάση του, έπεσε και τον πλάκωσε. Οι Θάσιοι κατεδίκασαν τότε το χάλκινο άγαλμα επί... άνθρωπο-κτονία και το έβρισαν στη θάλασσα.

Άλλα τότε έπεσε φοβερό θανα-τιζό στο νησί και το Μαντείο των Δελφών συμβούλευσε να ξα-ναστήσουν τον ανδριάντα στη θέ-σι του. Ψαράδες και δύτες έβγα-λαν το άγαλμα από το βυθό της θάλασσας και οι Θάσιοι το ξανα-στησαν στην αγορά. Η επιθυμία έπαισε σε λίγο καιρό, χάρι στη συμβουλή του μαντείου, να περισ-σότερο χάρι στην παρουσία στη Θάσο του Ίπποκράτη, ο οποίος μάλιστα έμεινε εκεί τρία ολόκλη-ρα χρόνια, εξασκώντας το επάγ-γελμά του.

Στην εποχή των Ρωμαίων ή Θάσος διατηρούσε ακόμα τον πλούτο της. Φαίνεται μάλιστα πως είχε και κάποια ανεξαρτησία. Η παραγωγή της άρχισε στα βύζαντι-να χρόνια από τις επιδρομές των βαρβάρων. Άδαροι και Σαρακη-νοί τη λεηλάτησαν. Κατόπιν υπο-δουλώθηκε στους Τούρκους ως τους Βαλκανικούς πολέμους του 1912, που ελευθερώθηκε μαζί με τα άλλα νησιά του βορείου Αί-γαίου. Σήμερα κρατάει το μεγα-λό φυσικό πλούτο της και τις ο-μορφιές της, που γοητεύουν όσους θα την επισκεφθούν, επιθεβαιώνον-τας το λαϊκό τραγούδι του νη-σιού:

«Θάσο, Θάσο,
και πού να σε ξεχάσω...».

★

Χωρίς να ξεχάσουμε την όραία Θάσο, δες επισκεφθούμε τώρα την

λα εβρήματα, και ή περιήρησι Νί-κη της Σαμοθράκης — έργο πι-θανότατα του 4ου π. Χ. αιώνα — βρέθηκε στο Παρίσι και προκαλεί σήμερα τον παγκόσμιο θαυμασμό.

Άν όμως, στα νεώτερα χρόνια, ή Σαμοθράκη έγινε περισσότερο γνωστή από το άγαλμα της Νί-κης, στην αρχαιότητα ήταν επίσης γνωστή και σσημισμένη από το πε-ρίφημο ιερό των Μεγάλων Θεών των Καβείρων, όπου γίνονταν γιορτές και μυστήρια, που προκα-λούσαν μεγάλο ενδιαφέρον στους αρχαίους. Άπό τα μυστήρια των Καβείρων, ελάχιστα γνωρίζουμε, όπως συμβαίνει και με τα Έλεν-σίνια και τα άλλα μυστήρια, που παραμένουν ως σήμερα πραγματι-κά... μυστήρια.

Για τους Καβείρους ξέρομε όστόσο πως ήταν θεοί ή δαίμονες, που ή λατρεία τους είχε έλθει από την Ανατολή και ήταν συνδεδε-μένη με δογματικές τελετές. Στα μυστήρια των Καβείρων είχε μνη-θ ή Φίλιππος της Μακεδονίας και ή γυναίκα του ή Όλυμπιαδα. Οι γιορτές κρατούσαν εννέα ημέ-ρες. Και, στο διάστημα αυτό, τα φώτα της Σαμοθράκης έπρεπε να

είναι σβουσιμένα. Οι μεμνημένοι μαζεύονταν τη νύχτα σε ένα με-γάλο άλσος κι' έμεναν εκεί στα σκοτεινά. Και μόνον όταν τέλειω-ναν οι γιορτές, άναβαν τα φώτα και οι φωτιές στις έστιες, σε έν-δειξι πως καινούργια ζωή άρχισε για τους κατοίκους του νησιού.

Τα αρχαία κείμενα δε μας δί-νουν καμιά πληροφορία για τα μυστήρια των Καβείρων. Το γε-γονός όμως πως γίνονταν νύχτα, με σβυστά φώτα, και πως συνδόν-ταν με τη δημιουργία μιας και-νούργιας ζωής, μας οδηγεί σε συμπεράσματα κάπως... τολμηρά για το έννεαήμερο αυτό θρησκευ-τικό γλέντι.

★

Οι άνασκαφές που έγιναν στη Σαμοθράκη, αποκάλυψαν τους αρ-χαίτους ναούς των Καβείρων και άλλα μεγάλα οικοδομήματα, χι-σιμένα στο ιερό από τους Πτολε-μαίους της Αιγύπτου, που είχαν και την προστασία του νησιού. Έκ-τός όμως από τις ελληνικές αρ-χαΐτητες, ή Σαμοθράκη παρου-σιάζει έξαιρετικό ενδιαφέρον και για τα μεγάλα μεσαιωνικά τείχη, που σώζονται από τα χρόνια της Φραγκοκρατίας, όταν το νησί το είχαν οι ηγεμόνες της Μυτιλήνης Γκατελούζοι, που τα οικοδόμη- τους διατηρούνται ακόμα στους πυργούς και τις πύλες του κάστρου της Σαμοθράκης.

Όπως ή Θάσος και ή Σαμο-θράκη έχει μεγάλα δάση και το έδαφος της είναι εφοφο και ή-ραστογενές. Σημειώνονται συ-χνά και σεισμικές δονήσεις. Στο μέσο του νησιού — που το μήκος του είναι 19 χιλιόμετρα και το πλάτος του 10 — ύψωνεται ένα ψηλό βουνό, το Σάο, που ή κορ-μφή του φθάνει τα 1800 μέτρα και είναι πάντα χιονισμένη. Ακό-μα και το καλοκαίρι. Η πρωτεύ-ουσα του νησιού, ή Χώρα, που τη λένε ακόμα Κάστρο και Πόργο, είναι μια γοητευμένη μικρή πολι-τεία με δύο χιλιάδες κατοίκους, στην πλαγιά του παλιού κάστρου. Συνδυάζει τη γραφικότητα με το όραίο γάμμα και ή φιλοξενία των κατοίκων της την κάνει έναν ό-ραίο τόπο παραθερισμού, με αρ-χαολογικό και ιστορικό ενδιαφέ-ρον.

ΕΠ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΛΟΣ

Η Μιγιόζι έχει μια άνατανίκητη εξωτική γοητεία...

Μιγιόζι Ούμέκι

Η «εξωτική» Γιαπωνέζα στάρ της «Σαγιονάρα»

ΓΙΟΚΟ Τάνι... Μίκο Τά-
κα... Μιτάκο Κίο και τώ-
ρα Μιγιόζι Ούμέκι... Τέσσερα
«έξωτικά» ονόματα της «Απω
Ανατολής». Τέσσερα ονόματα,
που ανήκουν σε 4 Γιαπωνέζες
στάρ — ακουαλίτσες — που διε-
θνώς κινηματογράφουν. Όλες
τους είναι πολύ γνωστές στους
φίλους της οθόνης, αφού α-
κριβώς είναι οι παλιές στίς ο-
ποιές παίζουν με τη γωστή
κομψική χάρη τους. Αλλά
εδώ δε θα ασχοληθούμε με ό-
λες. Θα σταθούμε στην τε-
λευταία, στη Μιγιόζι, όπως
θελει να τη φωνάζουν απλάς
και θα ριθούμε μια περιήγρη-
ματιά στη ζωή και στη κα-
ριέρα της ως ηθοποιού:

Η Μιγιόζι, λεπτή, γοητευ-
τική και ευχάριστη όπως όλες
οι γυναίκες της φυλής της,
είναι είναι μόνο ηθοποιός αλλά
και διακεκριμένη τραγουδι-
στρια. Από το τραγούδι ώ-
λοστε ξεκίνησε για να φθά-
σει στα κινηματογραφικά
σπουδία.

Γεννήθηκε στην πόλη Χοκά-
ιτσο της Ιαπωνίας, μερικά
χιλιόμετρα μακριά από το
Τόκιο, στις 3 Απριλίου του
1939. Είναι κόρη ενός γνω-
στού βιομηχανικού χαλκοβουργ-
ου, που όπως όλοι οι Γιαπο-
νέζοι, σέβονται τις πα-
ραδόσεις και τον έατο της,
έχει κι αυτός όγχο άκαχη
παιδιά, τέσσερα αγόρια και
τέσσερα κορίτσια. Η Μιγιό-
ζι είναι ο «βενιαμίν» της πο-
λυμελούς οικογένειας Ού-
μέκι.

Πλούσιος καθώς ήταν και
είναι ο πατέρας της φρόντισε
ιδιαίτερα για την εκπαίδευση
της μικρότερης κόρης του και
την έστειλε στα καλύτερα
κολέγια του Τόκιο. Αλλά
ένώ αυτή παρακολουθούσε τα
απαραίτητα μαθήματα, σπου-
δαζε συγχρόνως αγγλικά, σπου-
δαζε αγγλικά, όταν έ-
γινε 17 χρόνων, δε θέλησε
να συνεχίσει ανώτερης σπου-
δής, όπως έκαναν όλα τα α-
δελφία της, αλλά προτίμησε
το «όρειο». Σ' αυτό καλλιέρ-
γησε τη φωνή της και δύο
χρόνια αργότερα της προτεί-
ναν να εγγραφεί σε διακοί ε-
να γιαπωνέζικο λαϊκό τρα-
γούδι. Ο πρώτος αυτός δι-
άδοκτης, τού έδωσε επιτυχία
ώστε πολύ γρήγορα έφερε το
θέατρο του τρίτου και πολ-
λούς άλλους κατόπιν. Χαρα-
κτηριστικό είναι ότι ένας α-
πό τους δίσκους αυτούς, γνώ-
ρισε, τού επιτυχία και στην
Αμερική, ώστε το όνομά της
έγινε γνωστό εκεί πολύ πριν
πάρη και η ίδια.

Όταν τελειοποιήθηκε στην

τημα θέλησε να μείνη πιστή
στα γιαπωνέζικα θέματα: στο
ζήτημα του γάμου. Πραγμα-
τικά, παρά τις πολλές και
ευνόικες προτάσεις, που είχε
από πλούσιους Αμερικανούς
κυρίως, ο άντρας της είχε
Γιαπωνέζος, λέγεται Γουί.
Όπκι και είναι παραγωγός
ταινιών για την τηλεόραση.
Παντρεύτηκε πριν 3 χρόνια
σ' ένα ταξείδι, που έκανε η
Μιγιόζι από το Χόλλυγουντ
στο Τόκιο. Όταν ξαναγύρισε
στην πόλη του κινηματογρά-
φου κι' ενώ μερικοί περιμέ-
ναν μια ευνοϊκή της απάντη-
ση για να προχωρήσουν στο
γάμο, αυτή έκανε την παρο-
υσία του άντρα της, ενός
κοντούτσου, γελαστό και με
τα απαραίτητα γιαλιά εξω-
ππου Γιαπωνέζου! Το ζευγάρι
τώρα κατοικεί μόνιμα στη Ν.
Υόρκη και ταξιδεύει συνεχώς
απ' εκεί στα Χόλλυγουντ για
καλλιτεχνικούς σκοπούς.

— Είμαστε γοητευμένοι α-
πό την Αμερική, λένε και οι
δύο μαζί και δε σκοπεύουμε
να την εγκαταλείψουμε πο-
λύ σύντομα. Έχει και η δική
μα ζωή στην πατρίδα τη
γραφικότητα που τρελλάνει
τους ένους, αλλά που αρί-
νει αδιάφορος ένας. Οι Α-
μερικανοί γοητεύονται με την
Ιαπωνία και οι Γιαπωνέζοι
με την Αμερική!...

— Κάποτε μου πόνεσε ε-
φικά ένα δόντι, λέει η ίδια
γελώντας και ζήτησε να της
έξαστο ένας δοντογυαλίστρες.
Μου συστήσαν κάποιον και
πήγα. «Ήταν ένας ήπλιος άν-
τρας, με γαλάζια γελιστά μα-
τιά και πρόσφατο γεμάτο πό-
νηρία και είρωνία».

— Κόλλεσα στην δοντο-
γυαλίστρες καρέκλα του κι' ού-
τως, ανοίγοντάς μου το στόμα,
έσκυψε μέσα με το σχετικό
εργαλείο στο χέρι.

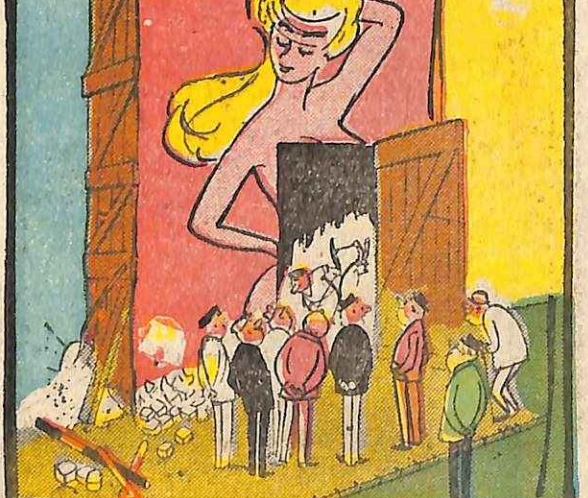
— Σέ λίγο σηκώθηκε, με κύ-
ταξε και είπε:

— Δυστυχώς, το δόντι σας
είναι τελείως χαλασμένο και
θα χρειασθεί να το βγάλου-
με... Μόλις το άκουσα, πήδησα
απ' την καρέκλα.

— Ποτέ! το φώναξα γεμά-
τη αγανάκτηση. Καλλιτέρι-
τη να υποβρέω τον πάγους έ-
νας τοκέτο, παρά εκείνους
της εξαγωγικής δοντογυ-
αλίστρες! Ο γιατρός δε φάνηκε
να άπορησε διόλου. Με κούταξε
μόνο, πονηρά και είπε:

— Όπως προτιμάτε... Που-
ρακάλο μόνο να πάρете σύν-
τομα την απόφασή σας για να
...κανονισά αναλόγως την
καρέκλα!...

Αργάα να καταλάβω τι
άκριβως έννοωσε. Αλλά όταν
το κατάλαβα πεταχτήκα βρ-
θια, του κατάφερα ένα χα-
στούκι και ώρμησα έξω. Α-
πό τότε άκούω δοντογυαλ-
ιστρί... αλλά όχι δοντογυ-
αλίστρες.

Θα κλείσει καμιά φορά την πόρτα...

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ

Σύντομες ειδησοϋλες

Σ Ε ηλικία 64 χρόνων πέ-
θανε στο Χόλλυγουντ
από καρκίνο ο διάσημος
σκηνοθέτης Μάικλ Κούρ-
τις, που το 1943 κέρδισε
το «Όσκαρ της καλύτερης
σκηνοθεσίας με το φιλμ
«Καζαμπλάνκ» (Ι. Μπέρ-
γκμαν—Πάολ Χενράιτ). Ο
Μάικλ Κούρτις, που είχε
γεννηθεί στη Βουδαπέστη
(Ουγγαρία) στις 24 Δεκεμ.

Ο Ντόναλντ Ο' Κόννορ

ερίου 1898, είχε εργασθεί
στα γερμανικά, Ιταλικά,
συνδικα και γαλλικά σπου-
ντ, πριν φτάσει το 1927 στο
Χόλλυγουντ, για να χαρίση
στον αμερικανικό κινηματο-
γράφο μια σειρά από επι-
τυχίες, μεταξύ των οποίων
«Η επέλασις της ελαφράς
Ταξιαρχίας», «Τα τέσσερα
υπόροχα κορίτσια» με τις
αδελφές Λέην, «Η βασί-
λισσα Ελισάβετ και ο ίπ-
πότης του Έσσεξ», «Απο-
στολή στη Μόσχα», «Ψυχές
στη θάλασσα», «Πόνος σε
μητρική καρδιά» (Τζόαν
Κράουφορντ), «Η ζωή με
τον πατέρα», «Σε έλεψα
στα όνειρά μου», «Ελευκία
Χριστούγεννα», «Ο Αίγυ-
πτιος», «Δέν είμαστε άγγε-
λοι» και «Ο αλήτης βασι-
λιάς».

— Στά 45 του χρόνια, ο
Γκλέν Φόρντ, ύστερα
από 20 χρόνων γόνιμη κι-
ματογραφική καριέρα, κα-
τέχει μια ζήλευτη θέσι με-
ταξύ των δημοφιλεστέρων
ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Ι-
δίως χάρις στις δύο μεγάλες
τελευταίες επιτυχίες του «ΟΙ
4 ιππότες της Αποκαλύψε-
ως» και «Η κόρη της κα-
νιόνας».

— Ο Μπάστερ Κή-
τον ήταν στην αρχή κα-
θημεριανός από το παρι-
ζιανό του νεαρού κωμικού
Ντόναλντ Ο' Κόννορ σ' ο-
ποιο φιλμ, που είχε για θέ-
μα τη ζωή του. Τώρα με-
ως, που το γύρισε αν-
τιπρόσθετα, έχει ώριμες έν-
τιμίες κι' έτσι η προδ-
οχή του φιλμ διαρκώς ανα-
βαλλεται. Είναι πάντως α-
ληθινός αθλος το πώς ο
παντοίως γελαστός Ντόναλτ
κατάφερε να υποδυθεί με
επιτυχία τον Μπάστερ Κή-
τον, ο οποίος ως γνωστόν
είχε έπονομασθεί «άγέλα-
στος», γιατί ποτέ κανείς δεν
τον είδε ούτε να χαμογελά.

— Η γυναίκα του Ντ α-
νιέλ Ζελέν, Σούλδια,
περιμένει και πάλι ένα ε-
υτυχές γεγονός. Ο Παντιέλ
είναι κατενθουσιασμένος.

— Η Τζόαν Γκλέν Φόρντ
κατέχει, η οποία κατέ-
λαβη την χώρα και ξανα-
συμφιλίωθηκε με τον σύζυ-
γό της Σίντ Λάφτ άποφα-
σισε, για μια ακόμα φορά,
να χωρίσει και να ζητήσει
διαζύγιο.

— Στη Ρώμη ανέκαλύφθη
ένα νέο δικτυο «κόλ-γκέρλες».
Πρόκειται για τριάντα περί-
που ώραιότατα κορίτσια, που
παίζουν ρόλους κομπάρσων
στην «Κλεοπάτρα».

— Στις δύο μετά τα με-
σάνυχτα, η Μπρίτζιτ
Μπαρντ γένηκε με την
αρχοντοφάνη νυχτιά της
από το δωμάτιο του ξενο-
δοχείου της Φλωρεντίας, στο
όποιο μένει κατά το γυρί-
σμα ώριμμένων εξωτερικών
στηνών του τελευταίου της
φιλμ «Η ανάπαυσι του πο-
...

ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Λεωφόρος, ζητώντας βοήθεια.

— Συνέβαινε; Κάποιος
είχε προσπαθήσει να μπει στο
δωμάτιο της από την κλειστή
πύλη, που έπικριναν τους με-
τό πλάγινο δωμάτιο. Ο ένο-
χλητικός βασισμένος δήλωσε
στο διευθυντή του ξενοδο-
χείου πως ήταν συγγράφους.
Όταν όμως το πρότειναν
να τον μεταφέρουν σε άλλο
δωμάτιο άρνήθηκε και α-
ναγκάστηκαν τότε να καλέ-
σουν την αστυνομία, η οποία
τον πήρε να περσίσει την ο-
ποιοδήποτε νύχτα στο αστυνομι-
κό τμήμα.

— Ο Μπερνάρ
Μιλίε, ο άρσενικός Μπε-
ρνάρ, που γαλλικό κινη-
ματογράφο, άρχισε το γυρί-
σμα του φιλμ «Ο έβδομος
έννορκος», που θα είναι το
έκαστο της γόνιμης κι-
νηματογραφικής καριέρας
του, η οποία άρχισε το
1937 με το φιλμ «Κριμ-
πούιν» που ήταν και μια
από τις πρώτες επιτυχίες
της Μισέλ Μοργγκάν. Μαζί
της στο Λουί Ζουέ. Επεί-
μαζο στο στίς μεγάλες του
επιτυχίες «Ξενοδοχείο του
Βορρά» και «Εισόδος καλ-
λιτεχνών». Οι τελευταίες έ-
πιτυχίες του Μιλίε είναι:
«Το κουνήν της γάτας»,
«Σταματήστε τα τύπανα»,
«Το μυστικό μονόκλ» κ.ά.

— Σέ ηλικία 42 χρόνων
πέθανε στο Μόντε-Κάρλο α-
πό λευχαιμία η διάσημη τρα-
γουδίστρια Λορέντιν Ντ
Ντ ελ Λύλ. Η τρομερή αρ-
ρώστια της είχε πρωτοπα-
ρουσιαστεί το 1957 και κατά
τους 18 τελευταίους μήνες
της έγιναν 29 μεταγγίσεις
αίματος.

— Στά 45 του χρόνια, ο
Γκλέν Φόρντ, ύστερα
από 20 χρόνων γόνιμη κι-
ματογραφική καριέρα, κα-
τέχει μια ζήλευτη θέσι με-
ταξύ των δημοφιλεστέρων
ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Ι-
δίως χάρις στις δύο μεγάλες
τελευταίες επιτυχίες του «ΟΙ
4 ιππότες της Αποκαλύψε-
ως» και «Η κόρη της κα-
νιόνας».

— Ο Μπάστερ Κή-
τον ήταν στην αρχή κα-
θημεριανός από το παρι-
ζιανό του νεαρού κωμικού
Ντόναλντ Ο' Κόννορ σ' ο-
ποιο φιλμ, που είχε για θέ-
μα τη ζωή του. Τώρα με-
ως, που το γύρισε αν-
τιπρόσθετα, έχει ώριμες έν-
τιμίες κι' έτσι η προδ-
οχή του φιλμ διαρκώς ανα-
βαλλεται. Είναι πάντως α-
ληθινός αθλος το πώς ο
παντοίως γελαστός Ντόναλτ
κατάφερε να υποδυθεί με
επιτυχία τον Μπάστερ Κή-
τον, ο οποίος ως γνωστόν
είχε έπονομασθεί «άγέλα-
στος», γιατί ποτέ κανείς δεν
τον είδε ούτε να χαμογελά.

— Η γυναίκα του Ντ α-
νιέλ Ζελέν, Σούλδια,
περιμένει και πάλι ένα ε-
υτυχές γεγονός. Ο Παντιέλ
είναι κατενθουσιασμένος.

— Η Τζόαν Γκλέν Φόρντ
κατέχει, η οποία κατέ-
λαβη την χώρα και ξανα-
συμφιλίωθηκε με τον σύζυ-
γό της Σίντ Λάφτ άποφα-
σισε, για μια ακόμα φορά,
να χωρίσει και να ζητήσει
διαζύγιο.

— Στη Ρώμη ανέκαλύφθη
ένα νέο δικτυο «κόλ-γκέρλες».
Πρόκειται για τριάντα περί-
που ώραιότατα κορίτσια, που
παίζουν ρόλους κομπάρσων
στην «Κλεοπάτρα».

— Στις δύο μετά τα με-
σάνυχτα, η Μπρίτζιτ
Μπαρντ γένηκε με την
αρχοντοφάνη νυχτιά της
από το δωμάτιο του ξενο-
δοχείου της Φλωρεντίας, στο
όποιο μένει κατά το γυρί-
σμα ώριμμένων εξωτερικών
στηνών του τελευταίου της
φιλμ «Η ανάπαυσι του πο-
...

— Ο Τσαρλτον «Η.
Λούις» έπαφελήθηκαν της
παρομένης τους στη Χαβά-
για να γυριστούν την 16η
επείτιο των γάμων τους.
Υπάρχουν όμως και καλ-
τερα. Ο Ρόμπερτ Μί-
τσαμ και η γυναίκα του
γύρισαν προ ημερών την
22α επέτειο του δικού τους
γάμου και σε λίγες μέρες
η γυναίκα του θα γιορτά-
σου την 31η επέτειο του
δικού τους. Καθώς έλεπετε
είναι και στο Χόλλυγουντ
γάμοι που διαρκούν.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

Ματιές στα ελλη- νικά στούντιο

—

«Δ ΕΝ πρόκειται ποτέ πιά
να γυρίσω φιλμ στην
Ελλάδα», δήλωσε ο Ζυλ
Ντασέν, φεύοντας μαζί
με τη Μελίνα Μερ-
κούρη για το Παρίσι. Την
απόφαση αυτή την πήρε, κα-
θώς εξέγησε, επειδή επί μ-
ηνος άρμόδιες υπηρεσίες
της χώρας μας τον ταλαι-
πώσαν, να ν' άρνηθούν
την άδειά του να γυρίσει
φιλμ στην Ελλάδα.

Ο Γκλέν Φόρντ

— Ο Γκλέν Φόρντ, ύστερα
από 20 χρόνων γόνιμη κι-
ματογραφική καριέρα, κα-
τέχει μια ζήλευτη θέσι με-
ταξύ των δημοφιλεστέρων
ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Ι-
δίως χάρις στις δύο μεγάλες
τελευταίες επιτυχίες του «ΟΙ
4 ιππότες της Αποκαλύψε-
ως» και «Η κόρη της κα-
νιόνας».

— Ο Μπάστερ Κή-
τον ήταν στην αρχή κα-
θημεριανός από το παρι-
ζιανό του νεαρού κωμικού
Ντόναλντ Ο' Κόννορ σ' ο-
ποιο φιλμ, που είχε για θέ-
μα τη ζωή του. Τώρα με-
ως, που το γύρισε αν-
τιπρόσθετα, έχει ώριμες έν-
τιμίες κι' έτσι η προδ-
οχή του φιλμ διαρκώς ανα-
βαλλεται. Είναι πάντως α-
ληθινός αθλος το πώς ο
παντοίως γελαστός Ντόναλτ
κατάφερε να υποδυθεί με
επιτυχία τον Μπάστερ Κή-
τον, ο οποίος ως γνωστόν
είχε έπονομασθεί «άγέλα-
στος», γιατί ποτέ κανείς δεν
τον είδε ούτε να χαμογελά.

— Η γυναίκα του Ντ α-
νιέλ Ζελέν, Σούλδια,
περιμένει και πάλι ένα ε-
υτυχές γεγονός. Ο Παντιέλ
είναι κατενθουσιασμένος.

— Η Τζόαν Γκλέν Φόρντ
κατέχει, η οποία κατέ-
λαβη την χώρα και ξανα-
συμφιλίωθηκε με τον σύζυ-
γό της Σίντ Λάφτ άποφα-
σισε, για μια ακόμα φορά,
να χωρίσει και να ζητήσει
διαζύγιο.

— Στη Ρώμη ανέκαλύφθη
ένα νέο δικτυο «κόλ-γκέρλες».
Πρόκειται για τριάντα περί-
που ώραιότατα κορίτσια, που
παίζουν ρόλους κομπάρσων
στην «Κλεοπάτρα».

— Στις δύο μετά τα με-
σάνυχτα, η Μπρίτζιτ
Μπαρντ γένηκε με την
αρχοντοφάνη νυχτιά της
από το δωμάτιο του ξενο-
δοχείου της Φλωρεντίας, στο
όποιο μένει κατά το γυρί-
σμα ώριμμένων εξωτερικών
στηνών του τελευταίου της
φιλμ «Η ανάπαυσι του πο-
...

— Ο Τσαρλτον «Η.
Λούις» έπαφελήθηκαν της
παρομένης τους στη Χαβά-
για να γυριστούν την 16η
επείτιο των γάμων τους.
Υπάρχουν όμως και καλ-
τερα. Ο Ρόμπερτ Μί-
τσαμ και η γυναίκα του
γύρισαν προ ημερών την
22α επέτειο του δικού τους
γάμου και σε λίγες μέρες
η γυναίκα του θα γιορτά-
σου την 31η επέτειο του
δικού τους. Καθώς έλεπετε
είναι και στο Χόλλυγουντ
γάμοι που διαρκούν.

ΠΑΤ ΚΕΝΤΥ

φιλμ του υπό αμερικανική
ημεία και να μην ξαναγυ-
ρίσει ποτέ πια στη χώρα
μας. Πιστεύουμε πως θα α-
κτοποιηθούν και πως η
Μελίνα, με την έμπροση, που
έξασκέ επάνω του, δε θα
δυσκολευτεί στην κατάλληλη
στιγμή να τον κάνει ν' α-
λάξη απόφαση.

— Η πριγκίπισσα Γκρέ-
ης (Κέλλυ) θα έρρισκε-
ται στην Αθήνα στις 14
Μαΐου, για τους γάμους της
πριγκίπισσας Σοφίας με τον
Δον Χουάν Κάρλος.

— Την περασμένη δεκαε-
δα πέρασε από την Αθήνα
ο «Αγγλος σκηνοθέτης Τζακ
Κάρντιφ, που πρόκειται να
μεταφέρει τώρα στον κι-
νηματογράφο το διέλιτο του
Τζέιμς Τζόυς «Οδυσσεύς».
Το φιλμ αυτό, καθώς δή-
λωσε ο διάσημος σκηνοθέ-
της, θα γυρισθεί εξ ολοκλή-
ρου στην Ελλάδα. Απο-
κάλυψε όμως πως επιθυμεί
και επιδιώκει από καιρό να
γυρίσει ένα φιλμ στην Ελ-
λάδα. Τελευταία επιτυχία
του Τζακ Κάρντιφ είναι η
«Αγαπημένη μου Γκέισα»,
την οποία γύρισε στην Ια-
πωνία με τον Ύε Μοντάν
και τη Σίρλεϊ Μάκ Λέην.

— Ο γάμος της Τζέ-
νης Κάρτζη με τον έ-
πιχειρηματία Ζαχο Χατζή-
φωτίου, θα γίνει στο εκ-
κλησιαστικό της Αγίας Φω-
θής τη Δευτέρα 7 Μαΐου
στις 8 μ.μ. Ενώ ο γάμος
αυτός είναι ο πρώτος για
τη γοητευτική Τζένη, θα ελ-
vai ο... τρίτος για το σύζυ-
γό της, ο οποίος έχει παν-
τρευθεί στο παρελθόν την
κόρη ενός Γάλλου αξιωμα-
τικού και άργότερα την κό-
ρη του Αχ. Κύρου, διευ-
θυντού της «Εστίας».

— Άνεβλήθη για τον Αδ.
γουστό η άφιξη στην Αθήνα
του Φράνκ Σινάτρα. Θα
συμπεθεί έτσι με τα φε-
στιβάλ Έπιδαύρου και Αθη-
νών.

— Δύο κρίσεις σκαλωχοει-
δίτιδος διέκοψαν Ισάβριμης
φορές το γύρισμα του φιλμ
«Νόμος 4000», που γυρίζει
ο Γιάννης Δαλιανός στα
σπουδία της «Φίνος-Φιλμ».

— Πρώτη η Ζωή Λάσκαρη
και λίγο αργότερα ο Βαγγ.
γέλης Βουγιούρι-
δης, οι δύο βασικοί πρω-
ταγωνιστές του φιλμ υπε-
καίρεται άσκαλο να χα-
ρακτηριστή το φιλμ αυτό
ελληνικό, δρέθηκε όμως έ-
νας πλάγιος τρόπος, ύστερα
από μακρές αναζητήσεις και
έπικριτο να Ικανοποιηθεί το
αίτημα του Ζυλ Ντασέν.
«Εκείνος όμως φαίνεται α-
ποφασισμένος να δάλη το

— Ο Γκλέν Φόρντ, ύστερα
από 20 χρόνων γόνιμη κι-
ματογραφική καριέρα, κα-
τέχει μια ζήλευτη θέσι με-
ταξύ των δημοφιλεστέρων
ηθοποιών του Χόλλυγουντ. Ι-
δίως χάρις στις δύο μεγάλες
τελευταίες επιτυχίες του «ΟΙ
4 ιππότες της Αποκαλύψε-
ως» και «Η κόρη της κα-
νιόνας».

— Ο Μπάστερ Κή-
τον ήταν στην αρχή κα-
θημεριανός από το παρι-
ζιανό του νεαρού κωμικού
Ντόναλντ Ο' Κόννορ σ' ο-
ποιο φιλμ, που είχε για θέ-
μα τη ζωή του. Τώρα με-
ως, που το γύρισε αν-
τιπρόσθετα, έχει ώριμες έν-
τιμίες κι' έτσι η προδ-
οχή του φιλμ διαρκώς ανα-
βαλλεται. Είναι πάντως α-
ληθινός αθλος το πώς ο
παντοίως γελαστός Ντόναλτ
κατάφερε να υποδυθεί με
επιτυχία τον Μπάστερ Κή-
τον, ο οποίος ως γνωστόν
είχε έπονομασθεί «άγέλα-
στος», γιατί ποτέ κανείς δεν
τον είδε ούτε να χαμογελά.

— Η γυναίκα του Ντ α-
νιέλ Ζελέν, Σούλδια,
περιμένει και πάλι ένα ε-
υτυχές γεγονός. Ο Παντιέλ
είναι κατενθουσιασμένος.

— Η Τζόαν Γκλέν Φόρντ
κατέχει, η οποία κατέ-
λαβη την χώρα και ξανα-
συμφιλίωθηκε με τον σύζυ-
γό της Σίντ Λάφτ άποφα-
σισε, για μια ακόμα φορά,
να χωρίσει και να ζητήσει
διαζύγιο.

— Στη Ρώμη ανέκαλύφθη
ένα νέο δικτυο «κόλ-γκέρλες».
Πρόκειται για τριάντα περί-
που ώραιότατα κορίτσια, που
παίζουν ρόλους κομπάρσων
στην «Κλεοπάτρα».

— Στις δύο μετά τα με-
σάνυχτα, η Μπρίτζιτ
Μπαρντ γένηκε με την
αρχοντοφάνη νυχτιά της
από το δωμάτιο του ξενο-
δοχείου της Φλωρεντίας, στο
όποιο μένει κατά το γυρί-
σμα ώριμμένων εξωτερικών
στηνών του τελευταίου της
φιλμ «Η ανάπαυσι του πο-
...

Ο δημοφιλής πρωταγωνιστής της πόδας Δημ. Χόρν, με τον συνθέτη Μάνο Χατζιδάκι, που τον έπεισε να κάνει για πρώτη φορά την εμφάνισή του στο μουσικό θέατρο.

Θεατρικά παρασκήνια

Πιχάντικο ρεπορτάζ

ΣΥΝΕΠΑΡΩΘΗ η σύνθεσις
των τεσσάρων μουσικών
θιάσων, που θα εμφανισθούν
το καλοκαίρι στην Αθήνα.
Εξωριστο ενδιαφέρον θα πα-
ρουσιάσει ο θιάσος του «Με-
τροπόλεως» με τη συμμετοχή
του Δημ. Χόρν, τον οποίο ο-
πως λέγεται, έπεισε ο δημο-
φιλής συνθέτης Μάνος Χατζη-
δάκης να εμφανισθεί για πρ-
ώτη φορά στο μουσικό θέατρο.
Αναφέρεται μάλιστα πως ο
Χατζιδάκης έγραψε ειδικά
δύο τραγούδια, που θα λαι-
σάρη ο Χόρν.

— Στον ίδιο θιάσο θα συμ-
πράξουν η Μαρία Κοντού, η Ρέ-
να Βαλασσοπούλου και το χο-
ρευτικό ζευγάρι Καστριώτης
— Ζώκα με το υπάλληλο
τους.

— Στό θιάσο του «Πάρκ»
έξ άλλου, επί κεφαλής του
οποίου θα είναι η Άννα και
η Μαρίκα Κούλα, θα συμ-
πράξουν ο Αλέξανδρος και
ο Μπαλκόνος.

— Σ' ένα τραγουδιότιο σκέ-
τος έργου, που θα καλύπτει
ολοκληρή τη δεύτερη πράξη,
λέγεται ότι θα εμφανιστεί
στη σκηνή κι' ο ίδιος ο συ-
νθέτης Μίκης Θεοδωράκης,
που γράφει τη μουσική και
τα τραγούδια του έργου.

— Στό θιάσο Λαίκης Κω-
μωδίας του «Περρικού» θα
συμπράξουν ο Διον. Πασιάν-
νιούτσος, που θα είναι, ένα
από τα βασικά στελέχη του
θιάσου, μαζί με την Άλκα
και τη Στέλλα Στρατηγού.

— Τέλος, στο θέατρο «Βέ-
μπος» ο μαέστρος Μ. Θεοφ-
ανίδης καταρτίσει, ένα πολύ
μελέε επιθεωρησιακό συγκρ-
τήμα, στο οποίο θα συμ-
πράξουν ο Τάκης Μηλιώσης, ο
Αλ. Λειβαδίτης, η Μπέτυ
Μαργουλά και άλλα επιθεωρη-
σιακά στοιχεία, μαζί με τη
Μαρία Μελάγια, το νεο-χο-
ρευτικό ζευγάρι Χαδέλ —
Ρέα Κανελλά και τη σο-
λίστ του χορού Τζούλια.

— Στό θέατρο «Αθήνα»,
τη Ζωή Φωτοβή, που άρρώ-
στησε βαρύνου, αντικατά-
στησε κατά προτίμησι του Χατζη-
δάκη, η Μαρίον Σίβα, από
τά νέα δαστέρια του τραγου-
διού.

— Πολύ ενδιαφέρον πα-
ρουσίασε η πρώτη μεγάλη συναυ-
λία έλασσου τσαρμάνι, που
έδωσε στο «Κοντοκόιν» η
Ελληνική Μουσική Έταιρεία.
Οι 13 συμμετέχοντες μα-
ςτροί ντυμένοι με σιμόκιν
και με χαρακτηριστικό δια-

— Ο Μίμης Φωτοβή, ο
ο οποίος Ζακ Σαρπί, που προ-
ερίσθη να υποδυθεί το
λόδο, βύρσαν στο δυνάμιο
ελληνικό φιλμ, θα λάβει ως
αμοιβή ένα περίπου εκατομ-
μύρια δραχμές.

— Ο Μίμης Φωτοβή, ο
ο οποίος Ζακ Σαρπί, που προ-
ερίσθη να υποδυθεί το
λόδο, βύρσαν στο δυνάμιο
ελληνικό φιλμ, θα λάβει ως
αμοιβή ένα περίπου εκατομ-
μύρια δραχμές.

— Ο Μίμης Φωτοβή, ο
ο οποίος Ζακ Σαρπί, που προ-
ερίσθη να υποδυθεί το
λόδο, βύρσαν στο δυνάμιο
ελληνικό φιλμ, θα λάβει ως
αμοιβή ένα περίπου εκατομ-
μύρια δραχμές.

— Ο Μίμης Φωτοβή, ο
ο οποίος Ζακ Σαρπί, που προ-
ερίσθη να υποδυθεί το
λόδο, βύρσαν στο δυνάμιο
ελληνικό φιλμ, θα λάβει ως
αμοιβή ένα περίπου εκατομ-
μύρια δραχμές.

— Πάρε τούτη τη λίρα κι' ἄμα γυρίσεις στὸ νησί μας, ἀναψε γιὰ μένα ἓνα κερί ...

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΣΤΑΣΙ ΤΟΥ ΛΑΖΑΡΟΥ

Ἡ κήρυξι τῆς ἐπαναστάσεως στὶς Σπέτσες

ΣΤΑ χρόνια τῆς σκλαδιᾶς, ἓνα φτωχόπαιδο, ποὺ δοῦλευε μοῦ-
τος στὴ σκούνα τοῦ υπάμαχου τοῦ,
ὁ Γιώργης Πάνου, συναντήθηκε στὴν
παράλια τῆς μικρασιατικῆς. Ἀπὸ
λεῖας μ' ἓναν παπᾶ. Ὁ παπᾶς, ποὺ
ἦταν ἀνέμερος, ἀδελωτικός, τῆς
φουλτανικῆς Ἀριόδας, ρώτησε ἑλλη-
νικά τὸ καυτόπουλο:

— Ρωμῆς εἶσαι πολλήκαρι;
— Ναί, ἀπὸ τὴν Ὑδρα, ἀπάντησε
ὁ Πάνου.

— Ἀπὸ τὴν Ὑδρα εἶμαι κι' ἐγώ!
τοῦ εἶπε ὁ παπᾶς. Πάρε τούτη τη
λίρα, κι' ἄμα γυρίσεις στὸ νησί μας,
ἀναψε γιὰ μένα ἓνα κερί στὸ Μονα-
στήρι τῆς Παναγίας... Ἐχε γελά...

Καὶ δάζοντας στὸ χερί του ἓνα
χρυσὸ νομίσμα, ἀπομακρύνθηκε, ἀ-
φήνοντας τὸν μικρὸ Ὑδραῖο κατὰ
πληκτό. Ὁ παπᾶς αὐτὸς ἔχει τὴν ἱ-
στορία του. Ἦταν κρυπτοχριστι-
ανός. Ἀργότερα φανερώθηκε κι' οἱ Ὁ-
θωμανοὶ τὸν ἐκρέμασαν. Τὸ ἐρωτο-
λόγιό μας τὸν ἔχει στοὺς νεομάρτυ-
ρες. Εἶναι ὁ Ἅγιος Κωνσταντῖνος ὁ
Νῆσος, ποὺ λατρεύεται ἰδιαίτερα στὴν
Ὑδρα.

Ὁ Γιώργης Πάνου πρόκοψε καὶ
στὰ 1813 ἦταν κυβερνήτης σὲ δικό
του καράβι, τὸ «Σόλων». Μ' αὐτὸ
ἔφτασε ὡς τὸν Ἀτλαντικόν. Στὰ χρό-
νια αὐτὰ ἡ Μεσόγειος ἦταν γεμάτη
ἀπὸ Ἀφρικανούς κούρσους, ποὺ
κυνηγοῦσαν κυρίως τὰ πλοῖα ἐλ-
ληνικά καράβια. Ὁ Πάνου εἶχε τὸ
«Σόλων» ἀρματωμένο μὲ κανόνια
καὶ ναυτὲς Ὑδραῖους, παλληκάρια.

Κάποτε, ποὺ γυρῆσε ἀπὸ τὴν Ἱ-
σπανίαν, ἔχοντας μετρητὰ ἐβδομήντα
πέντε χιλιάδες ἰσπανικὰ τελλήρα,
τὸν παρακολοῦθοῦσε κρυφὰ ἓνα περ-
σικὸ πονηρικό. Τὴ νύχτα ὅμως, ἐ-
νῶ ὁ Γιώργης κοιμόταν ἐξοντιστός,
ἓνα κακὸ ὄνειρο τὸν ζύπνησε. Εἶχε
ἐνὰ κακὸ καράβι τὸν πῆρε ἀξάφνα
φωτιά καὶ καίγοντας. Σηκώθηκε
τρομαγμένος, ἀνέβηκε στὸ κατὰ-
στρωμα καὶ ρώτησε τὸ ναυτὴ σκοπὸ,
ἀν συνέβαινε τίποτα ὑπόκο.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή μέσα στὸ σκο-
τάδι, ἀκούστηκε ἡ κραυγὴ: «Παρα-
δοθεῖτε!» Οἱ κούρσοι μὲ τὴν σάλ-
πιγγα προστάξαν τοὺς Ὑδραῖους νὰ
παραδοθοῦν «ἀν ἤθελαν νὰ γλυτώ-
σουν τὴ ζωὴ τους». Τότε ὁ Πάνου μὲ
τὰ γυμνασμένα του μάτια ξεχώρισε
μέσα στὸ σκοτάδι, τὸ τεράστιο περ-
σικὸ καράβι.

Ἀμέσως, ὁ Πάνου ἔπλευσε πίσω
ἀπὸ τὸ ἐνδοκὸ γιὰ ν' ἀποφυγῇ τὸν
καταπολοτισμὸ ἀπ' τὰ πλεῖρα. Ἦν
ναυαγία ἄρχισε μὲ λύσσα, ὅσοι οἱ
Ὑδραῖοι ἔδωσαν στοὺς κούρσους
ἓνα καλὸ μᾶθημα. Σὲ κάμποση ὥρα
οἱ περσικὰ ἀναγκάστηκαν νὰ ἐγκα-
τελείψουν τὸ πεδίο τῆς ναυμαχίας
καὶ νὰ σωθῶν φεύγοντας.

Ἀπὸ τότε ἡ φήμη τοῦ Πάνου με-
γάλωσε. Ἐγινε γνωστὸς σ' ὅλη τὴν
Ἀνατολή.

Στὸ τέλος ἡ Ὑψηλὴ Πύλη μ' ἓνα
διάταγμα τῆς τὸν διόρισε διοικητὴ
τῶν Σπετσῶν. (Μπᾶς Κοτζάμπαση),
ἀν καὶ ἦταν Ὑδραῖος.
Ὅταν ἀνέλαβε τὴ διοίκησι τῶν

Τ' γλυκεῖα νύχτα! Στὸν ἀνοι-
χοτάλανο οὐρανὸ τ' ἀστέρια
ἐλαμπαν σὰ χρυσὲς πούλιες. Παν-
τοῦ ἦταν χυμένη ἡ γαλήνη. Τὴν
ὥρα αὐτὴ ἓνας γέρος ὄγῃε ἀπὸ
τὸ σπῆτι του. Ἦταν ὁ παπα-Μα-
νώλης, ὁ ἐφημέριος τοῦ χωριοῦ,
ποὺ πρὶν ξεκίνησε ἔφαγε λίγη μα-
γειρίτσα καὶ κατέβασε μιὰ κούπα
κρασί, γιὰ νὰ τυνῶσι τὰ γερα-
τεῖά του. Μεγάλου Σάββατο ἦταν
κι' ὁ γέροντας δὲν τὸ θεωροῦσε
ἀμαρτία νὰ πασχάσι λίγες ὥρες
πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάστασι. Ἄλλοι-
ὡς ποὺ θάβρισκε τὸ κουράγιο νὰ
κάνῃ τόσο δρόμο νηστικός;

Ὁ παπα-Μανώλης ἦταν ὁ μονα-
χικός ἱερέας σὲ δυὸ γειτονικά χω-
ριά κι' ἔπρεπε νὰ διαστῇ ν' ἀγα-
στήσῃ καὶ στὶς δυὸ ἐκκλησίες.
Στὸ Μαραθόκαμπο θ' ἀνίσταινε
στὶς 11 καὶ στὸ Κρυονέρι στὶς 12,
ἡ τὸ πολὺ-πολὺ στὶς 12 καὶ μισή.
Γέρος καὶ κοτονάτος, ἂν κι' εἶ-
χε πατήσῃ τὰ ἐβδομήντα, ἦταν
ἀκόμα ὁ παπα-Μανώλης. Ἐδῶ
καὶ σαράντα χρόνια δούλευε τὸ
Θεὸ καὶ τοὺς ἐνορίτες του καὶ δὲν
ὄγῃε καθόλου ζημιωμένος. Ποτα-
μὸς ἀστερευτός ἦταν τὸ πετρα-
χίλι του. Τάλητρα ἀπὸ τὰ βαφτί-
σια, τάλητρα ἀπὸ τοὺς γάμους καὶ
τὶς κηδεῖες. Εἶχε φτιάσει μιὰ με-

ἔσταζε κρύο ἰδρώτα.

Μ' αὐτὲς τὶς μαῦρες σκέψεις, ἔ-
φτασε μπροστὰ σ' ἓνα βαθὺ δια-
σελο, ποὺ χάριζε ἀπὸτομα τὸ
βουνὸ στὰ δυὸ καὶ ποὺ στὸ βά-
θος του περνοῦσε ἓνα ποτάμι.
Στὰ πλάγια τοῦ γεφυριοῦ κι' ἀ-
πὸ τὶς δυὸ μεριεῖς, τεράστιες λευ-
κές με τὶς σκοτεινὲς φυλλωσιές
τους, πυκνῶναν τὰ σκοτάδια, κι'
ὅλο τὸ βάθος κάτω ἀπὸ τὸ γιο-
φύρι, γεμάτο βᾶτα, σκοῖνα καὶ
χαμόδετρα ἔμοιαζε μὲ σκοτεινὸ
δάραθρο.

Ὅταν ὁ παπα-Μανώλης ἔφτασε
στὴν κατηφορίᾳ, τὸν δίασελο,
κοιτοστάθηκε. Ἐνας παράξενος
φῶρος πέρασε στὴν ψυχὴ του καὶ
τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάσῃ. Ἀναθυ-
μήθηκε ὅλα ὅσα διηγούνταν οἱ
χωριάτες γιὰ τὸ στοιχωμένο
αὐτὸ γεφύρι. Ἄλλοι ἔμειναν σα-
κάπδες, γιὰτὶ τρώμαζαν τὰ γαί-
δουρία τους καὶ τοὺς ἐρρίαν, κι'
ἄλλοι σκοτάδιζαν, καθὼς ἔπεσαν
στὸ βαθὺ γκρεμνὸ.

Γιὰ μιὰ στιγμή τοῦ φάνηκε πὼς
εἶδε μέσα στὰ βᾶτα νὰ κοινοῦν-
ται κάτι σκίες, πούμοιαζαν μὲ
δαϊμόνες, μὲ κέρατα τραγίσια
καὶ μαϊμουδιεῖς οὐρές. Πάνω
στὸν τρόπο του, ὁ παπᾶς ἀρχίζε
νὰ μωρμουρίζῃ ἑξόρκα καὶ προ-

ΤΟ ΚΡΙΜΑ

γάλη περιουσία ἀπὸ ἐλῖες, ἀμπε-
λογάρφα καὶ μωστάνια.

★

Μὲ τὸ φλασκάκι τοῦ τσίπουρου
στὸ ταγάρι, ποὺ δὲν τοῦλειπε πο-
τέ, ὅταν ἔκανε πεζοπορία, ὁ πα-
πα-Μανώλης σκεφτόταν πόσο θά-
ταν εὐτυχισμένος, ἂν δὲν εἶχε τὴ
Λενιά, αὐτὸ τὸ «διαβολοθήλυκο»
ὅπως τὸλεγε, ποὺ τοῦχε ἀναστα-
τώσει τὴ ζωὴ. Ἡ κόρη του δὲν ἦ-
θελε μὲ κανένα τρόπο νὰ παν-
τρευτῇ τὸν πᾶτερ Ἀμβρόσιο, τὸν
πλοῦσιο διὰ τῆς Μητροπόλεως,
ποὺ τοῦ τὴ ζητοῦσε ἐπίμονα. Ὁ
παπα-Μανώλης ἔφερε τὸ λόγο ποὺ
ἔκανε τὴν κόρη του ν' ἀρνιέται
κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε θηρίο. Ἡ Λε-
νιά ἦταν ἐξελογισμένη μ' ἓνα ὁ-
μορφο παλληκάρι τοῦ χωριοῦ, τὸ
Λάμπι Μπρούσκο, ἓνα μεροκαμα-
τιάρι, ποὺ δὲν εἶχε στὸν ἥλιο
μοῖρα. Ὅλη του ἡ περιουσία ἦ-
ταν τὰ χέρια του, ἡ τσάπα του,
ἡ λύρα του καὶ τὸ γλυκὸ του τρα-
γοῦδι.

Καλύτερα νὰ μὴ δῆς ποτέ
σου μοῖρα, παρὰ νὰ μοῦ κουβα-
λήσης στὸ σπῆτι αὐτὸ τὸ τζερ-
μέ! τῆς φώναζε ἀγριεμένος ὁ πα-
πα-Μανώλης.

Καὶ ἀπὸ ἐκείνη τὴ μέρα τὴν
ἐκλείε σ' ἓνα κελάρι, ποὺ ἦταν
στὸ ὑπόγειο τοῦ σπιτιοῦ καὶ δὲν
ἀφῆνε ἀνθρώπο νὰ τὴ ζυγώσει.
Τοῦ κάκου ἡ δύστυχη μάνα, ἡ
παπαδία ἐλκίαιγε καὶ τὸν παρα-
καλοῦσε νὰ τὴ συγχωρήσῃ. Ὁ πα-
πα-Μανώλης ἦταν ἀλύγιστος.

Καλύτερα νὰ φοβήσῃ, παρὰ
νὰ μὲ ντροπιάσῃ...
Ἐνα χρόνο τὴν εἶχε φυλακι-
σμένη στὸ κελάρι, χωρὶς ἀποτέ-
λεσμα. Πείσιμα ὁ παπᾶς, πείσιμα
ἡ παπαδοπούλα. Τὸ κορίτσι ἔρε-
βε, κιτρινίζε, χανόταν, μὰ δὲν ἄλ-
λαζε γνώμη.

Αὐτὰ συλλογιζόταν στὸ δρόμο
ὁ παπα-Μανώλης κι' ἔχασε πάλι
τὸ κέφι του.

Τί θὰ τὴν κάνω; ἀναρωτιό-
ταν μ' ἀγωνία καὶ τὸ μέτωπό του

σευχές. Τί παράξενο ὅμως! Ἡ
φωνὴ του ἀντηχοῦσε στὴ σκοτεινὴ
ἐκείνη λαγκαδιὰ καὶ ἐξανέλεγε γιὰ
δεύτερη φορὰ περιγελαστικά τὶς
προσευχές του. Ξάπασε. Ἡ καρ-
διά του χτυποῦσε σὰν τοῦ λα-
γού...

Πέρασε ὥστόσο λαχανιασμένος
τὸ καταρμένο αὐτὸ γιοφύρι κι'
ἀρχισε ἀγκομαχώντας τὴν ἀνη-
φορίᾳ.

Εἶχε πιά ἀνεβῇ τὴν πλαγιά
τοῦ βουνοῦ, ὅταν ἔνοιωσε τὸν
οὐρανίσκο του νὰ καίῃ ἀπὸ τὴ
διψα. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸ ταγάρι
τοῦ τὸ φλασκάκι μὲ τὸ τσίπουρο
καὶ τὸβᾶλε στὸ στόμα του, μὰ
δὲν ἔνοιωσε οὔτε μιὰ στάλα νὰ
πέφτῃ στὴ γλῶσσα του.

Τί μυστήρι! μωρμουρίσε.
Ποιὲς μοῦ τῆσι; Ἐγὼ τὸ γέμισα
μὲ τὰ χέρια μου πρὶν φύγω!

Ἐγείρε σ' ἓνα βράχο ἀποσβο-
λωμένος, μὰ καθὼς ἀκούμπησε
τὶς γέριες πλάτες του πάνω στὴν
πέτρα, γιὰ νὰ ἑμπούσῃ, τοῦ
φάνηκε πὼς τὰ κυπαρίσσια, ποὺ
βρίσκονταν στὴν κορφὴ τῆς πλα-
γίας ἀρχισαν νὰ παίρουν παρὰ-
ξένα σχήματα. Σὲ μιὰ στιγμή εἶ-
δε μὲ τρόπο πὼς τὰ δέντρα αὐτὰ
δὲν ἦταν κυπαρίσσια, ἀλλὰ ἀλλό-
κοτοι καλόγεροι, ποὺ ἔφεταν ἀ-
πὸ τὸν οὐρανὸ κι' ἔκαναν ὅλο τὸ
βουνὸ νὰ σειέται μαζί τους.

Ὁ παπα-Μανώλης παγωμένος
ἀπὸ τὸ φόβο του, κίνησε νὰ φύ-
γῃ, μὰ τὸ τάγμα τῶν καλογέρων
τὸν εἶχε ζώσει ἀπ' ὅλες τὶς μεριεῖς
καὶ δὲν τὸν ἀφῆνε νὰ κάνῃ βῆμα.
Ἀκολουθᾶ μας! τοῦτε τότε
μιὰ θραχνὴ φωνή, σὰν νάβγαине
ἀπὸ τᾶφο.

Καὶ μονομιάς δέκα χέρια τὸν
ἔπιασαν ἀπὸ τὰ ράσα καὶ τὸν
τραβοῦσαν. Σὲ λίγο ὁ παπα-Μα-
νώλης εἶδε μὲ τρόπο, πὼς οἱ φο-
βεροὶ συνοδοὶ του τὸν πηγαίνουν
στὸ ἐρημοκίχλησι, ποὺ ἦταν στὴν
ἀκρὴ τοῦ χωριοῦ καὶ ποὺ χρησι-
μεῖε γιὰ νεκροταφεῖο. Κίτταξε ὁ-
λόγυρα κι' ἀνατριχίασε. Ἀπὸ τὰ
μνημάτα ἐβγαίνουν φωτιές. Ἐκλει-

σε τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ θλέπῃ,
μὰ οἱ φωτιεῖς ὄλοεντ πληθύναν κι'
ἐπῆσαν ὅλο τὸν τόπο. Δὲν ἦταν
φωσφορισμοὶ αὐτοὶ ποὺ ἔδλεπε ὁ
παπα-Μανώλης, ἦταν φλογίτες
ἀπὸ ἀμέτρητα κερία ποὺ τὰ βα-
στοῦσαν οἱ πεθαμένοι γιὰ νὰ γιορ-
τάσουν τὴν Ἀνάστασι.

Ὁ παπα-Μανώλης σταυροκοπή-
θηκε:

— Θεέ μου, τρελλάθηκα ἡ ὁ-
νειρεύουμαι!

Μπροστὰ στὴν ἐκκλησίᾳ ἦταν
στημένη μιὰ ἐξέδρα στολισμένη
μὲ σκοῖνα καὶ μυρτιές κι' ἀπάνω
τῆς στεκόταν οἱ πεθαμένοι κι' οἱ
ψαλτάδες, ὅλοι πεθαμένοι καὶ
γνωστοὶ τοῦ παπα-Μανώλη. Μαζὶ
τοὺς ἦταν κι' ὁ ἐπίσκοπος Ἰωα-
κείμ, ποῦχε πεθάνει κι' ἐκεῖνος τὸ
προηγούμενο χρόνο.

Ὁ παπα-Μανώλης βλέποντας
ἀγριεμένο τὸ δεσπότη, ποὺ τὸν
εἶχε πολλές φορές κατασθιάσει
γιὰ τὴν πλεονεξία του, σοῦφωρε
ἀπὸ τὸ φόβο του καὶ πῆγε νὰ
κρυφτῇ μέσα στὴν ἐκκλησίᾳ.

Μὰ οἱ καλόγεροι τὸν ἔρπαξαν
πάλι ἀπὸ τὰ ράσα καὶ τὸν ἔφε-
ραν συρτὸ μπροστὰ στὴν ἐξέδρα.

Τότε ὁ παπα-Μανώλης ἀναγνώ-
ρισε μέσα στὸ πλῆθος τῶν πεθα-
μένων, ἓνα-ἓνα τοὺς συγχωριανοὺς
του καὶ τοὺς ξενωχωρίτες, ποὺ στὸ
διάστημα τῶν σαράντα χρόνων
τῆς ἱερωσύνης του, τοὺς εἶχε ἐο-
μολογήσει καὶ τοὺς εἶχε ὀδηγή-
σει στὴ στερνὴ κατοικία τους. Με-
ρικοὶ φίλοι, ποὺ μαζί τους εἶχε

Ὁ παπᾶ Μανώλης γονάτισε
μπροστὰ στὴν κόρη του καὶ τῆς
ζήτησε συγχώρεσι.

παπα-Μανώλης ἀνέθηκε στὴ με-
σιανὴ πύλη καὶ μίλησε μὲ λόγια
ἀσυνήθιστα στὸ λαό. Τοὺς εἶπε
γιὰ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ, ποὺ
κάθε τόσο φανεροῦν στοὺς ἀν-
θρώπους τὴν παρουσίᾳ Του, καὶ
κάνουν σεβαστὰ τὰ θελήματά Του.
Ὑστερα τοὺς διηγήθηκε, πὼς πη-
γαίνοντας ἐκεῖνο τὸ βράδυ στὸ
Μαραθόκαμπο νὰ σηκώσῃ τὴν Ἀ-
νάστασι, ἡ Θεῖα δύναμι τοῦ φα-
νερώθηκε καὶ τοῦ παραγγέλλει νὰ
μὴν ἀναστήσῃ, ἀν πῶς μπροστὰ
δὲ μετανόησες γιὰ τὴ μεγάλη
ἀμαρτία ποῦχε κάνει. Γι' αὐτὸ ἡ
αὐτοφάνεια νὰ παντρέψῃ τὴν κόρη
του μὲ τὸ φτωχὸ παλληκάρι καὶ
νὰ ἐξανώσῃ πίσω στὶς χῆρες καὶ
στὰ ὀρφανὰ τὰ χωράφια, ποὺ τοὺς
πῆρε μὲ ἀδικία.

Καὶ τώρα, ἂν δὲ μὲ συγχωρέ-
σετε ὅλοι σας, ἀναπτήσι τὸν ἀ-
δελφοί, τοὺς εἶπε κλαίγοντας, ὅ-
τε θὰ μὴν μπορῶ νὰ σηκώσω τὴν Ἀ-
νάστασι...

Συχωρεμένος νᾶσαι, δέ-
σποτα, ἀπάντησε τὸ συγκινημένο
πλῆθος μὲ μιὰ φωνή.

Τότε ὁ παπα-Μανώλης ἀνέδη-
κε στὴν ἐξέδρα κι' ἀρχισε τὴν ἀ-
ναστάσιμ ἀκολουθία. Κι' ἔταν
διάβασε τὸ Εὐαγγέλιο κι' ἔβαλε
τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη», ἓνα δάρος
ἔφυγε ἀπὸ τὸ στήθος του. Τί ξα-
λάφραμα ἦταν αὐτὸ!

Τοῦ φάνηκε πὼς δυὸ ἄσπρες
στερουγες τὸν σήκωναν ψηλὰ σὰν
νὰ ἀνασταίνονταν κι' αὐτὸς μαζί
μὲ τὸ Χριστό.

Ἄνήμερα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πά-
σχα, ὁ παπα-Μανώλης στεφάνωσε
τὴν κόρη του μὲ τὸ Λάμπι. Ὑστε-
ρα ἐξαφανίστηκε καὶ δὲν ἤρε
ἀνθρώπος τὴν ἀπόβγει. Μερικοὶ ὄσ-
τος ἔλεγον, πὼς ἀρνήθηκε τὰ
ἐγκόσμια. Πῆγε στὸ Ἅγιο Ὅρος
καὶ ἀσκήτεψε.

Ι. ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΙΣ

✱

ΤΑ ΣΚΑΝΠΑ ΓΕΝΕΙΑ
ΕΙΝΑΙ ΑΙΤΙΑ ΔΙΑΣΤΡΩΣΕΩΣ

Ἡ Ἐλεάνω Κελλοῦ, μιὰ Ἀμερικ-
νίδα 24 χρόνων, ζήτησε διαζύγιο μὲ
τὸ δικαστήριο διότι ὁ ἀντρα τῆς ἔχε
πολὺ ὀκνηρὰ γένεια, ποὺ τῆς ἐρεθίζον
τὸ πρόσωπο καὶ καταστρέφον τὴν ἐ-
πιδερμίδα τῆς. Ἀντιλαμβάνονται τίς
ὀπορθεῖαι μιᾶς αὐτοῦ, ὁπλοῦς,
ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ βασισ-
τὴν ὁμορφία μου στὸ θεῖο τοῦ γα-
μου. Παρακάλεσα τὸ Μπαμπ (εἶναι
τὸ ὄνομα τοῦ συζύγου τῆς) νὰ ἐπι-
ρίξῃται διὰ δύο φορές τὴν ἡμέρα, ὅλη ἰσο-
ρῖζεται διότι δὲν ἔχει καιρὸ. Ἐτοί
μὰς μένει παρὰ νὰ χωρῶμαι».

Ἡ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου ἀνα-
μένεται μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, γιὰ-
τί ἡ πρώτη φορὰ ποὺ παρόμοιο ἐ-
πιχείρημα προβάλλεται ἀπὸ γυναίκα.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

“Όταν (βουλώνη) ή μύτη

Πρόκειται συνηθέστατα για αλλεργική αντίδραση

ΤΟ τόσο γνωστό και ενοχλητικό «βούλωμα» της μύτης οφείλεται σε προέγερση του βλεννογόνου, που σκεπάζει εσωτερικά τα ρουθούνια. Πρόκειται για μία προσωρινή του οργανισμού μας να λειτουργήσει την εισόδο κρύου αέρα, ή να εμποδίσει να εισχωρήσουν στο αναπνευστικό σύστημα ερεθιστικές ουσίες.

Το πρόβλημα αυτό προκαλείται από τον ιόν του συναχίου, ή από κατι ερεθιστικό (π. χ. πιπέρι), ή από «αγγειοκινητική» ευαίσθηση αλλεργικής φύσεως. Αυτή η αλλεργική αντίδραση είναι πολύ συνηθισμένη, μπορεί δε να οφείλεται σε κάποια τροφή, σε σκόνη ή σε γύρι φυτών, σε κάποια συναισθηματική διαταραχή, ή ακόμη σε κλιματικές μεταβολές.

“Αν έχετε χρόνια βούλωμα της μύτης, είτε δεξιά, που διαφέρει όμως περισσότερο από δυό βδομάδες, πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό. Αυτός θα σας εξετάσει και θα εξακριβώσει αν η αιτία είναι αλλεργικής φύσεως — όπως συμβαίνει στις περισσότερες περιπτώσεις. Για να βεβαιωθείτε απόλυτα, μπορεί να εξετάσει με το μικροσκόπιο τις εκκρίσεις της μύτης σας, αναζητώντας «ηωσινοφίλα» κύτταρα, που χαρακτηρίζουν την αλλεργία.

“Τότερα πρέπει να βοηθί είναι εκείνο που σας προκαλεί την αλλεργία. “Αλλ’ αυτό δεν είναι καθόλου εύκολο. Χρειάζονται Ιεζαυτήτες... γνέστη, ή και μία οειροφύρα, λοιπόν, περιπτώσεις, είναι φρονιμώ... ν’ αντέσει κατ’ μέτρος αυτές τις ενοχλητικές και πολυδάπανες εξετάσεις και, αντί ν’ αναζητήσει την άγνωστη αιτία, να καταπολεμήσετε τα συμπτώματα.

Συννά, ή θεραπεία συνίσταται απλώς σε βθείες αναπνοές, που έγει αποδείχθη, ότι ξεφορτώνουν το βλεννογόνο. Αποτελεσματικώτερες είναι οι εισπνοές υδρατμών ή ατμών μαντίλ.

Μπορείτε επίσης να δοκιμάσετε τις ενσταλάξεις μ’ ένα φάρμακο (όχι ελαϊώδες), που να περιέχει μία αγγειοσυσταλτική ουσία, π. χ. εφεδρίνη ή νεοεφεδρίνη — αλλ’ όχι αντιισταμινικά ή αντιβιοτικά, γιατί αυτά μπορεί να προκαλέσουν ερεθισμό του βλεννογόνου. “Ενδέχεται όμως να σας συστήσει ο γιατρός να πάρετε αντιισταμινικά σε χάπια.

“Αν οι αλλεργικές αντιδράσεις σας είναι σοβαρές ή πολύ συχνές, ο γιατρός μπορεί να καταστήσει μερικά αμοσφάρα άγγεια του βλεννογόνου, για να ελαττώσει την ευαισθησία του. “Η επέμβαση αυτή γίνεται εύκολα και ανώδυνα, με

ηλεκτροκαυτηρία ή με χημική καυτηρίαση. Κάποτε, ωστόσο, χρειάζεται ν’ αφαιρεθούν με εγχείρηση ολόκληροι ιστοί του εσωτερικού της μύτης.

“Αν τώρα υπάρχει έκκριση πυκνής βλέννας απ’ τα ρουθούνια, πρόκειται πιθανώς για μία τοπιική μόλυνση. Τέτοιες χρόνιες μολύνσεις οφείλονται συχνά σε ανομαλίες του διαφράγματος, του τοιχώματος δηλαδή που χωρίζει τα δυό ρουθούνια. Μπορεί δε, σ’ αυτές τις περιπτώσεις, να χρειαστεί να ισιώσει το διαφράγμα, ή και ολόκληρη ή μύτη, με χειρουργική επέμβαση.

Εύτυχως, άρζει συνήθως μία πολύ απλούστερη θεραπεία, με αντισηπτικές επαλείψεις για τη μύτη και με αγγειοσυσταλτικά για το πρήξιμο του βλεννογόνου.

Πρέπει να σημειωθεί, ότι ένα δυνατό χτύπημα, που έκανε να πρηστεί ή να μαυρίσει απ’ έξω ή μύτη, μπορεί να της προκαλέσει και εσωτερικές παραμορφώσεις. Είναι απαραίτητο, λοιπόν, να συμβουλευθείτε τότε το γιατρό, ιδίως προκειμένου για παιδιά, ώστε, με την εγκαίρως και κατάλληλη θεραπεία, να προλάβετε δυσάρεστες συνέπειες στην κατοπινή ζωή τους.

Κάποτε, οι ενοχλήσεις της μύτης οφείλονται σε ιγμορίτιδα, δηλαδή σε μόλυνση και φλεγμονή των κοιλιοτήτων του όσπου, που βρίσκεται πίσω από τη μύτη. Οι λοιολήτες αυτές είναι επισημωμένες με βλεννογόνο μεμβράνη και οι εκκρίσεις τους, κανονικά, σταλάζουν μέσα στη μύτη ή στο λαύρο. “Αν όμως βουλώση ή εξόδός τους, ή βλέννα συγκεντρώνεται μέσα τους και προκαλεί πόνο στα μάνηλα, στο μέτωπο ή στα πάνω δόντια.

Το βούλωμα αυτό μπορεί να οφείλεται σε μόλυνση από συναχί, και τότε υποχωρεί γρήγορα, δίχως θεραπεία. “Αλλ’ αν συνεχισθεί πάνω από δυό βδομάδες, πρέπει να ήστε το γιατρό σας, που θα μεταχειριστεί τα κατάλληλα φάρμακα για να ξεφορτίσει τις εξόδους των κοιλιοτήτων, ώστε να βγη ή συγκεντωμένη βλέννα. Σε μερικές περιπτώσεις, μπορεί να χρειαστεί

Χημική ή προέλευσης των ψυχασθενειών

“Επικρατεί ολένα και περισσότερο ή αντίληψη ότι οι ψυχικές ασθένειες οφείλονται σε χημικές ανισορροπίες, που δημιουργούνται μέσα στον οργανισμό. Σύμφωνα μ’ ένα Γερμανό ερευνητή, οι ανισορροπίες αυτές προκαλούνται από τα αντισώματα που παράγει ο οργανισμός, για ν’ άμυνθη από άρισμένους μολύνσεις. Τα έν λόγω αντισώματα προσβάλλουν τον εγκέφαλο και προκαλούν διάφορες βλάβες σ’ αυτόν.

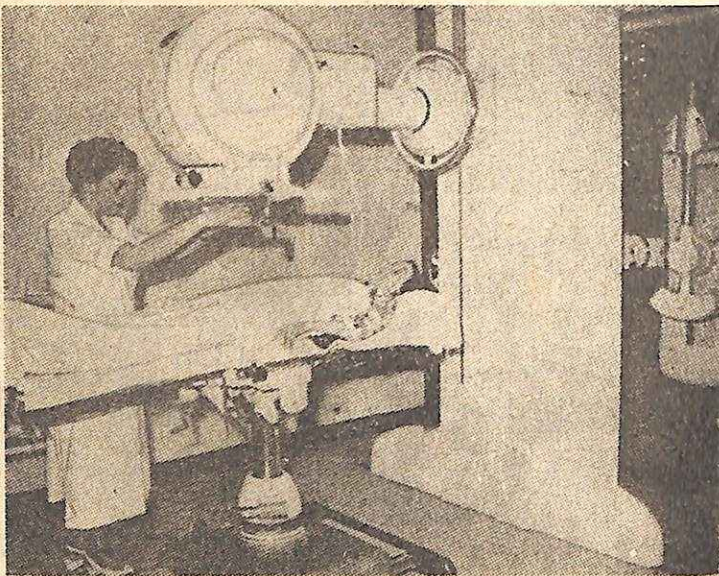
“Εννοείται ότι ή θεωρία των χημικών ανισορροπίων δεν αποκλείει τις ψυχολογικές, κοινωνικές και πολύ περισσότερο τις κληρονομικές αιτίες.

Κατά το Γάλλο επιστήμονα δόκτορα Λαμάρ, εξ άλλου, οι ψυχικές ασθένειες στην ύπαιθρο είναι το ίδιο σπάνιες, όσο και στις πόλεις, αλλά δε φαίνεται, λόγω του καθαρού αέρα, να τους σε κάθε χωριό. “Ενώ στις πόλεις ή κυριώτερη αιτία είναι ο θόρυβος και ο πυρετός της σύγχρονης ζωής, στην ύπαιθρο, τοιούτων, οι ψυχασθενείς οφείλονται, στο ότι οι άνθρωποι ζουν απομονωμένοι, σε τρώπο που δεν έχουν την εύχερεια γά ε-πικοινωνούν μεταξύ τους και ν’ ανταλλάσσουν τις σκέψεις τους.

Εμπιστευθείτε σε κάποιον την αγωνία σας

Στο πανεπιστήμιο της Κολομπία, ναν πειράματα σε φοιτητές, για να ελεγχθεί ή αγωνία. Παρατηρήθηκε, αιτών, ότι μία κατάσταση αγωνίας προκαλεί σ’ ένα γενικά τα άτομα ελάττωση της καρδιακής παλμών. “Η ελάττωση αυτή κυμαίνεται από 7 έως 30 παλμούς.

Οι ψυχίατροι δίνουν, εξ άλλου, ένα

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Νέα Ισχυρά όπλα επιτρέπουν σήμερα στους επιστήμονες να δημιουργήσουν ένα ισχυρό τείχος άμυνας κατά του μεγάλου εχθρού της ανθρωπότητας: του καρκίνου. “Ενώ με το ραδιόν ή καταπολέμηση του καρκίνου ήταν δύσκολη και δαπανηρή, δεδομένου ότι ένα χιλιστό του γραμμαρίου του πολυτίμου μετάλλου στοιχίζει 700 περίπου δραχμές, σήμερα χωρίς στο κοβάλτιο ή ίδια εργασία επιτυγχάνεται πολύ πιο εύκολα και με μερικές μόνο δραχμές. Στη φωτογραφία μας μία τελευταίου τύπου συσκευή τηλε-κοβαλτιοθεραπείας, που επιτρέπει την καταπολέμηση εσωτερικών όγκων, χωρίς να επιφέρει την παραμικρή αλλοίωση στην επιδερμίδα και στους υγιείς ιστούς του σώματος.

στη εγχείρησή γι’ αυτό.

Γιά ν’ αποφύγετε την ιγμορίτιδα, μη φυσάτε ποτέ τ’ μύτη σας δυνατά, φράζοντας το ένα ρουθούνι. Αλλ’ ελαφρά και με τα δυό ρουθούνια ανοιχτά.

Ποιές άλλες φροντίδες απαιτεί ή μύτη σας; Μη βάζετε μέσα τίποτ’ άλλο απ’ τα κατάλληλα φάρμακα, γιατί ο βλεννογόνος της είναι ευπαθής. “Ο συνεχής ερεθισμός του από καπνούς, απ’ το κολλήμα ή από κάθε τι που άπομαχώνει τις φυσικές βλεννώδεις εκκρίσεις του, μπορεί να σας δημιουργήσει ιστορίες. Οι γιατροί

συνιστούν στους λουόμενους να φοράζουν τα ρουθούνια τους με ειδικούς σφινγκήρες.

“Αν έχετε ένα συνηθισμένο συναχί, κάνετε ενσταλάξεις μ’ ένα φάρμακο όχι ελαϊώδες. “Αλλά μηνά για λίγες μέρες, γιατί ή παρατεταμένη χρησιμοποίησή του στεγνώνει τους βλεννογόνους και διεκτολύνει τις μολύνσεις τους.

Γιά κάθε χρόνια ενοχλήση της μύτης πρέπει να συμβουλευθείτε το γιατρό. Προσπάντων όμως δεν επιτρέπεται να αμελήτε καθόλου, αν υπάρχουν αιματηρές εκκρίσεις, που μπορεί να σημαίνουν όγκο.

Το πνευμονικόν οίδημα οφείλεται σε τοξίνη

“Ως τώρα έπιστεύετο ότι το πνευμονικό οίδημα οφείλετο σε έλλειψη έπικρούς αγγειοσπαστών των πνευμονικών κυττάρων. “Αλλ’ οι Αυστριακοί έπιστήμονες έκαναν τελευταία μία σωματική άσκηση. Σύμφωνα μ’ αυτήν, το πνευμονικό οίδημα, που είναι υπεύθυνο για τους περισσότερους θανάτους που προκαλούνται από καρδιοπάθειες, οφείλεται σε μία τοξίνη. “Η έν λόγω τοξίνη μπορεί γά εξουδετερωθεί με τα φάρμακα που χρησιμοποιούνται εναντίον του οίδηματος.

Οι νοσοκόμες μαθαίνουν «ζούντο»

Οι νοσοκόμες έχουν ν’ αντιμετώπισουν δυό ειδών ασθένειες. “Εκείνους που άνοητάντα επίμονα όταν πρόκειται γά τους κάνουν μία έρεση, γά τους άλλωστε είναι επίθετο κ.λπ. και τους έρωτομακείς που τους επιτίθενται στα γενικά τους, που πλησιάζουν στο κρεβάτι τους. “Ο κίνδυνος είναι μεγαλύτερος γιά τις νέες και θυμωές νοσοκόμες. Γιά το λόγο αυτό, ένα νοσοκομείο της Νέας Υερσέης υπερχρέωσε τις νοσοκόμες που ήπρεταν σ’ αυτό να παρακολουθήσουν μαθήματα «ζούντο». Χάρης σ’ αυτό, οι νοσοκόμες θα μπορούν με μία απλή έπαση στο κατάλληλο μέρος του σώματος ν’ ακινητοποιούν τους απειλητικούς ασθένεις, χωρίς να βρίσκονται στην ανάγκη να καταφεύγουν σε μέτρα βίας.

Ο άγώνας κατά του καρκίνου

Στο “Αντικαρκινικό “Ινστιτούτο του Ντάλας (Τέξας), οι γιατροί χρησιμοποιούν ένα έμβολο, που περιέχει καρκινώδη κύτταρα από τον ίδιο τον οργανισμό των ασθενών. Το έμβολο αυτό έπέρχει μία καλύτερη, που άποδείχθηκε, όμως, παροδική.

Πειράματα, εξ άλλου, που έγιναν στην “Αγγλία έδειξαν ότι ή ήπαρην εξαφανίζεται τα καρκινώδη κύτταρα άπο το αίμα των ποντικών. “Η ήπαρην, ως γνωστόν, είναι το φάρμακο που καταβάλλει την ηηκτικότητα του αίματος.

Η ΟΞΕΙΑ ΝΕΦΡΙΤΙΣ

Μία σοβαρή πάθηση με άνεξακριβωτή αιτία

ΤΟ κόκκινο είναι το παγκόσμιο σήμα κινδύνου. Την ίδια λοιπόν σημασία έχει και στά ούρα. “Όταν αυτά χρωματίζονται λίγο κόκκινα, όταν δηλαδή περιέχουν αίμα, πρέπει γά έρωτηθεί ο γιατρός, άμέσως, χωρίς άναβολή — και, φυσικά, δίχως να προηγηθούν επικίνδυνα κάποτε γιατροσόφια.

“Υπάρχουν πάνω από 30 πιθανές αιτίες αυτής της αιματουρίας. “Η πιο συνηθισμένη όμως είναι ή νεφρίτις, ή νόσος του Μπράντ — όπως έχει ονομασθεί, άπ’ το έπιθετο του γιατρού που την περιέγραψε πρώτος.

Νεφρίτις σημαίνει φλόγωση του νεφρού. Δεν οφείλεται όμως σε άμεση μικροβιακή μόλυνση. “Ως έπ’ το πλείστον, παρουσιάζεται σε άτομα, που πέσαν από 10 ή μερικών περίπου άμυγδαλίτιδα, άδρακιά, ή άλλη ασθένεια οφειλομένη σε στρεπτοκόκκους, άπ’ την οποία φαίνεται γάγον να νοσώσει πιά τελείως. Πιθανόν γά είναι μία άλλεργική αντίδραση του οργανισμού στο στρεπτοκόκκο που προκάλεσε την άστρακιά ή την άμυγδαλίτιδα.

Προσβάλλει συνήθως παιδιά ή νέους. “Ο ασθενής είναι χλωμός, με το πρόσωπο πρημένο. “Η ποσότης των ούρων του λιγοστεύει σημαντικά, περιέχουν δέ αίμα ή έχουν ένα σκούρο, σαν «καπνισμένο» χρώμα.

“Αποτέλεσμα της ελαττώσεως αυτής των ούρων είναι να συγκεντρώνονται ύδρα στο σώμα και να προκαλούν πρηξίματα στα πόδια, στο πρόσωπο ή στο κάτω μέρος της πλάτης. “Ο πάγων έχει δυνατό πο-νοέφαλο, κοκκοδιθεσία, κάποτε δέ και πόνους στην πλάτη ή στην κοιλιά.

Μολονότι τα συμπτώματα αυτά είναι άρκετά έντονα, στις περισσότερες περιπτώσεις ύποχωρούν σε λίγες ώρες. Και μόνο 1 στους 5 πάσχοντες έθανατίζονται άργότερα άπ’ τα νεφρά του.

Σάν σοβαρή άρρώστια που είναι, ή νεφρίτις απαιτεί θεραπεία από γιατρό — ή, ακόμα, καλλιτέρα, σε νοσοκομείο. Οι νεφροί έχουν γίνει προσωρινά άνικανοί να εκπληρώσουν τον προορισμό τους, και χρειάζονται άνάπαυσι γά ν’ αναρρώσουν.

“Ενας τρόπος γιά γά ξεκουραστούν, ελ-

ΔΕΝ ΤΡΩΜΕ ΜΕ ΤΟ ΣΤΟΜΑ, ΑΛΛΑ ΜΕ ΤΗ ΜΥΤΗ ΚΑΙ ΤΑ ΜΑΤΙΑ!..

Οι ιδιοτροπίες και τα παράξενα της γένεσως

ΠΕΙΡΑΜΑΤΑ που έγιναν τελευταία στη Γερμανία και στη Σουηδία έδειξαν ότι ή γεύσι μιας τροφής δεν οφείλεται μόνον στις γευστικές έντυπώσεις που μας προκαλεί, αλλ’ είναι ή συνισταμένη των αντιδράσεων όλων γενικά των αισθήσεων. “Η γεύσι εξαρτάται κατά το ήμισυ από το άρωμα της τροφής, προσδιορίζεται, δηλαδή, από την όσφρηση (την όσμή του ψητού, το άρωμα της θανιλίας ενός παγωτού κ.λπ.).

“Ενα άλλο σημαντικό μέρος εξαρτάται από την όραση και την άφή. Μία τροφή που τρώμε μέσα στο σκοτάδι έχει διαφορετική γεύσι από εκείνη που αισθανόμαστε τρώγοντας την ίδια τροφή στο φως. “Αν κλείσαμε σ’ ένα άνθρωπο τα μάτια και τα ρουθούνια και του δώσαμε τά χέρια, θα του είναι άδύνατο γά ξεχωρίσει ένα ώμο κρεμμυδι από μία ώμη πατάτα. “Ενα κρασί «σέκ» θα του δώσει επίσης την ίδια γεύσι μ’ ένα κρύο καφέ χωρίς ζάχαρη.

Τά βασικά στοιχεία της γεύσεως, όπως όλοι έξομαι, είναι τέσσερα: γλυκό, ξινό, άλμυρο και πικρό. Τά τέσσερα αυτά στοιχεία, όπως συμβαίνει και με τά χρώματα, αναμειγνύονται μεταξύ τους και προκαλούν ένα μεγάλο αριθμό γευστικών έντυπώσεων. “Υπάρχει ωστόσο, ένα βασικό στοιχείο, που υπερισχύει σ’ αυτές τις έντυπώσεις. Στο ροδάκινο π.χ. υπερισχύει το γλυκό, στο τσάι το πικρό, στα πορτοκάλια το ξινό κ.λπ. Τά στρεβία είναι πικρά, αλμυρά, οι κομπότσες γλυκύνουν, οι σαλάτες άνοητες (έκείνο που τις ξεχωρίζει είναι ή σύστασίς τους, έτσι άλλες είναι τρυφερές άλλες σκληρές, άλλες χοντρές, άλλες λεπτές κ.λπ.).

“Όλα όσα είπαμε παραπάνω, έξηγου: γιάτί ή ίδια τροφή μπορεί γά έχη διαφορετική γεύσι γιά δύο ανθρώπους. “Η διαφορετική γεύσι οφείλεται στο ότι οι δυό αυτοί άνθρωποι δεν αισθάνονται με τον ίδιο τρόπο. Στον ένα π.χ. είναι ισχυρότερη ή όσφρηση, ενώ στον άλλον υπερισχύουν οι όπτικες έντυπώσεις κ.λπ.

Σχετικά πειράματα σε ευρεία κλίμακα έγιναν τελευταία στα έργαστήρια ενός μεγάλου σιδηρικού έργοστασίου παραγωγής ειδών διατροφής.

“Ο διευθυντής του τμήματος έρευνών, δόκτωρ Τζόνσον, είχε κάμει μία σημαν.

να ή ελάττωσι των υγρών που πίνει ο άσθενής. Αυτό είναι ιδιαίτερος άναγκασμός, γιάτί, όπως είπαμε, ο οργανισμός κατακρατεί τά πολλά ύδρα.

“Επίσης πρέπει γά λείψουν από τη διαίτα το άλάτι και οι πρωτεΐνες, όσο κρατάει ή όξεία φάσις, γιάτί άδύνατον γά άποβάλει οί νεφροί.

“Εφόσον υπάρχει αίμα στά ούρα, το μόνο που επιτρέπεται στον πάσχοντα, είναι μισό κιλό πορτοκαλόζουμο με ζάχαρη την ήμέρα. “Αργότερα θ’ άρχισή γά παίρνει μικρές ποσότητες άμυλώδων τροφών (μπισκότα, ψωμί). Κι’ όσο καλλιεργεί ή κατάσταση των νεφρών του, άκολουθεί μία έλαφρά διαίτα, με μικρές ποσότητες κρέας ή ψάρι (50—60 γραμμάρια), φρούτα, χορταρικά, ψωμί, έστυρο και 200—300 γραμμάρια γάλα.

“Όσο διαρκεί ή όξεία φάσις της άσθε-νείας, ο άρρώστος πρέπει άπαραιτήτως γά μένει στο κρεβάτι, γιάτί κάθε σωματική κίνηση καταπονεί άκόμη περισσότερα νεφρά. Πρέπει γά μένει σε ζεστά και ν’ άποφεύγη το κρύο, αλλ’ όχι νά ιδρώνει πολύ. Το δωμάτιο άχρη σταθερή θερμοκρασία, μέρα και νύχτα, και καλό άερισμό.

Οι κενώσεις πρέπει γά είναι καθημερινές, αλλά ν’ άποφεύγονται τά καθάρια. “Ο γιατρός θα παρακολουθεί την πορεία της άρρώστιας, εξετάζοντας τά ούρα και μετρώντας την πίεσι. “Ακόμα κι’ όταν λείψη το αίμα, τά ούρα περιέχουν λεύκωμα γιά ένα χρονικό διάστημα. “Επίσης ή πίεσι του αίματος είναι αδιάμενη.

“Όταν πιά γά υπάρχει λεύκωμα στά ούρα και κατέβη ή πίεσι στο κανονικό, επιτρέπεται στον άρρώστο ν’ άρχισή γά σηκώνεται λίγο-λίγο. “Αλλ’ ή άνάρρσις κρατεί γιά πολύ και πρέπει γά περάσουν μήνες γιά γά ξαναρχισή ο πάγων την κανονική ζωή του.

Στά 80% των περιπτώσεων, δεν παρουσιάζεται ύποπηση. Τά ύπολοιπα 20% μπορεί γά εξακολουθήσουν γά έχουν λεύκωμα στά ούρα. Αυτοί πρέπει γά προσέχουν στο μέλλον, άποφεύγοντας τις ψυχές και την υπέρτασι. “Αν κρατάνε αυτές τις προφυλάξεις, μπορούν γά ζουν κανονικά, πάντως όμως πρέπει γά ξετάζονται κάθε τόσο άπ’ το γιατρό και γά κάνουν άνάλυσι ούρων και μέτρσι της πίεσός τους.

Κατά τη δοκιμή μιας καινούργιας ούσιας, πρέπει ότι γι’ αυτόν μέν ήταν άνοησι, ένα ένας συνάδελφος του την έδρασε πικρή.

Αυτό το ποτήρι που φάνηκε πολύ παρμένο. “Εδωκε, λοιπόν, σε χιλιάδες πρόσωπα γά δοκιμάσουν αυτή την ούσια. Και γά ποιά ήταν το αποτέλεσμα: Τά 70% των ανθρώπων λευκής φυλής, τά 76% των νέγρων και τά 94% των Ιάπωνων της “Αμερικής, έδρασαν αυτή την ούσια εξαιρετικά πικρά. Γιά τους ύπολοιπους (30% των λευκών, 24% των νέγρων και 6% των έρωδερέμων) ήταν τελείως άγευστη.

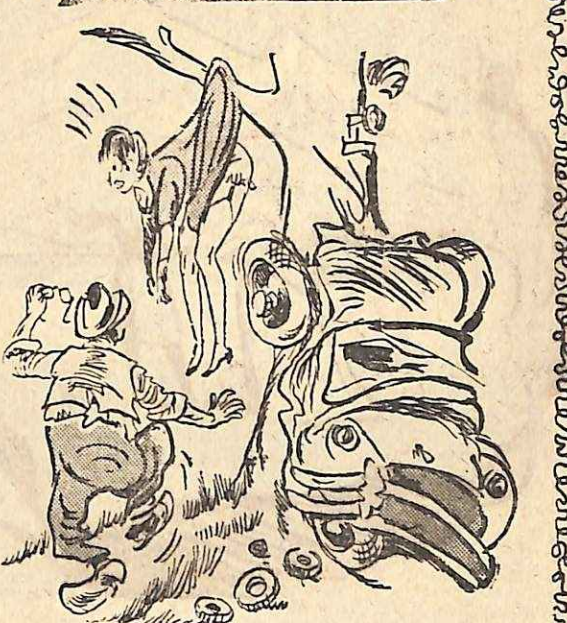
Σε παρόμοια συμπεράσματα κατέληξε και ο “Αμερικανός επιστήμονας δόκτωρ Φόξ.

“Ως γνωστόν, το βενζοϊκό νάτριο είναι μία από τις ούσιες που χρησιμοποιείται γιά τη διατήρησι των τροφών. “Η ούσια αυτή έθωρεϊτο λοιπόν, άγευστη. “Ο δόκτωρ Φόξ, άπέδειξε, όμως, ότι ήταν άγευστη ίσως γιά τη μεγάλη πλειοψηφία των ανθρώπων, αλλ’ όχι γιά όλους. “Υπήρχαν άνθρωποι π.χ. που την έβρισκαν ύπόγνη ή πικροσίτη κ.λπ. “Επειτα από τις παρατηρήσεις του δόκτορος Φόξ, πολλές άμερικανικές βιομηχανίες τροφίμων, προτού κυκλοφορήσουν ένα καινούργιο προϊόν, διενεργούν μία έρευνα σε ευρύτατη κλίμακα μεταξύ του κοινού, γιά γά εξακριβώσουν ποιά είναι ή κυρίαρχοσά γευστική έντυπώσι εκείνων που το δοκιμάζουν.

“Αλλά δεν πρέπει γά νομίζετε πως αυτό είναι εύκολο. Πραγματικά, όπως άπείδειξε ο μεγάλος Γερμανός επιστήμονας, γτωρ Φρίντμακ, τίποτα δεν είναι άσπαστερο άπό τά θεωρούμενα ως βασικά στοιχεία της γεύσεως, δηλαδή το πικρό, το γλυκό, το ξινό και το άλμυρο. Μετά, ξυ του πικρού και του άλμυρού, που θεωρούνται σαν οι δύο αντίθετοι πόλοι, μεσολαβούν άναριθμητες παραλλαγές, με γάθε άνθρωπος τις εκτίμα με το δικό του τρόπο.

Κατά τον δόκτορα Φρίντμακ, ή γεύσι παρουσιάζει παραλλαγές και στον ίδιο άνθρωπο. “Η θερμοκρασία ή ώρα της ήμέρας, ή κατάσταση της υγείας μας, το πείσμα, ή φαγητό που φάγαμε προτού περ ή εκείνο που σκεφτοίμαστε ότι θα φάμε κατόπιν, όλα αυτά και πολλά άλλα τροποποιούν τη γευστική μας εαίσθησά και μάλιστα σε βαθμό πολύ σημαντικό.

Πώς θεραπεύεται η νεφρίτις

—“Εγώ νόμιζα πως πήγατε να φέρετε μία κάλα.
— Μπα!... Τά γυαλιά μου πήγα να πάρω!...

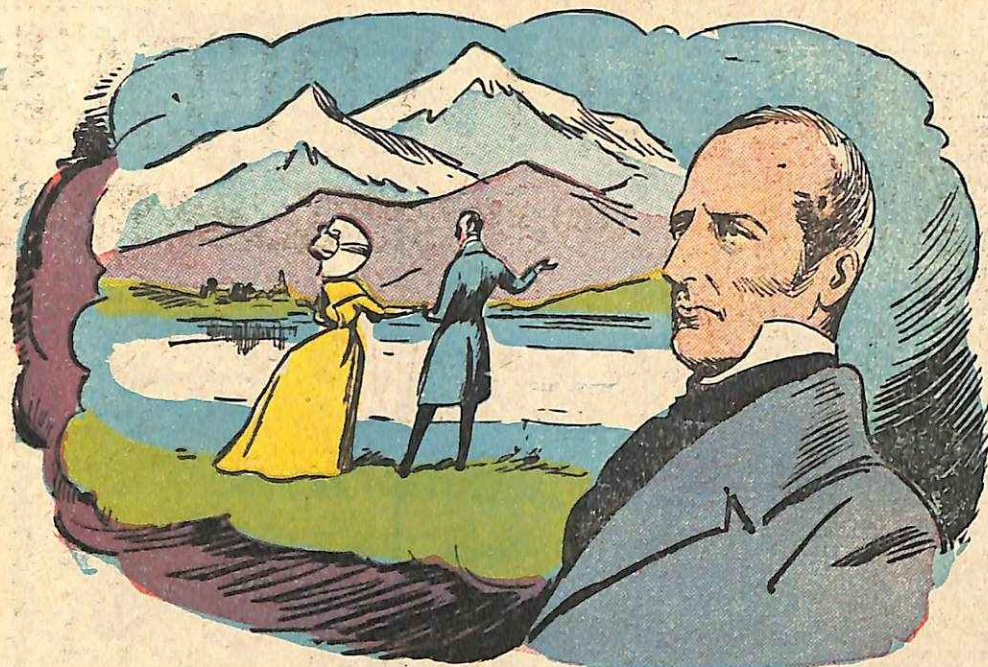

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΙΔΩΝ ΨΑΡΕΜΑΤΟΣ

— Πιστεύετε τώρα πιά, κύριε, πως οι μύστες είναι αδιάφορες;

Χωρίς λόγια.

Χερσασιμένοι ή 'Ελβίρα και ο Λαμαρτίνος περπατούσαν στις όχθες της λίμνης...

Ο 'Αλφόνσος Λαμαρτίνος, ο μεγαλόπνευστος πρόδρομος της ρομαντικής ποιήσεως, γεννήθηκε στο Μακόν της Γαλλίας το 1790.

Δέκα όχτ' χρόνων κάνει το πρώτο ταξίδι του στην 'Ιταλία κι' αργότερα γράφει τα πρώτα ποιήματά του περιπλανώμενος και ανειροποίητος. Οι «Ποιητικοί και θρησκευτικοί στοχασμοί» του εκδίδονται το 1820 στο Παρίσι σε 45.000 αντίτυπα και σημειώνουν καταπληκτική επιτυχία. Μέσα στη συλλογή αυτή περιέχονται και τα δύο άριστουργήματα του Λαμαρτίνου: η «Λίμνη» και ο «Εσταυρωμένος». Είναι εμπνευσμένα από τη χαρά και τον πόνο, που τούδωσε η περίφημη ήρωίδα του, η 'Ελβίρα.

Ποιά είναι όμως η ιδανική αυτή γυναίκα, που τον έκανε να γράφει τους πιο ωραίους και συγκινητικούς στίχους;

Το 1815 ο Λαμαρτίνος, που ήταν τότε 25 χρόνων, πήγε να περάσει το καλοκαίρι του στο Αιξ—λέ—Μπαιν, για να γιατρευτεί από μια έλκηφρα πάθηση του σκελετού του. Ήταν μια βροχερή, μουνη μέρα. Ο ποιητής, αφού έφαγε, το ανασφάλιστο του φίλου του γιατρού Περριέ, δ-πο τον έμενε, ανέβηκε για να πάει στην κάρμαρά του. Ήταν άπογοητευμένος από τη πλκτική ατμόσφαιρα. Σαφικά, εκεί που περνούσε το διάδρομο, στάθηκε θαμπωμένος. Μια νέα γυναίκα με πρόσωπο χλωμό, πλαισιωμένο από καστανές μπούκλες και φωτισμένο από δύο μεγάλα λαμπρά ματιά, περσσε από κοντά του. Φορούσε ένα λευκό φόρεμα από μουσελίνα κι' έμοιαζε με πλασμα άλλο κοσμού. Ο ποιητής τη κυττούσε μ' έκσταση. Για μία στιγμή τα φωτεινά μάτια της άγνοστης γύρισαν και τον κύττασαν. Ύστερα η όμορφη γυναίκα μπήκε στο δωμάτιό της.

Ο Λαμαρτίνος δλη νύχτα την ώνειρευε. Την άλλη μέρα η κομψή αυτή Παριζιάνα που σπάνια φαινόταν στη τραπέζα, γιατί έτρωγε στο δωμάτιό της, κατέθηκε και κάθησε στο κοινό τραπέζι.

Ποιά είναι αυτή η γυναίκα; ρώτησε συγκινημένος ο ποιητής το γιατρό.

Είναι η σύζυγος του Αλέξανδρου Σάρλ, του φυσικού που ασχολείται με τ' αέρστατα. Είναι άρρωστη.

Μπορείτε να μου τη συστήσετε;

Ευχαρίστως.

Έτσι ο Λαμαρτίνος γνωρίστηκε με την 'Ιουλίαν Σάρλ, που είχε γεννηθεί στο Παρίσι από γο-νείς κρεολούς.

Είχε ενόσει τη ζωή της μ' ένα σοφό εξητά-ρη, όχι βέβαια από έρωτα, αλλά από μια εκτί-μηση και μία στοργή που νοιάζον οι νεαρές ύ-Σάρλ έμεινε ενθουσιασμένη από την αναπάντεχη ρολογία της: «Γνώρισα ένα εξαιρετικό νέο...».

Ο Λαμαρτίνος ήταν κιόλας έρωτευμένος μαζί της. Μα κι' αυτή δεν άργησε να νοιώσει ένα δυ-νάτο, ένα πρωτόφαντο αίσθημα για το νέο αυτό που υποκλινόταν με τόσο χάρη και φωτεινά μάτια, ναί! αυτή δεν άργησε να υποστά της Ει-γι' αυτόν τον έρωτα. Ίσα και να πάλαψε σκληρά με τη καρδιά της. Μα ήταν πια ζυγά.

Η φωτιά που άναψε μέσα της, έριξε και τους τελευταίους της δισταγμούς. Και τότε άρχισε ένα υπέροχο ειδύλλιο. Η γυναίκα που δεν έβγαί-νε σχεδόν καθόλου, περνούσε τώρα τ' άπογέμα-

Ο Λαμαρτίνος ΚΑΙ Η ΕΛΒΙΡΑ

Πώς εμπνεύστηκε ο ποιητής τη θρυλική «Λίμνη» του

τά της με το Λαμαρτίνο. Χερσασιμένοι περπα-τούσαν στις όχθες της λίμνης. Εκείνη άκου-πούσε τρυφερά το κεφάλι της στον ώμο του κι' εκείνος της τραγουδούσε. Οι φτερωμένοι στίχοι του της φανέρωναν καινούργιους κόσμους, ώ-ραίους και θαυμαστούς. Κι' εκείνη τον άκουγε μαγεμένη.

Όσο μιά μέρα, που έκαναν περιπατο με τη βάρκα στη λίμνη, σηκώθηκε ξαφνικά δυνατός αγέρας. Η βάρκα με τους δύο έρωτευμένους χό-ρευε σαν καρδουτσουφλό πάνω στα μανιασμένα κύματα. Ο ποιητής έκανε αγωνιώδεις προσπά-θειες να φτάσει στην όχθη, μα ο αγέρας ήταν αν-τίθετος. Κάποια στιγμή, η βάρκα άναποδογύρι-σε και το ζευγάρι βρέθηκε μέσα στα κύματα. Τότε ο Λαμαρτίνος έδειξε πώς ήταν ένας πραγ-ματικός άντρας. Άρπαξε την αγαπημένη του α-πό το κεφάλι, την κράτησε πάνω από το νερό και κολυμπώντας κατάφερε ύστερα από ένα σκλη-ρό αγώνα, να την τραβήξει στην όχθη. Όταν ο ποιητής πάτησε σε στερεό έδαφος, πήρε στην αγκαλιά του τη λιπόθυμη πιά 'Ιουλίαν και την έδωσε έξω. Η αγαπημένη του, δεν άργησε ν' ανοίξει τα μάτια της.

Ω αγαπημένε μου, φώναξε, μούσωσε τη ζωή! Δεν είσαι μονάχα ένας υπέροχος ποιητής, αλλά κι' ένας υπέροχος ήρωας!

Κι' έπεσε με λαχτάρα στην αγκαλιά του, κολ-λώντας τα χείλη της στα δικά του.

Η ύπνροδοκτη αυτή εύτυχία μίας νέας γυ-ναίκας, που γνώρισε για πρώτη φορά τον έρω-τα, της έφερε μια μαγική μεταμόρφωση. Η 'Ιου-λίαν ξαναγεννήθηκε. Λαμφοκούσε από χαρά και υγεία.

Μα η εύτυχία τους ήταν σύντομη. Η 'Ιουλίαν αναγκάστηκε να γυρίσει στο Παρίσι και ο Λα-μαρτίνος στο Μακόν. Δυσ, τρεις μήνες μονάχα μπόρεσε να ζήσει η 'Ιουλίαν, χωρίς τον αγαπη-μένο της. Τον Γενάρη του 1816, μη βαστώντας πια το χωρισμό, του γράφει ένα άπνευσμένο γράμμα: «Μου είναι αδύνατο να σε νοιώθω μα-κριά μου. Έλα, είμαι αποφασισμένη να εγκατα-λείψω τα πάντα. Τα θυσιάζω όλα για σένα!».

Έλα, πριν το χάω με σκεπσής για πάντα!... Ο Λαμαρτίνος που ήταν κι' αυτός ιρελλά έ-ρωτευμένος μαζί της, έφυγε γρήγορα για το Πα-ρίσι. Όσο έκει ο ποιητής, δε μπορούσε να βλέπει έλευθερά την αγαπημένη του. Πήγαινε κά-θε Πέμπτη στο σπίτι της, τη μέρα που δέχονταν, και εκείνη βέβαια μπροστά στον κόσμο, του φε-ρόταν ψυχρά, για να μη κινήσει τις ύποψεις του άντρα της. Ο Λαμαρτίνος παρέρηγαντας τη στάσι της, της έστειλε ένα γράμμα με φριχτά παράπονα.

«Συγγνώμη αγαπημένε μου—του άπαντάει έ-κείνη με συντριβή. Για να σου αποδείξω την ά-γαπη μου, είμαι έτοιμη να τ' παρατήσω όλα, ναρθώ να πέσω στα πόδια σου και να σου πω: «Κάνε με ό,τι θέλεις! Είμαι σκλάβά σου!» Ξέρω πώς αυτό θάναη ή καταστροφή μου, μα δε με νοιάζει. Θάμαι η πιο εύτυχισμένη γυναίκα του κόσμου να πεθάνω στην αγκαλιά σου...».

Ύστερα από αυτό το επεισόδιο, η 'Ιουλίαν πή-γαινε και συναντούσε συχνά το φίλο της σ' ένα μικρό διαμέρισμα. Εκεί με την αγωνία, μη τους δ-η κανείς και τους προόσση, γνώρισαν τη λα-χτάρα του πιο βασανισμένου έρωτα.

Όσο παρηγοριούνται με την έλπίδα, πώς θάρη γρήγορα το καλοκαίρι, να ξανασυναντη-θούν στην αγαπημένη λίμνη τους. Μα το καλο-καίρι ήρθε για να τους φέρη τη πιο σκληρή ά-πογοήτευσ. Οι γιατροί της κυρίας Σάρλ την έμποδίζουν να ξαναπάει στο Αιξ—λέ—Μπαιν. Της συνιστούν να πάη καλύτερα στο Βιρσφλνι με τον άντρα της.

Πραγματικά, η κατάσταση της 'Ιουλίαν είχε χειροτερέψει. Το άσθενικό κορμί της δεν άνθεξε στη φλόγα του έρωτά της. Οι τελευταίες δυνά-μεις μίας ζωής, που μονάχα η γαλήνη κι' η ά-νάπαυσι θα μπορούσαν να συντηρήσουν, σπατα-λήθηκαν στο άδυσσάλεο αυτό πάθος.

Η 'Ιουλίαν στέλνει στο Λαμαρτίνο ένα ση-μείωμα και τον παρακαλεί να συναντηθούν στο πάρκο Μονσώ. Εκεί του εξηγεί πώς δε μπορεί να πάη εκείνο το χρόνο στο Αιξ. Ο Λαμαρτίνος πέφτει στα πόδια της και την ίκετεύει ν' αλλά-ξη γνώμη. Η 'Ιουλίαν ξεσπάει σε λυγμούς:

—Αγαπημένε μου, είμαι πολύ έρωσστη!...

Άπλώνει τα χέρια της και τον σφίγγει με λαχτάρα στο στήθος της. Έχει μια προαισθήσι πώς τον βλέπει για τελευταία φορά. Γι' αυτό παίρνει το κεφάλι του στα χέρια της και το φι-

λεί με σπαραγμό στα μάτια, στο στόμα στα μαλλιά. Κι' ύστερα τον άίνει απότομα και φεύγει.

Έτσι ο Λαμαρτίνος γυρίζει μόνος του στη λίμνη. Η ανέννησί της τον συνοδεύει παντού. Κι' από τον όνο του βγαίνει το άθαντο άρι-στούργημά του: η «Λίμνη».

Ο Λαμαρτίνος στέλνει τους στίχους του στην 'Ιουλίαν, που του άπαντάει με λόγια αγάπης και θαυμασμού. Γιατί όμως τα γράμματά της γίνον-ται ολοένα πιο άραια και στο τέλος σταμα-τούν; Η 'Ιουλίαν δε μπορεί αυτή τη φορά να βα-στάσει τον αποχωρισμό του. Η φοβερή άρρώστια τη βερίζει. Ο Λαμαρτίνος τρελλός από άνησυ-χία μπλίνει σ' ένα άμαξι και γυρίζει στο Πα-ρίσι. Μα εκεί τον περιμένει το μαρτύριο: Η α-γαπημένη του είναι έτοιμοθάνατη. Πεθαίνει και δε μπορεί να τη δ-η. Η άπελπιση του κορυφω-νεται, γίνεται ένας τραγικός σπαραγμός, από τον οποίο θα πηγάσει το δεύτερο άριστούργημά του, ο «Εσταυρωμένος».

Ύστερα από δύο μέρες, η 'Ιουλίαν—'Ελβίρα φεύγει από αυτό τον κόσμο. Ο ποιητής την άκο-λουθεί μ' ένα βουδό πόνο ως τη τελευταία της κατοικία. Μονάχα εκεί, μπόρεσε να δ-η άλλη μι-α φορά το πρόσωπο εκείνης, που είχε τόσο άγα-πήσει.

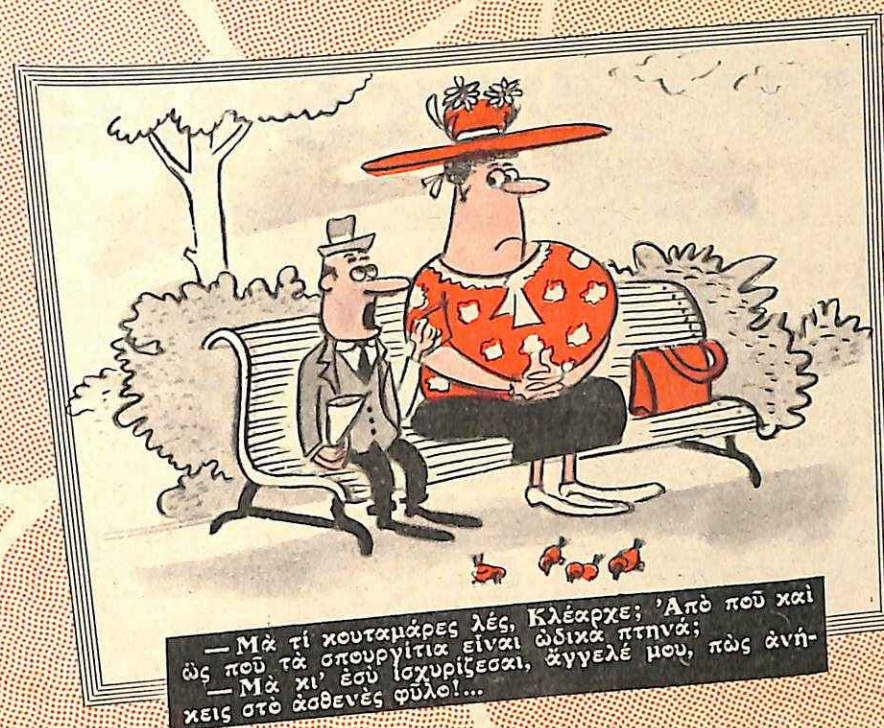
Ένας κοινός φίλος έφερε, κατά παράκλησι της 'Ιουλίαν, στο Λαμαρτίνο τα γράμματά και τους στίχους, που της είχε στείλει. Μαζί μ' αυ-τά τούφερε κι' ένα μικρό ξύλινο σταυρό, που η άρρωστη κρατούσε στα χέρια της ως τις «ελευ-ταίες της στιγμές».

Ύστερα: Η πλούσια, η θορυβώδης, η δεδα-σμένη ζωή, ξαναπηρε στην αγκαλιά της το Λα-μαρτίνο. Όσο ποτέ δεν έχασε την αγαπη-μένη του Μούσα, που τον έκανε άθαντο, όπως κι' εκείνος την άποθανάτισε με τους υπέροχους στίχους του:

«Πάντα λοιπόν θα τρέχουμε προς άγνωστο (άκοσμιόλι, άκαταπονηζόμεστε στο τάφον την έμιά, χωρίς ποτέ εν' άπάνεμο μόν' στην άνεμοζάλη ούτ' ένα καταφύγιο στη βαρυχειμωνιά; Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δεν έλκεις: Ένας

Γυρόνος πούπαιζε με το κύμα σου χαρούμενη, τολλή, και τώρα, τώρα δ' δύστηνος κάθουμαι, λίμνη, (μόνος στην πέτρα αυτή που πάντοτε μ' έξλεπες (μαζί...».

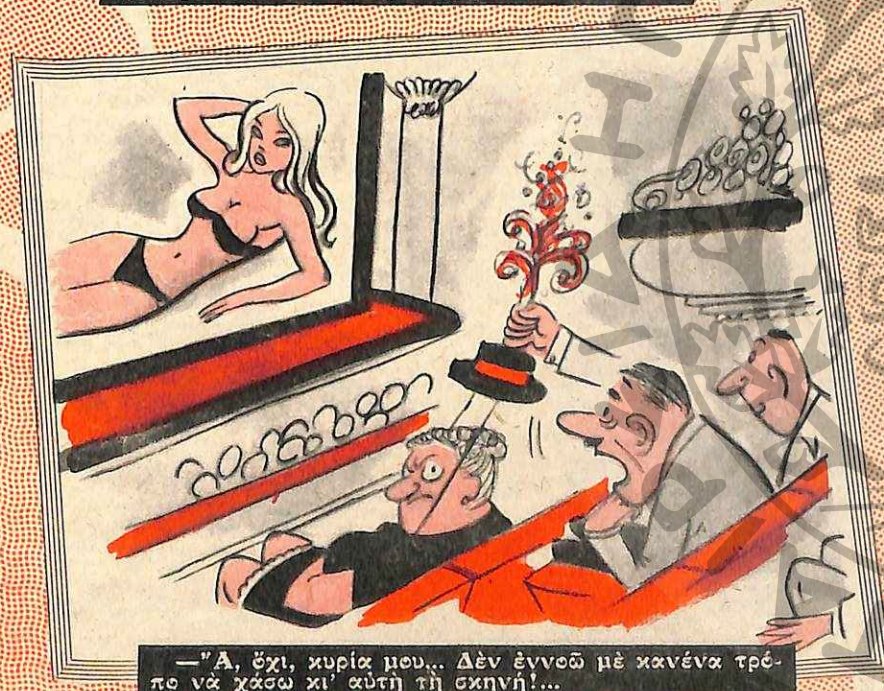
Ι. Α.

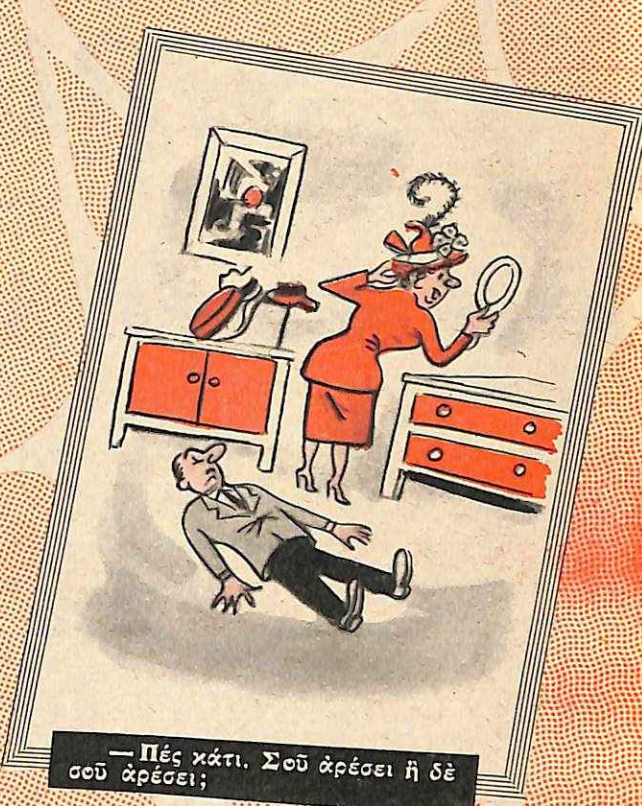
—Μά τί κουταμάρες λές, Κλέαρχε; 'Από πού και ως πού τα σπουργίτια είναι ώδικα πτηνά; —Μά κι' εσύ ίσχυρίζεσαι, άγγελέ μου, πως ανή-κεις στο άσθενές φύλο!...

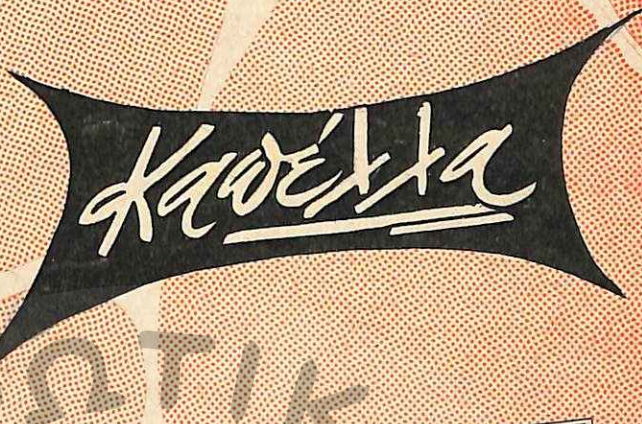
—Και βέβαια πάει έμορφα στο πρόσωπό σου, Καίτη! Τό σκεπάζει μια χαρά!...

—'Α, όχι, κυρία μου... Δεν έγνωμ με κανένα τρέ-πο να χάσω κι' αυτή τη σκηνή!...

—Πές κάτω. Σου άρέσει ή δε σου άρέσει;

—Τί ώρα κλείνει το κατά-στημα; —Στις πέντε, κυρία. Κατό-πιν... γελάμε ως τις έξη...

★ ★ ★
★ *சாநீஒலு*

—Νά χορεύω, ώσπου νά κλείσω τά μάτια μου.

Ένα ξανθό ΠΑΣΧΑΛΙΑΣ

Συλκυτόαη άνοιγι γελά
καί με τὰ μύρα της φιλά
τόσα πολύχρωμα, άπαλά
λουλούδια μεθυμένα
—τουλίπες, φραίζιες, πασχαλιές—
τουφφες, μπουκέττα κι' άγκαλιές
προβάλλουν άπ' τούς κήπους κι' άπ' τούς φράχτες μυρωμένα
Μά όμως, ή άνοιξι αυτή
ήταν μιά κόλασι καυτή.

Μέσ' στο άνοιξιάτικο όργιο ή 'Ελλάδα πολεμούσε
κι' αυτή ποί: πάντα κάθε έχθρου τὰ στίφη τὰ νικούσε
τώρα νικίόταν — ή νικήτρια νικημένη... —
καί μέσ' στην άνοιξι σερνόταν ματωμένη
μέσ' στα λουλούδια, πού τὰ μάτωνε κι' αυτά
με αίμα και δάκρυα τὸ 'Ενενηταεφτά...
Κι' εκεί, στην ύποχώρησι την τόσο τραγική
ένα λεβέντη χτύπησε κατάστηθα τὸ θόλι...

Ήταν ή μοίρα του κακή...
Κι' ενώ οι δικόι του πρόσμεναν τὸν γυρισμό του δλοι,
ή άπελπισία τις καρδιές τους τις πλημμύρισε
γιατί αυτός ποτέ δέν ξαναγύρισε...
Μά πὸ πολύ χτυπήθηκε άπό τὸ μαύρο θόλι
ή άγαπημένη του νεκρού παλληκαριού,
πού άλλοτε στο άνοιξιάτικο πυκνό της περιβόλι
κάτω άπ' τὰ χάρδια του άσημένιου φεγγαριού
είχε μεθύσει παίρνοντας και δίνοντας φιλιά
μέσ' στην γλυκειά του, πού την έσφιγγε, άγκαλιά...
'Ενα κλωνάρι πασχαλιές της φέραν ματωμένο,
θαμμένο μέσα στο αίμα του πού είχε σπαταληθῇ...
Και τρυφερά τὸ φύλαξε, ξερό και μαραμένο
— τὸ μάραναν τὰ δάκρυά της, πού άπάνω είχαν χυθῇ...

Και πέρασαν σιγά-σιγά τὰ χρόνια κι' οι καιροί...
Ξεθώριασαν οι λυπες
κι' ήρθε μιά άκόμη άνοιξι ξαυθῇ και φεγγερή,
με φραίζιες και με πασχαλιές και ρόδα και τουλίπες...
'Ασκοπα μύρα... Κάλυκες οίκτρα σπαταλημένοι.
Παράδερνε ή 'Ελλάδα μας και πάλι ματωμένη...
Τί σιδερόφραχτοι στρατοί πατούσανε τὰ χώματα
των Μαραθώνων και των Πλαταιών!
Και μέσα στα μεθυστικά της άνοιξης άρώματα
του ναζισμού ή λεγεών
πάτησε με την θάρβαρή της μπόττα
την χώρα αυτή, πού χάρισε σε όλη τη Γῆ τὰ φῶτα
και άλλοτε, και σήμερα, και πάντα
κι' ήσαν γραφτό της ύστερα άπ' την νίκη του Σαραντά
νά δη τὰ τόσα τρόπαια πού πήγανε χαμένα
με τὸ Σαρανταένα...

Γρηούλα πιά ή όμορφονιά του 'Ενενηταεφτά
ζούσε ξανά τὸ παρελθόν τὸ τραγικό της:
Μ' εύχες έξεπροβόδισε και με όνειρα ζεστά
μαζί με τα 'Ελληνόπουλα και τὸν μοναχογυιό της...
'Αδικα τον περίμενε με πίστι, με κατανύξι,
γιατί προτίμησε αυτός να μείνη μέσ' στην άνοιξι
και να σκορπίση τὸ αίμα του στα πράσινα χαλιά
κι' αυτός κάτω άπό μιά λουλουδιασμένη πασχαλιά...
Της φέραν τὸ κλωνάρι της μέσ' στο αίμα του θαμμένο...
τὸ χάιδεψε με δάκρυα και φιλιά
και άπό τότε πίστεψε πὸς ήτανε γραμμένο
πάνω στην άνθισμένη πασχαλιά
νά στέλνη με αίμα ή μοίρα
του σπαργμού τὸ μήνυμα πού πνίγεται στα μύρα.

Και νάτην πάλι ή άνοιξι με τὰ άπαλά της χρώματα
και του ζεφύρου τὰ φιλιά.
'Ηρθε και πάλι να σκορπίση χίλια άρώματα
άπό τὸ τριαντάφυλλο, την φραίζια και την πασχαλιά...
Κι' άφηνε εκεί τις σκέψεις της ή κάτασπρη γρηά
μέσ' στις μαγείες του περβολιού να πλανηθουνε μακριά
— στο παρελθόν με την σκληρή ματοθαμμένη μοίρα... —
ίδια ή άνθισμένη πασχαλιά με τὰ γλυκά της μύρα
— μεθυστική πλημύρα! —

της Ιστορίας της έφευγε κομμάτια
πού γέμιζαν με δάκρυα τὰ γέρικά της μάτια...
'Ενα κλωνάρι πασχαλιές πού τόσα της θυμίζει
μέσα στο Πάσχα τὸ λαμπρό και πίσω την γυρίζει.
— στο Πάσχα του 'Ενενηταεφτά και του Σαρανταένα —
σε πρόσωπα πού σβῆσαν λατρεμένα...
'Ενα κλωνάρι πασχαλιές και τώρα πάλι νάτο!
— μπουκλα στού κήπου τὰ μαλλιά —
πού της προσφέρει ή πασχαλιά
τὸ ίδιο πάντα δροσερό και μυρωδάτο...
Κλείνει τὰ μάτια της ή άσπρόμαλλη γρηά
και ταξιδεύει μακριά
δεκαετίες πίσω.

Και ψιθυρίζει: «Πασχαλιά, όσο κι' άν σ' άγαπήσω,
δὲ θά μου ξαναφέρης
αυτούς τούς δυό πού ξέρεις...

Δὲ θά μου φέρης τὸν παλιό μου άγαπημένο
πού τὸν άγκάλιασες σφιχτά, χλωμό και ματωμένο.
Δὲ θά μου φέρης και τὸ γυιό...
Γιατί τούς κράτησες, γιὰ πὲς μου, και τούς δυό;
Γιατί τούς πήρες, έγώιστρια πασχαλιά,
άπ' την δική μου, πού τούς έσφιγγα, άγκαλιά;...»

Λουλούδι δέν είνε άπὸνο.
'Ακούει της γρηούλας τὸ παράπονο,
γεμάτη άπό συγκίνησι δακρύζει ή πασχαλιά,
και ρίχνει δάκρυα μαθιά στα κάτασπρα μαλλιά!...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ποιὰ πράγματα πρέπει νὰ τοῦ χρῦψετε

σᾶς βλέπη ὅταν θυγάριε τίς τρίχη
ἀπὸ τοῦ πρόσωπὸς σὰς καὶ ἰδίως

διάλεξε για σύζυγο.

Πώς θα τὸ ἐπιτύχετε γιὰ νὰ εἶναι τέλειο

1. Ο ΑΤΑΚΤΟΣ ΒΕΛΟΥΔΙΝΟΣ ΦΙΛΟΓΟΣ.—Κυττάζε με προσοχή στα
πλά οκτάς (παρεμβόλους) στην άλλη σελίδα, πώς πρέπει να έχουν χωρί-
στη οι τοφές τών μαλλιών και πώς να έχουν τυλιχθή τα μτυγκουνί.
Το βέλν δειχνούν προς ποία κατεύθυνση πρέπει να έχη τυλιχθ κάθε τοφά. Και
να εβδ κατωτέρω το πρώτο χτένισμα: Βουρτσιστε όλα τα μαλλιά προς τα
πίσω και με ένα τομπιδάκι συγκρατήστε τα στο σημείο, που θα τοποθετή-
σετε τόν φιάγκο. Χτένιστε μία λεπτή φράντζα πάνω στο μέτωπο. Πάρτε τι-
σες δύο τοφές από τούς κροτάφους και τοποθετήστε τις πίσω φρονιζόντας να
τις συγκρατήσετε κοντά στο προηγούμενο τομπιδάκι. Οι τοφές από τα πλά-
για θα χτενιστούν προς τα εμπρός, ώστε να χαϊδεύουν τα μάγουλα, οι το-
φές στον αυχένα βουρτσίζονται προς τα πάνω, αφού προηγουμένως «φουσκω-
θούν» ελαφρά για να δημιουργηθούν μια «ορόα πάμπας». Το Βελούδινο φι-
λογό, κούνηθ άρεσθούνη ή μ' ένα τομπιδάκι ή μ' ένα μικρό χτενάκι.

Όταν θα βάξετε το υγρό, τριψτε λίγο το δέρμα και χτενίστε όλα τα μαλλιά προς τα πίσω. Ύστερα χωρίστε τα, σύμφωνα με το σκίτσο, που δημοσιεύουμε, σ' ένα τμήμα κεντρικό και δύο πλάγια. Για να επιτύχει το φορμάρισμα οι χωρίστρες θα πρέπει να είναι καθαρές.

3. ΣΤΥΛ ΩΝΤΡΕ-Υ. ΧΕΜΠΟΡΝ.—
Πολύ εύκολο και κατάλληλο για ένα
πρόσωπο λεπτό και εφραστικό. Ήθε-
λε νιζέτε μια μεγάλη φράντα πάνω
στο μέτωπο και χωρίζετε τα υπόλοι-
πα μαλλιά, «Φουσκαμένω» λίγο εκεί
να τού βρισκονται στην κορυφή, για
να τούς δώσετε όγκο και τα αφήνετε
κατά μέρος. Τα υπόλοιπα τα μαζεύε-
τε πίσω σ' ένα μακρύ κατακόρυφο
κότσο, που πνιγνεί από τ' αριστερά
προς τα δεξιά. Ύστερα παίρνετε τις
τρυφές των φουσκαμένων μαλλιών,
τα χτενίζετε προς τα πίσω και τα
στερώνετε πάνω από τον κατακόρυ-
φο κότσο.

4. Η «ΦΩΣΤΕΙΝΗ ΠΗΓΗ».—Νά και ένα θαύμαστο βραβούνι χτένιασμα πού δεν είναι καθόλου δύσκολο να επιτύχετε. Βουρτζίζετε βλα τα μαλλιά πρός τα πάνω, χτενίζετε τη φράντζα στο μέτωπο δίνοντας της κάποια κίνηση. «Υστερα πιάνετε με το ένα χέρι τα υπόλοιπα μαλλιά και τα βένετε μ' ένα λαστιχάκι σέ τρόπον ὥστε να δημιουργήσετε μιὰ ὄρθια «ελλογούρα». Τώρα, τούφα με τούφα, χτενίζετε τις άκρες τών μαλλιών και τις κυρτώνετε ὥστε να σχηματίσουν ένα είδος πίδακος. Ἡ μεγάλη καρδίτσα ράβεται πάνω σ' ένα χτενάκι και τοποθετείται στο μέτωπο.

5. Η ΠΡΟΣΦΥΓΗ ΠΛΕΙΣΙΑΑ—ΓΙ-
αυτο το τελευταίο χτένισμα χρειάζε-
σθε μία πλεξίδα από μαλλιά λευκή.
να ή από λεπτότατο νύθλο. Αφού
χτένιστε τή φράντζα, βουρτσίζετε
όλα τα μαλλιά προς τα πάνω, να
έγιναιε με μία όρθια «ελογουρα»
και τή στεφανωτέ με κόμπο. Τοπο-
θετείτε ύστερα τήν πρόσθετη πλεξίδα
από μαλλιά νύθλο— ποι πρέ-
πει να είναι του ίδιου χρώ-
ματος με τα μαλλιά σας σ' ένα τό-
νο πιο ανοικτό ή πιο σκούρο—και τήν
στεφανωτέ με «όρθους» βουρτσίζε-
τε. Το δελουόνο φύογκακι τοποθετείται
στη κορυφή τής πλεξιάας.

Και φθάνουμε στο βασικό σημείο. Πώς θα τυλιγείτε τα μπαμπού; Αν έχετε διαλέξει μπαμπού ναύλον, που έχουν στο έσωτερικό τους κάτι σαν βουρτσάκι, θα είναι τα ίδια αυτά τα δόντια, που θα συγκρατήσουν τα μαλλιά και δεν χρειάζεται καν να στερεώσετε τα μπαμπού ναύλον με τιμιτιδικία. Αν αντίθετα έχετε στη διάθεσή σας κανονικά μπαμπού ναύλον ή μετάλλια, καταφύγετε στο εξής τμήμα: Διπλώστε την άκρη κάθε τούφας μ' ένα κομματάκι χαρτί. Έτσι θα μπορέσετε να τις τυλίξετε, χωρίς να σας ξεφυγουν οι άκρες.

Καὶ τώρα διαλέξετε ἀπὸ τὰ πέντε χτενίσματα ἐκεῖνο ποῦ περισσότερο ταιριάζει στὸν τύπο σας καὶ διαβάστε μὲ προσοχὴ τὴν ἀνάλογη ὁδηγία. Ἀκολουθώντας τὴν, θὰ κατορθώσετε ἀσφαλῶς νὰ τὸ ἐπιτύχετε, χωρὶς δυσκολία.

“Ας προσθέσουμε όμως κάτι ακόμα. Πώς θα βάλετε τη «λάκα»; Ο καλύτερος τρόπος είναι να απλώσετε το μπράτσο όσο περισσότερο μπορείτε και να ψεκάσετε τα μαλλιά. Άλλα προσοχή: Ή πολλή «λάκα» κολλάει τα μαλλιά και καταστρέφει το φαρμάκισμα.

Καὶ κάτι ἄλλο ἐνδιαφέρων.
 “Ἄν θέλατε τὸ φορμαρίσμα σας
 νὰ ἔχη ὄγκο, κρατήστε κάθε
 τοῦφα πρὶν τὴν τολίζειτε, καθέτα
 πρὸς τὸ τριχωτὸ δέρμα. Ὑστερα
 τολίζειτε τὴν, μεταφέροντάς τὴν
 λίγο σὲ κατεύθυνσι ἀντίθετη
 ἀπὸ ἐκείνη τοῦ τολίσματος. Μὲ
 αὐτὸ τὸν τρόπο ἡ βάσι τῶν μαλ-
 λιών στεγνώνει ἀνασπικωμένη καὶ
 τὰ μαλλιά θὰ εἶναι ὁγκώδη, καὶ
 μαλακά.

Μη στεγνώνετε ποτέ τὰ μαλ-
λιά σας με «σεσουαρά» πολύ ξε-
στό. Προσέξτε όμως νὰ τὰ στε-
γνώνετε ἐντέλως. Ἀφίστε τὰ νύ-
κρια κρῶσιν, πρὶν τοὺς ἀφαιρέσετε
με προσοχὴ τὰ τιμιτιδάκια κα-
τὰ μπιγκουντί. Ὑστερα βουρ-
τίζετε τὰ μαλλιά, προσέχοντα
ὅμως νὰ χρησιμοποιεῖτε τὴ βούρ-
τσα, κατὰ τέτοιον τρόπο, ὥ-
στε νὰ μὴ ἀγγίξη πολὺ τὰ
τρικυτὰ δέσμα.

Ο ΕΡΩΤΑΣ ΣΤΟΝ ΕΠΙΓΕΙΟ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟ

Οἱ «βαχινὲς» ζοῦνε γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὰ λουλούδια

ΤΑ αερσιωθόμενα φαίνεται ότι θα σημάνουν το τέλος ενός επιγείου παρελθόντος: της Ταϊτί. Χιλιάδες τουρίστες φτάνουν τώρα με τα μεγάλα υπερηχημένα αεροπλάνα στο παραμυθένιο αυτό νησί του Ειρηνικού. Το αεροπορικό ταξίδι, απ' το Λος Άντζελες διαρκεί λιγότερο από 7 1/2 ώρες.

ΤΣΕΛΕΣ ως βέκει, διαρκεί 1/2 ώρες.
Το φυσικό και αναποφύκτο αποτέλεσμα ήταν ν' ανέβη σε ύψη δυσθεώρητα το κόστος της ζωής στην Ταϊτί - τούλαχιστον, για τους ζώνους. Το καλύτερο ξενοδοχείο της έχει γίνει τώρα το ίδιο ακριβό, όσο και το περιφημικό «Τουώντοφ» - Αστούριας.

Μαζί μ' όλα τ' άλλα λοιπόν, ανέ-
θηκαν και τα ανταλλάγματα που ζη-
τάνε οι «βαχινές» οι γοητευτικές δη-
λοσά! Ταϊτινές για τη ξανθομάτις

λαση ταινίες, για τον έρωτά τους.
"Αλλιότε, ένα φόρεμα ή ένα κολλιέ ά-
πό χάντρες έκανε τα μαύρα μάτια
τους να γυαλίζουν από χαρά και ίκα-

νοποίησι. Τα τελευταία χρόνια, ζητούσαν απ' το φίλο τους ένα «σκούτερ». Τώρα, έχουν προχωρήσει σε μία δικύκλινδρο. Σίτρον. Κι' έτσι πού πάνε

Μη φαντασθήτε ωστόσο πώς όλες οι «βοχινές» είναι συμφορονόλογες. Κάθε

ἀλλ' οἱ οἱ πῶς πολλές ἐγάπησαν γιὰ
τὴν ἀγάπη. Χαρίζουν τὰ θέλητρά
τους γιὰ ἕνα μικρὸ ὄμοιο, ἢ καὶ δι-
γὼς αὐτὸ ἀκόμα, στὸν ἄντρα ποὺ τοὺς

Δείχνουν δε ιδιαίτερη προτί-
μηση στους Ευρωπαίους. Η ιστορία
μας λέει ότι η πονηρή Γάλλο κέρδισε

μας, κρετόν ἡ πόλις ἡ πόλις κρετόν
τὴν ταῖτι — πού τὴν ἐποφθαλμιούσαν
καὶ οἱ ἄγγλοι — μόνο καὶ μόνο χά-
ρις στὸν ἔρωτα. Ἐστὲιαν δηλαδὴ οἱ
ἔρωτες — ἔρωτες — καὶ ἔρωτες καὶ ἔρωτες

Γάλλοι εία άραίο και άρρενωπό ναυ-
αρχό τους σ' αυτό τó νησί, πού τó
κυβερνούσε τότε μιá βασιλίσσα. Κι'
αυτός κατάφερε, χωρίς μεγάλη δυσκο-

λία, να της πάρη τὰ μυαλά και να
 ήην κάρη φιλενάδα του... και φαντι-
 κή θαυμάστρια της Γαλλίας!

Ἀπὸ τότε οἱ Ταΐτινές, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα τῆς παλαιᾶς βασιλείας τους, ἐκηλύνοντο μὲ κάθε τρόπο ἀδυνατῶν γιὰ τοὺς Γάλλους.

Ἀλλωστε, γιὰ τίς ἐξωτικές σότες καλλόνες, ὁ ἔρατας εἶναι κόπτι τὸ φυσικὸν σάν το φαγητό η ἡν ὄπνο. Δέν ἐκεῖ τίποτα ὁ εἶναι τὰ ἀναστοιχά.

Η «βαχινέ» δε μπορεί να ζήσει χωρίς έρωτα. Ούτε και χωρίς λουλούδια, που τὴ λατρεύει. Τὰ φορτίζει σὲ γυρλιάντες γύρω ἀπ' τὸ λαιμὸ της καὶ τὰ χρησιμοποιεῖ σὰν ἕνα εἶδος ἐρωτικής ἀγλώσσας. Πραγματικὰ, διανοοῦσα ἕνα λουλούδι πίσω ἀπ' τὸ φιλί

στερό της αὐτῆς, σημαίνει πὼς ἔχει τὸ φίλο της. Πῶς ἀπ' τὸ δεξιὸ αὐτῆς, σημαίνει πὼς εἶναι ἐλεύθερη.

στη δεύτερη περίπτωση, όταν συ-
ναντησή, έναν άντρα που της άρεσει
και που είναι κάπως νεοπαλός, άνα-
λαμβάνει αυτή την πρωτοβουλία. Με-

τατοποιεί δηλαδή το λουλούδι απ' το
δεξιά στ' αριστερό αυτή της, για να του
πή έτσι πώς είναι δική του — αν τη
θέλη και όσο θά τη θέλη. "Η του

προσφέρει ένα δῶρο, ὥς ποῦμε ένα
κολλιὲ ἀπὸ μορφα μικρὰ κογχύλια,
ποὺ τὰ μαζεύει ἡ ἴδια ἀπ' τὸ βυθὸ
τῆς λιμνοθάλασσας.

‘Αλλά κι’ ὁ γάμος, στὴν ταῖτι, δὲ θεωρεῖται ὡς ἓνας υποχρεωτικὸς ἰσοθυσιαστικὸς δεσμός. Διαρκεῖ μόνο ὅσο ὑπάρχει ἔρωτας. Ὑστερὰ διαλύεται μὲ τὴν

Ποιά είναι τα «μυστικά» της ομορφιάς των κοριτσιών της Ταϊτί; Συναψίζονται κυρίως σε ένα σημείο καθο-

ρίονται κυρίως σε ένα: στην καθα-
ριότητα. Οι «βαχινές» πλένονται 4—5
φορές την ημέρα, με βρόχινο νερό.
Και συμπληρώνουν την τουαλέτα τους

ἀλείφοντας τὸ σῶμα τοὺς μ' ἓνα μυ-
ρωδάτο λάδι, ποὺ τὸ φτιάχνουν ἀπὸ
κόκκοφοινικόλαδο καὶ κοπανισμένα πέ-
ταλα ἑνὸς ἀρωματικῆς λουλουδιῶν.

Περιποιούνται επίσης ιδιαιτέρως τὰ μακρὰ μολλιά τους, γιὰ τὰ ὁποῖα εἶναι περήφανες.

BRAUN

ΔΙΑΦ. ΜΑΡΙΝΟΥΤΣΙ 22.483

*Διαφέρω
από όλα
τ' άλλα!*

**Κομπλέ Κουζίνας
για όλες τις δουλειές**

**ΖΥΜΩΝΕΙ - ΚΤΥΠΑ
ΑΝΑΜΙΓΝΥΕΙ - ΚΟΒΕΙ**

Αναμιγνύει Τέφεια

**ΜΕ ΤΟ ΝΕΟ ΣΥΣΤΗΜΑ
ΣΤΟ ΠΛΕΥΡΟ** και **ΟΧΙ** ΟΤΙ
ΚΕΝΤΡΟ ΜΕ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΗ
ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΜΠΑΛ
ΜΕ ΟΥΣΙΩΔΗ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ
ΑΦΙΝΗ ΥΠΟΧΡΕΩΜΑΤΑ

**Όλα
ΤΑ ΕΞΑΡΤΗΜΑΤΑ ΑΦΑΡΑΔΕΤΑ**

- 1/ ΜΙΞΕΡ ΜΕ 2 ΜΠΟΛ
ΚΑΙ 2 ΑΝΑΜΙΚΤΗΡΕΣ
- 2/ BLENDER (ΓΥΑΛΗ)
- 3/ ΛΑΧΑΝΟΚΟΠΤΗΣ
ΜΕ 3 ΜΑΧΑΙΡΙΔΑ

Όλα μαζί Δι. 3750

ΠΟΛΕΙΤΑΙ ΣΤΑ ΚΑΛΥΤΕΡΑ ΚΑΤ/ΜΑΤΑ

**N. Λαχρούδης
ΣΤΟ Α ΝΙΚΟΛΟΥΔΗ 27**

Σας ευρίζουν

36 ΛΕΠΙΔΕΣ ΔΙΠΛΗΣ ΚΟΠΗΣ ΑΝΑΜΕΣΑ ΑΠΟ
ΠΛΕΓΜΑ ΝΕΟΥ ΤΥΠΟΥ ΜΕ ΟΔΟΝΤΟΤΕΤΕΣ

BRAUN
Το μέτρο που εξισώνει τα πάντα!

Οι 'Αθηναίοι του 1847 άρχισαν τους πυροβολισμούς του Πάσχα
από τη Μεγάλη Τετάρτη.

ΟΙ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Από την παλιά αθηναϊκή ζωή

ΤΟ ΠΑΣΧΑ του 1847 συνέπεσε στις 3 'Απριλίου με καιρό ψυχρό, έπειτα από δριμύ χειμώνα.

Η πρωτεύουσα της 'Ελλάδος είχε τότε 24 χιλιάδες κατοίκους. 'Εφημερίδα της εποχής περιγράφοντας την εμπορική κίνηση των ημερών εκείνων, εκφράζει την ανησυχία της για τις τιμές των πασχαλινών τροφίμων. Φανταστήτε ότι το ψωμί, το «χάσιχο» είχε φτάσει στα... 28 λεπτά την όκα, και το αρνί τη μία δραχμή και 20 λεπτά την όκα!... 'Η 'Ι-δία εφημερίδα, αν και αναγνωρίζει ότι οι υπερτιμήσεις αυτές οφείλονται στην τρομερή κακοκαιρία, που έδωσε την ντόπια παραγωγή, ζητάει ωστόσο να λάβει η 'Αστυνομία μέτρα, γιατί υποστηρίζει και αίσχολογεί ότι των εμπορών και ψωμάδων.

Από το πρωί της Μεγάλης Τετάρτης είχαν αρχίσει πυκνοί και αδιάκοποι οι πυροβολισμοί του Πάσχα. Οι άνθρωποι του 1847 πυροβολούσαν με την παραμικρή ευκαιρία και όλοφορούσαν σχεδόν όλοι. 'Η 'Αστυνομία όμως θέλησε να εμποδίσει τους πυροβολισμούς και το βράδυ της ίδιας ημέρας δημοτικοί τελάληδες γύριζαν στους δρόμους διαλαλώντας ότι επιθυμία της Κυβερνήσεως ήταν να πάψουν οι πυροβολισμοί, για να μη γίνουν δυστυχήματα.

Κανείς όμως δεν έννοωσε να σεβαστεί τις κυβερνητικές επιθυμίες και οι πυροβολισμοί εξακολουθούσαν πυκνοί. Χαρακτηριστικό της ψυχολογίας των 'Αθηναίων του 1847 είναι και το ακόλουθο έπεισόδιο: 'Ο υπουργός των 'Εκκλησιαστικών, Σταύρος Βλάχος κάλεσε τους παπάδες της πρωτεύουσας και τους είπε να συστήσουν στους πιστούς να μη πυροβολούν. Την ίδια μέρα, ο εφημέριος των 'Αγίων 'Αναργύρων, ο παπά-Μελέτης — ένας γιγαντόσωμος ιερέας — έκανε τη σχετική σύσταση στο εκκλησίασμά του, αλλά μόλις βγήκε από την εκκλησία... άδειασε ο 'ίδιος την κουμπούρα του στον αέρα!... Και τον μιμήθηκαν όλοι οι άλλοι.

Μιά περιγραφή του αθηναϊκού Πάσχα από την εφημερίδα «'Ελπίδα» της 8 'Απριλίου του 1847, είναι αρκετά περιερgh και διαφωτιστική. Γράφει τα εξής: «'Ολος ο ανεξάρτητος Τύπος, όλοι οι τίμιμοι και φιλήσυχιοι πολίται εφάναναν κατά των βαρβάρων πυροβολισμών του Πάσχα. 'Εφέτος το κακόν ήρχισεν από της Μεγάλης Τετάρτης και αύθημερον

έφονεύθη εις οικογενειάρχης 'Υ-δραίος, καθ' ήν στιγμήν εξήρχετο της οικίας του. 'Η Κυβέρνησις περιώριστη μόνον ν' αναγνώσει εις τας αγιαίες διαταγών απαγορεύουσας τους πυροβολισμούς, χωρίς όμως να λάβει και τα κατάλληλα μέτρα προς έκτλεσιν της διαταγής της. Πόσον ή διαταγή ήτο ελκρινής, εικάζεται και εκ του ότι συνεχώς καθ' όλην την ημέραν πυροβολισμοί εξήρχοντο εκ των οικιών των ύπουργών. 'Εκτός του δυστυχούς 'Υ-δραίου, έπεσαν θύματα και δύο γυναίκες την δεύτεραν ημέραν του Πάσχα, δεν λογαριάζομεν δε τους πληγωθέντας κατά το μάλλον και ήττον. Κατά των παραθύρων του γραφείου μας έρριφθησαν δυο βολαι και μία κατά των παραθύρων του κοιτώνος μας. Κατά των παραθύρων της οικίας του κ. Φενερλή έρριφθη βολή εκ τρομπονίου, ή σφαίρα έπέρασε την ύelson και εισηλθεν εις τον κοιτώνά, αλλά κατ' ευτυχίαν και ο κύριος Φενερλής και ή κυρία σύζυγός του, έλειπαν...»

Την νύχτα της 'Αναστάσεως, ο βασιλεύς 'Οθων και ή βασίλισσα 'Αμαλία έπησαν στην εκκλησία της 'Αγίας Ειρήνης με όλη τη συνηθισμένη επίδειξη της εποχής εκείνης. Οι βασιλείς φορούσαν ένθικη ένδυση, πολυτελεστάτη. 'Η στρατιωτική δύναμις της πρωτεύουσας παρατάχθηκε μπρός στην εκκλησία.

Η παρουσία ωστόσο του καί των βασιλέων δεν εμπόδισε τους πυροβολισμούς. Και τη στιγμή, που ο Μητροπολίτης Νεκτάριος φώναζε: «Χριστός 'Ανέστη!», χιλιάδες κουμπούρες βρόντησαν στ' αυτιά του βασιλικού ζεύγους. 'Ο 'Οθων δεν έδειξε καμμία δυσρέσκεια. Φαίνεται όμως ότι στο Διπλωματικό Σώμα ή έντύπωσι ήταν υπερβολικά δυσάρεστη, καταπληκτική!

Ο πρόεδρος της 'Ισπανίας, δόν Χοσέ ντε Καστέλλο, σχεδόν λυποθύμησε! Και ο έπιτετραμμένος του Βελγίου, ο Πλουτέλ ντε Κδελεκρόκε έλεγε σχετικά:

— Νομίζω κανείς ότι παρευρίσκεται εις μάχην!...

Τίποτα όμως το έκτακτο δεν συνέβη. Οι πυροβολισμοί ήταν οι συνηθισμένοι της 'Αναστάσεως. Και μ' όλο που ο βασιλεύς την άλλη μέρα μίλησε με δυσανεσκειαν, λέγοντας ότι το πράγμα τον ένοχλούσε, και ή κυβέρνησις προσπαθούσε να εμποδίσει την κατάρχησι του έθιμου, ο κόσμος εξακολουθούσε να μην έννοη Πάσχα χωρίς πυροβολισμούς.

Δραματικό και κοινωνικό μυθιστόρημα υπό Καρολίνας Ήνδερντσιο

Η ΜΑΝΤΟΝΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Α.

ΕΝΑ πρώτο, αδύνατο κλαυθμύρισμα, σχεδόν πνιγμένο συγκλονίσε ως τα βάθη της ψυχής της τη νέα μητέρα. Ανασηκώθηκε πάνω στο σωρό του σανού, όπου κειτότανε μισολιπόθυμη, κι' έδωκε μια κραυγή χαράς απέραντης.

Μέσα σε μία στιγμή, ξέχασε όλους τους πόνους της. Δεν έβλεπε πια παρά το παιδί της, το πλάσμα της, το δημιουργημένο απ' το αίμα και τη σάρκα της.

Της είχε στοιχίσει τόσα δάκρυα. Και τώρα θάπρεπε να το εγκαταλείψει!

— Είναι κοριτσάκι... μουρμούρισε. Είναι δικό μου, δικό μου!

Δέ χόρταινε να κυττάζει το μωρό, να το γεμίζει φιλή.

Δεν ήταν μεγαλύτερη από 17 χρόνων, αυτή ή μητερούλα. Φαινόταν παιδί κι' αυτή, καθώς ήταν έτσι αδύνατη, λεπτοκαμωμένη. Έφτανε να τη δει κανείς, για να καταλάβει πως ανήκε σε ανώτερη κοινωνική τάξη.

Κι' όμως είχε φέρει στον κόσμο ένα παιδί της χωρίς να την παρασταθεί κανείς, σε μία αποθήκη, δίπλα σ' ένα σταύλο και σ' ένα κοττάκι, μ' άρχοντασμένους τοίχους, γεμάτη με γεωργικά εργαλεία και φωτισμένη μ' ένα λυχνάρι.

Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Έξω άπλωνόταν ή βαθεία σιωπή της χειμωνιάτικης νύχτας. Τό σπιτάκι όπου δρισκόταν ή νέα μητέρα, όπως κι' ή επιβλητική δίλλα, κοιμόταν, βυθισμένες στο σκοτάδι.

Μονάχα αυτή ή δυστυχισμένη άγρυπνούσε, δίπλα στο νεογέννητο παιδί της. Κι' ήταν τόσο αδύνατη, που νόμιζε για μία στιγμή πως δε θάβρισκε τη δύναμη να κάνει εκείνο που σκόπευε...

— Παρθένα μου, μη μ' εγκαταλείψεις σ' αυτή την κατάσταση! προσευχήθηκε. Έσύ ξέρεις πως δεν είμαι ένοχη, πως ή έννοιά μου με τον αγαπημένο μου εύλογήθηκε απ' το Θεό... Κι' όμως, αν μάθαινε κανείς πως έγινα μητέρα, θα ντροπιάζονταν το σπίτι μου, ο πατέρας μου θα πέθαινε απ' τον καύμο του... κι' ίσως θ' άφαιρούσε πρώτα τη ζωή απ' αυτό το άθώο πλάσμα!

Δεν επιτρέπεται στις κοπέλες σαν μένα ν' άκούνε τη φωνή της καρδιάς τους, ν' αγαπάνε έναν άντρα κατωτέρας τάξεως! Έπρεπε ν' αντισταθώ... μα δεν είχα το θάρρος. Ήταν τόσο δυστυχισμένες, εκείνες. Και τον αγαπούσαν τόσο!

Πλήρωσε ακριβά την ευτυχία μας, πριν από μένα... Γιατί δεν τον άκολουθήσα κι' εγώ στον τάφο; Γιατί θάκανα τότε ένα διπλό έγκλημα... 'Ενοιωθα στα σπλάχνα μου το πλάσμα μου... Παναγία μου, Μαντόνα του Χιονιού, διήγησέ με!

Ξερέμασε απ' το λαιμό της ένα ασπένιο μετάλλιο, με την εικόνα της Μαντόνας του Χιονιού — που τη σέβονταν πολύ σ' αυτά τα μέρη — κι' άφου το φίλησε ευλαδικά, το πέρσε στο λαιμό του παιδιού της. Τύλιξε το

γυμνό κορμάκι του μ' ένα σπάργανο κι' από πάνω με μία κουβέρτα από χοντρό μαλλί.

Έτσι, το μωρό ήταν ζεστό, και δε φαινόταν παρά μονάχα λίγο απ' το προσωπάκι του. Κλαψούριζε κάπου-κάπου, αδύνατα πάντα.

Η δύστυχη μητέρα ανατρίχισε σύκορημη.

— Θάχω το κουράγιο να το εγκαταλείψω; μουρμούρισε. Και πρόσθεσε, με σπαραχτικό τόνο:

— Κι' όμως είν' ανάγκη! Δέ θέλω να μου το σκοτώσουνε... Θα το φυλάξω ή Παναγία.

Τέλος, το μωρό άποκοιμήθηκε. Τότε ή μητέρα σηκώθηκε, με μία υπέρτατη προσπάθεια, έρριξε ένα παλτό στην πλάτη της, τύλιξε το κεφάλι της με μία σάρπα και, σφίγγοντας στο στήθος της το θησαυρό της, βγήκε με προφύλαξι στην αούλη.

Έξω το κρύο ήταν δυνατό. Έίχε χιονίσει. Και το φεγγάσι, που έλαμπε στον ξάστερο ουρανό, έδινε μία όφι φανταστική σ' όλα τα πράγματα.

Μερικοί κορμιο δέντρων, πεσμένοι χάρω, φαίνονταν σαν γιγάντια φαντάσματα, κοιμισμένα. Ένα άναποδογυρισμένο κόρρο, ένας σωρός κοπριάς, σχημάτιζαν σκούρους δάγκους έδώ κι' εκεί, πάνω στο κάσπερο χιόνι.

Η νέα γυναίκα κύτταζε γύρω της. Παντού σιωπή κι' έρημιά. Άκόμα κι' ο σκύλος δεν βρυμύτιζε απ' το σπιτάκι του...

Καθυσχυασμένη, ή δύστυχη μητέρα δίστασε την αούλη. Τα πόδια της χώνονταν στο χιόνι, σε κάθε βήμα της. Έφτασε στην αούλοπορτα, την άνοιξε και βγήκε στο δρόμο.

Τό χιόνι σκέπαζε όλη τη γύρω έκταση. Και, καθώς είχε άρχισι να σκληραίνει απ' το κρύο, ή κοπέλλα άναγκαζότανε να περπατά σιγά, για να μη γλιστρήσει.

Προχωρούσε, σαν φάντασμα, με το παιδί της σφιγμένο στο στήθος της, με την καρδιά σπαραγμένη και τα μάτια θουρκωμένα.

Πού πήγαινε; Σ' ένα ξεκκλήσι, που άπείχε 2 χιλιόμετρα απ'

το σπίτι της κι' ήταν άφιερωμένο στη «Μαντόνα του Χιονιού».

Τό ξεκκλήσι αυτό δρισκόταν στην άρχή ενός δάσους. Τό είχα χτίσει πριν από 10 χρόνια και τό είχαν στολίσει με τό εικόνισμα της Παναγίας, που φαίνονταν να χαμογέλει γλυκά κι' ένβαρυντικά σ' όσους ζητούσαν τη συνδρομή της.

Οι καλοί κι' εύσεβείς χωριοκι την αγαπούσαν, τη σέβονταν και διηγόνταν τα θαύματά της. Πίστευαν πως προσάτεψε προπώντων τα όρφανά και τα έκθετα παιδιά και τα βοηθούσε να βρουν την τύχη τους, στη ζωή.

Να γιατί ή νέα εκείνη μητέρα ήθελε τώρα να φτάσει στο ξεκκλήσι της Μαντόνας του Χιονιού: για να έμπιστευθή το πλάσματάκι της στην Παρθένα.

Ήξερε καλά τα μονοπάτια που οδηγούσαν πιδ σύντομα ως εκεί. Μα προχωρούσε με κόπο κι' άναγκαζότανε να σταματά ή κάθε τόσο για ν' άνασάνει.

Όστόσο, τη συγκρατούσε ή επιθυμία να εξασφαλίση το κοριτσάκι της. Κι' έτσι έφτασε επιτέλους στον προορισμό της.

Τό ξεκκλήσι ήταν άνοιχτό, όπως πάντα. Ένα καντήλι, κρεμασμένο με μία σιδερένια αλυσίδα, φωτίζε άμυδρά τό εικόνισμα της Παναγίας. Και, με τό τρεμούλιασμα της φλόγας του, έδειχνε σαν να κουνιόνταν κάθε τόσο τα μάτια και τα χείλη της...

Η νέα γυναίκα νόμιζε πως άκουσε μία γλυκειά φωνή να της λέη:

«Μη φοβάσαι, κόρη μου. Έμπιστέμου σου τό παιδί σου, κι' εγώ θα φροντίσω γι' αυτό!».

Έπεσε ή δυστυχισμένη γυναίκα στη κατράλιση.

— Ναί, ναι, Παρθένα μου! Πάρτην εσύ... μη την άφήνεις να χαθή! Λυπήσου αυτό τό άθώο πλάσμα!

Έτρεμε, χτυπούσαν τα δόντια της, αλλά τό άδύνατο πρόσωπό της φωτίστηκε από ένα χαμόγελο, καθώς άνιχνιζε τό εικόνισμα...

Οι δυνάμεις της την εγκαταλείπανε. Καταλάβαινε πως, αν έμενε λίγο ακόμα εκεί, δε θα μπορούσε πια να γυρίσει πίσω, και τότε θα

χάνονταν όλα! Ένοιωθε να την πρηνιάζει ή πάγωνιά, και συγχρόνως να καίη μία φωτιά μέσα στο στήθος της...

Έρριξε μία τελευταία ίκετευτική ματιά στη Μαντόνα... μία άλλη, γεμάτη άπελπισμένη σποργή, στο παιδί της... κι' άπομακρύνθηκε, κλαίγοντας με λυγμούς.

Μα δεν είχαν τελειώσει τα βάσανά της. Τό κορμί της ήταν όλο τσακισμένο, όπως κι' ή ψυχή της. Κι' όμως έπρεπε να περπατήσει ακόμα, πολύ...

— Μαντόνα του Χιονιού, βοήθησέ με! μουρμούρισε.

Κανείς δεν την είχε δει που βγήκε απ' το σπιτάκι. Κανείς δεν την είδε που γύρισε στη δίλλα του πατέρα της και μπήκε απ' την πόρτα της ύπνερείας, που κρατούσε τό κλειδί της.

Με μία ύστατη προσπάθεια, κατάφερε να συρθεί ως την κάμαρά της. Μόλις μπήκε, δόγγυσε με άγωνία κι' έπεσε λιπόθυμη πάνω στο χαλί, όπου έμεινε μέχρι τό δημερωμάτα.

Β.

Η παλιά και πλούσια οικογένεια των Μοντεπιάνο είχε μεγάλη περιουσία, σε κτήματα και μετρητά.

Ο γέρος μαρκήσιος ντε Μοντεπιάνο είχε άποκτησει τρεις γιους. Ο μεγαλύτερος, ο Γκοφρέντο, είχε γίνει αξιωματικός κι' είχε σκοτώσει στον πόλεμο. Ο δεύτερος, ο Τζιανόλο, είχε παντρευτεί, είχε εγκατασταθεί στο Τουρίνο και, την εποχή της ιστορίας μας, είχε παντρευτεί τό μοναχογιό του Κάρλο με την όμορφη κόρησσαν Καμπόρα, που μέσα σε τρία χρόνια του είχε χάρισει ένα αγοράκι κι' ένα κοριτσάκι.

Ο τελευταίος, ο Λεονάρτο, είχε μείνει στην έσοχη μαζί με τους γονείς του, γιατί συμμερίζονταν την άγάπη του πατέρα του για την αγρότική ζωή και τό κυνήγι, κι' είχε παντρευτεί με μία ξαδέρφη του, ένα άγγελικό πλάσμα, όλο καλωσύνη και τρυφερότητα.

Μα δεν είχε κρατήσει πολύ ο ευτυχισμένος αυτός γάμος. Η νέα γυναίκα είχε πεθάνει, φέρνοντας στον κόσμο ένα κοριτσάκι, τη Στεφανία.

Έτσι, ή μικρούλα αυτή άνατράφηκε απ' τη γιογιά της, μία θαυμάσια γυναίκα. Κι' έγινε μία όπλη, καλή, άθωα και σποργική κοπέλλα, που δεν ήξερε τίποτα απ' τις κακιές του κόσμου.

Στα δώδεκα χρόνια της έχασε τη γιογιά της. Την έκλαψε πικρά. Και, πριν ακόμα, στεγνωσουν καλά-καλά τα δάκρυά της, πέθανε κι' ο παππούς της.

Οι δύο άδελφοί, Μοντεπιάνο μοιράστηκαν τότε την κληρονομιά του πατέρα τους. Καθένας τους

— Περιηλθ, για δεκάτη φορά σε ρωτώ: Τι θα φάμε;

πῆρε μιά μεγάλη περίουσια, πάνω από 4 εκατομμύρια.

Πρὶν ξεναφύγει γιὰ τὸ Τουρίνο, ὁ Τζάκομο, ὁ μεγαλύτερος, πρότεινε στὸν ἀδελφὸ του νὰ πάρη μαζί του τὴ Στεφανία, γιὰ νὰ συμπληρώσῃ τὴ μόρφωσί της στὴν πόλι. Μὰ ἡ κοπελίτσα ἀγκάλιασε τὸν πατέρα της, κλαίγοντας κι' ἐξορκίζοντας τὸν νὰ τὴν κρατήσῃ κοντὰ του.

— Ὁ Λεονάρντο συγκινηθεῖκε. — Ὅχι, κορούλα μου, μὴ φοβάσαι! τῆς εἶπε, ἀγκαλιάζοντάς τὴν. Δὲν θὰ χωρίσωμε. Δὲν ἔχω τὴ δύναμι ἀλλωστὲ νὰ σὲ στερῶ!

— Ὁ Τζάκομο χαμογέλασε. — Γιατί δὲν ἔρχεσαι νὰ ἐγκατασταθῇς καὶ σὺ στὸ Τουρίνο; εἶπε. Εἶναι ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ γνωριστοῦνε καλὰ τὰ παιδιά μας...

— Ὁ Κάρλο μου εἶναι τώρα 20 χρονῶν, κι' ὅπως ξέρεις ἀντιπαθεὶ φοβερὰ τὴν ἐπαρχία. Τὸ ἴδιο κι' ἡ μητέρα του. Προτιμᾶνε νὰ πηγαίνουνε κάθε χρόνο στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις, παρὰ νὰ ῥχωνται ἐδῶ... Κι' ὅμως τ' ὄνειρό μου εἶναι νὰ τὸν παντρεύω μετὴν κόρη σου!

— Ὁ Λεονάρντο χαμογέλασε θλιμμένα.

— Ἡ Στεφανία μου εἶναι παιδί ἀκόμα, ἀπάντησε. Ἐχομε καιρὸ νὰ τὰ σκεφθοῦμε, αὐτὰ... Γιατὴν ὥρα, εἰν' εὐτυχισμένη κοντὰ μου κι' ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα, γιὰτὶ εἶναι μάλλον ἀδύνατη. Ἡ ζωὴ τῆς πόλεως θὰ μοῦ τὴ χαλοῦσε. Δὲ θέλω νὰ τὴν κάνω μιά ἀπ' τὶς μοντέρνες κοῦκλες, ποὺ δὲ σκέπτονται ἄλλο ἀπ' τὶς γιορτές, τὰ θέατρα καὶ τὶς διασκεδάσεις!

— Ὁ Τζάκομο ἀνασέκωσε τοὺς ὤμους του.

— Καταλαβαίνω, ἀπάντησε. Θέλεις νὰ τὴν κάνης ἀγοριοκόριτσο. Πρόσεξε ὅμως μὴ τὸ μετανοήσῃς!

— Δὲν τὸ πιστεύω. — Ἔτσι, ἡ Στεφανία ἐξακολούθησε νὰ μὲν κοντὰ στὸν πατέρα της, στὴν ἐξοχικὴ βίλλα του. Παραουσίαζε μιά πρόωρη ἀνάπτυξι. Ἐνῶ στὸ ἀνάστημα φαινόταν τέλεια γυναίκα, τὸ πρόσωπό της κι' ἡ λεπτὴ σιλουέττα της διατηροῦσαν ἀκόμη ὅλη τὴν παιδιαστικὴ χάρι. Ἦταν ξανθὴ, μὲ ἄσπρο δερμα, μὲ μάτια μεγάλα, μαῦρα καὶ βαθειά.

— Ὅλοι οἱ χωρικοὶ τὴν ἀγαποῦσαν, ὅπως καὶ τὸν πατέρα της. Τὴ χαιρετοῦσαν με σεβασμὸ, ὅταν περνοῦσε μονάχη, πηγαίνοντας στὰ σπιτία τῶν φτωχῶν γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσῃ. Οἱ μητέρες τὴν ἀναφέρανε σὰν πρότυπο ἠθικῆς στὶς κόρες τους.

Ποιὸς θὰ φανταζόταν ποτὲ πῶς ἡ κοπέλλα αὐτὴ, μετὰ τὸ ἀγγελικὸ πρόσωπο καὶ τὴν ἀγνὴ ψυχὴ, θὰ περνοῦσε τόσες δοκιμασίες, ὅτι θὰ ὑπόφερε ὅσο μπορεῖ νὰ υποφέρει ἓνα ἀνθρώπινο πλάσμα...

Ἦταν 15 χρονῶν ἡ Στεφανία, ὅταν ὁ μαρκήσιος Τζάκομο ἀνάγκαιε στὸν ἀδελφὸ του τοὺς ἀρραβῶνες τοῦ γιου του μετὴν κόμησης Ἀμπέρτα Κάμπιτορα.

«Δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ὄνειρό μου —τοῦ ἔγραψε— ἀφοῦ ὅμως ἐπέμενες νὰ μεγαλώσῃς τὴν κόρη σου σὰν χωριατοπούλα, τὸ λάθος εἶνε δικό σου. Δὲ θάθελε ποτὲ ὁ Κάρλο μου νὰ πάρῃ μιά γυναίκα ποὺ θὰ τὸν ντροπιάζε...».

— Ὁ Λεονάρντο ἔβγαλε ἔξω φρενῶν, ὅταν διάβασε αὐτὴ τὴν τελευταία φράσι.

— Θὰ τὸν ντροπιάζε ἡ Στεφανία μου; φώναξε. Μὰ δὲν τοῦ ἀξίζει τέτοια κοπέλλα, τοῦ ὁμορφιοῦ τοῦ ἀνθρώπου μου! Ἡ Στεφανία θὰ παντρευτῇ τὸν ἀντρά, ποὺ θὰ τὴν ταιριάζῃ, καὶ θὰναὶ εὐτυχισμένη μένοντας κοντὰ μου. — Ὁ Λεονάρντο λάτρευε τὴν κό-

ρη του. Εἶχε ὅμως ἐπίσης τὸ πάθος τοῦ κυνηγιοῦ, κι' αὐτὸ δὲν τοῦ ἐπέτρεπε νὰ τὴν ἐπιβλέπῃ συνεχῶς, ὅπως θάπρεπε. Μὰ πῶς ἦταν δυνατόν ποτὲ νὰ φαντασθῇ ὅτι τὸ ἀγνὸ ἐκεῖνο πλάσμα μποροῦσε νὰ ἔχει ἄλλη σκέψι ἀπ' τὸν πατέρα της, τὸ σπῆτι της καὶ τοὺς φτωχοῦς;...

Ἦταν ἓνα θαυμάσιο φθινοπωρινὸ πρωινὸ, μιά ἀπ' τὶς γλυκὲς ἐκεῖνες μέρες ποὺ προκαλοῦνε στὶς νεανικὲς καρδιὲς τῆς ποιητικώτερες συγκινήσεις καὶ τὶς σπρώχνουν στὸ ρεμβασμὸ.

Ἡ Στεφανία ἔκανε ἓνα περίπατο, μονάχη της, στὸ δρομάκι ποὺ ἔδγαζε στὸ ζωκλήσι τῆς Ματῆνας τοῦ Χιονιοῦ.

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε νοιώσει τόσο εὐτυχισμένο τὸν ἑαυτὸ της, ὅσο ἐκεῖνο τὸ πρωῒ — δίχως νὰ

ξέρῃ τὸ γιατί. Τὴν πλημμύριζε μὴ ἀνέκφραστη, παράξενη, ἀνεξήγητη τρυφερότητα...

Τὰ μάτια της λάμπανε σὰν μπριλλάντια, τὰ κοραλένια χεῖλη της χαμογέλουσαν.

Εἶχε φτάσει κοντὰ στὸ ζωκλήσι, ὅταν ἀντίκρουσε μιά θλιθερὴ σκηνή.

Μιά γρηά, ντυμένη με κουρέλια, κειτότανε καταγῆς, σὰν πεθαμένη. Κι' ἓνας ὁμορφος, μελαχροινὸς νέος, σκυμμένος ἀπάνω της, προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνφέρει. Ἦταν τόσο ἀπασχολημένος μαζί της, ὥστε δὲν ἀντιλήφθηκε τὴ Στεφανία ποὺ πλησίαζε.

— Φοβάμαι, κύριε, πῶς δὲ θὰ καταφέρετε τίποτα, τοῦ εἶπε ἐκεῖνη. Τὴν ξέρω, τὴ γρηά — Παλὸτα. Παθαίνει συχνὰ αὐτὲς τὶς λιποθυμίες, καὶ κάποτε μένει μιά ὁλόκληρη μέρα ἀνίσθητη. Καλύτερα,

λοιπόν, νὰ τὴν πᾶτε στὸ σπῆτι της.

— Ἀκούγοντας τὴ μελωδικὴ φωνή της, ὁ νέος ἀνασείστηκε, στράφηκε καὶ κύτταξε τὴ Στεφανία. Τὰ δύο ὑπέροχα γαλανά μάτια του τῆς φάνηκαν σὰν ἓνα κομμάτι οὐρανοῦ...

Βλέποντάς τὴν νὰ κοκκινίζει ξαφνικά, ὁ ἀγνωστος τὴ ρώτησε ζωηρά:

— Μένει μακριὰ ἀπὸ δῶ, αὐτὴ ἡ δύστυχη;

— Ὅχι, κύριε, ἀπάντησε ἡ Στεφανία. Τὸ σπῆτι της βρίσκεται πίσω ἀπὸ κείνα τὰ δέντρα ποὺ βλέπετε... Ὅθ' σὰς βοηθήσω κι' ἐγὼ νὰ τὴν πᾶτε ὡς ἐκεῖ.

— Ὅχι, δεσποινίς, δὲ θέλω νὰ κουρασθῇτε! Φτάνω ἐγὼ μονάχη. Εἶμαι ἀρκετὰ δυνατός... Σὰς παρακαλῶ μονάχα νὰ μοῦ δείξετε τὸ δρόμο.

— Θὰ προχωρήσω ἐγὼ πρώτη, καὶ σεις νὰ μ' ἀκολουθεῖτε. — Πραγματικά, ὁ νέος μετέφερε τὴν ἀνίσθητη γρηά στὸ ἐτοιμόροπο σπιτάκι της.

Ἡ Παλὸτα ζοῦσε μονάχη σ' ἐκεῖνο τὸ σαράβαλο, μὲ τὰ λίγα ξεχαρβαλωμένα ἐπιπλά. Ἐνα καιρὸ, εἶχε ἀντρά, παιδιά, καὶ μιά σχετικὴ οἰκονομικὴ ἀνέσι. Μὰ ἦρθε ὕστερα οἱ συμφορές. Ὁ ἀντράς της πέθανε ἀπὸ τύφο. Οἱ θεομηνίες, οἱ ἀρρώστειες τῶν σπαρτῶν κι' ἡ ἀπληστία τῶν τοκογυφῶν τὴν εἶχαν ἀφήσει στὴν ψάθα. Οἱ γυιοὶ της φύγανε γιὰ τὴν Ἀμερική καὶ τὴν ξεχάσανε...

Τὸ μόνο ποὺ τὴν εἶχε ἀπομείνει, ἦταν ἐκεῖνο τὸ καλύβι κι' ἓνα μικρὸ χωραφάκι, γιὰ νὰ ψευτοζῇ...

Αὐτὰ διηγῆθηκε ἡ Στεφανία στὸ νέο, ἐνῶ τὸν βοηθοῦσε νὰ ἐκπλῶση τὴ γρηά στὸ ἀθλιο κρεβάτι της. Καὶ πρόσθεσε:

— Τὴ βοηθᾶνε ὅμως ὅλοι, γιὰτὶ τὴν ἀγαποῦνε... Τὸ κακὸ εἶναι πῶς ἡ ἀρρώστεια της δὲν παίρνει θεραπεία. Μοῦ τὸ εἶπε ὁ γιατρός. Ὅταν λιποθυμᾷ, πρέπει νὰ τὴν ἀφήνῃ κανεὶς ἤσυχη. Τίποτ' ἄλλο. Ὡστόσο, κύριε, ἀν τυχὸν πηγαίνετε τώρα στὸ χωριό...

— Μάλιστα, δεσποινίς, ἐκεῖ πηγαίνα, ἀπάντησε ὁ νέος. Μὰ εἶχα χάσει τὸ δρόμο. Εἶμαι καινούργιος ἀποφασισμένος σ' αὐτὰ τὰ μέρη. Ἐγὼ καὶ μιά βδομάδα, πῆρα τὴ θέσι τοῦ καύμενου τοῦ Σάρντα.

— Ἀ, ὥστε εἰσάστε ὁ καινούργιος δάσκαλος τοῦ χωριοῦ; φώναξε ἡ Στεφανία.

— Μάλιστα, δεσποινίς. Λέγομαι Τζιόρτζιο Καζάτι. Καὶ σεις, ἀν ἐπιτρέπετε;...

— Στεφανία ντὶ Μοντεπιάννα, κύριε.

— Ὁ νέος ἀνασείστηκε.

— Ἡ κόρη τοῦ μαρκησίου Λεονάρντο; ρώτησε.

— Μάλιστα, κύριε.

— Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ γιὰ τὴν ἀδιακρισία μου! Καὶ τώρα, πῆστε μου τί θέλετε νὰ κάνω, στὸ χωριὸ ποὺ πηγαίνω...

— Νὰ εἰδοποιήσῃς τὸ γιατρὸ νὰ ῥθῃ νὰ δῇ τὴν Παλὸτα. Ἐγὼ θὰ μείνω ἐδῶ καὶ θὰ τὸν περιμένω.

— Ὁ Τζιόρτζιο ὑποκλίθηκε εὐγενικά καὶ δῆκε ἀπ' τὸ σπιτάκι. — Ἡ τυχαιά ἐκεῖνη συνάντησι θὰ ἔκρινε τὴν τύχη καὶ τὴ ζωὴ τῶν δύο νέων...

Γ'.

— Ὁ Τζιόρτζιο Καζάτι ἦταν ἐξῶ-αμο παιδί.

— Ἡ μητέρα του, ἀπὸ πολὺ καλὴ ἀλλὰ φτωχὴ οἰκονομία, εἶχε μείνει ὀρφανὴ στὰ 20 χρόνια της. Ἦταν ὅμως καλὰ μορφωμένη, κι' ἔτσι ῥῥῃκε μιά θέσι δασκάλως στὸ σπῆτι τοῦ κόμητος Τεάνα, ἐνὸς χήρου μετὰ δύο παιδιά — ἓνα ἀγοράκι κι' ἓνα κοριτσάκι — ποὺ τὰ λάτρευε.

— Ἡ Ροζίτα — ἔτσι τὴ λέγανε — εἶχε πλάσει ἓνα ὄνειρο...

Ἦταν νέα, πολὺ ὁμορφὴ, φρόνιμη καὶ μορφωμένη. Ὁ κόμης Τεάνα εἶχε περάσει τὰ 40 καὶ δὲν πενθοῦσε πολὺ γιὰ τὴ γυναίκα του, ποὺ εἶχε πάντα ἀδιαφορήσει μάλλον γι' αὐτόν, γιὰ τὸ σπῆτι, γιὰ τὰ παιδιά. Ἐβλεπε τὴν κοπέλλα ἐκεῖνη νὰ μαραίνεται, σὰν λουλοῦδι χωρὶς ἥλιο, καταδικασμένη ἀπ' τὴ φτώχεια της νὰ φουτοζοῖ, τὴν εὕρισκε καλὴ, στοργικὴ μετὰ τὰ παιδιά του, καὶ θὰ κατέληγε ἰσῶς νὰ τὴν παντρευτῇ.

Αὐτὸ λοιπὸν τὸ ὄνειρό της Ροζίτας φαινόταν πῶς θὰ πραγματοποιεῖται.

Ἐπειτα ἀπὸ ἔξη μῆνες ποὺ ἔμενε στὸ σπῆτι τοῦ κόμητος, τὰ παιδιὰ τὴν ἀγαποῦσαν κι' ὁ πατέρας τοὺς ἐπιδοκίμαζε ὅτι ἔκανε ἡ κοπέλλα. Δὲν ἔβγαυε πιά τὰ βράδια, προτιμώντας τὴ συντροφιά τῆς ὁμορφῆς δασκάλας. Μὰ κι' οἱ ὑπέρτερες φέρνονταν στὴ Ροζίτα σὰν νάταν κι' ὅλας ἡ κυρία τοῦ σπιτιοῦ.

Ἐνα βράδυ, ἀφοῦ πλεγιάσανε τὰ παιδιά, ἡ Ροζίτα κάθισε στὸ πιάνο καὶ τραγοῦδισε μιά μελαγχολικὴ ρομάντσα, ποὺ ἄρεσε πολὺ στὸν κόμητα. Κάποια στιγμή, ἀκούσε ἓνα λυγμὸ. Σταμάτησε τότε τὸ τραγοῦδι, στράφηκε κι' εἶδε τὸν κόμητα νὰ κλαίῃ.

— Ὁεέ μου! Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε, συγκινημένη.

— Ἀφήστε με νὰ κλάψω! Νιώθω τὴν ἀνάγκη... Ἡ καρδιά μου εἶνε τόσο φουσκωμένη!... Ὅσο τραγοῦδοῦσατε, μοῦ φαίνεται πῶς ξεναγύριζα στὰ παιδικὰ μου χρόνια, πῶς βρισκόμουν καὶ πάλι κοντὰ στὴ μητέρα μου... Ἐχε κι' ἐκεῖνη φανὴ ὑπέροχη, σὰν τὴ δική σας... σὰς ἔμοιαζε... καὶ τὴν ἀγαποῦσα πολὺ... ὅπως ἀγαπῶ καὶ σὰς!

Ἡ Ροζίτα εἶχε χλωμιάσει.

— Δὲ θέλω νὰ σὰς προσβάλω, συνέχισε ὁ κόμης με ἐκστατικὴ ἔκφρασι. — Ἀν σὰς μιλάω ἔτσι, τὸ κάνω γιὰτὶ εἰσάστε γιὰ μένα ἡ γυναίκα ποὺ ἐκτιμῶ καὶ σέβομαι περισσότερο, ἡ μόνη ποὺ θάθελα νὰ γίνῃ δεύτερη μητέρα τῶν παιδιῶν μου! Ροζίτα, δέχεσθε νὰ με παντρευθῇτε;

Εἶχε σηκωθῇ κι' εἶχε πᾶει κοντὰ της. Ἐκεῖνη ἔβγαλε μιά κραυγὴ χαρᾶς κι' εὐγνωμοσύνης. Τ' ὄνειρό της γινόταν πραγματικότητα!

— Ναι, δέχομαι, τραύλισε. Δέχομαι, γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ κι' ἐγὼ. Καί, νικημένη ἀπ' τὴ συγκίνησι, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά του...

Πέρασαν τρεῖς μῆνες. Ἡ Ροζίτα κατάλαβε πῶς θὰ γινόταν μητέρα. Ἀλλ' ὁ γάμος τοὺς δὲν εἶχε γίνῃ ἀκόμη.

— Ὅχι πῶς εἶχε πάρει πίσω τοῦ λόγου τοῦ κόμητος, ἡ πῶς εἶχε μετανοήσει γιὰ τὴν ὑποχρέωσι ποὺ ἀνέλαβε ἀπέναντι στὴν ἀδύνατη κι' ἀνυπεράσπιστη κοπέλλα. Ἀγαποῦσε ἀληθινὰ τὴ Ροζίτα καὶ θὰ τοῦ φαινόταν ἔσχατη παλιανθρωπιά νὰ μὴν κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσί του. Ἀλλ' ὅταν ἀνακοίνωσε στοὺς δικούς του τὴν ἀπόφασί του, ὅλοι τὸν κατακρίνανε, προπάντων δὲ οἱ συγγενεὶς τῆς πρώτης γυναίκας του, γιὰτὶ τὴν εἶχε ξεχάσει τόσο γρήγορα γιὰ μιά νέα ποὺ τὴ θεωροῦσαν ἐπιτήδεια τυχοδιώκτρια.

Ὁ κόμης προσπάθησε στὴν ἀρχὴ νὰ τοὺς ἡσυχάσῃ. Ὑστερα, βλέποντας πῶς δὲν τὸ κατέφερνε, τοὺς δῆλωσε μιά μέρα πῶς ἦταν ἐλευθερος, κύριος τῶν πράξεών του, καὶ πῶς κανεὶς στὸν κόσμὸ δὲ μποροῦσε νὰ τοῦ ἐπιβληθῇ.

Τὸ ἴδιο βράδυ, κλείστηκε στὸ γραφεῖο του κι' ἀρχισε νὰ ἐτοιμάζῃ τὰ χαρτιά ποὺ χρειαζόνταν γιὰ τὸ γάμο.

Εἶχε φτάσει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἀλλ' ὁ κόμης δὲν εἶχε φανῇ ἀκόμη.

— Πήγαυε νὰ φωνάξῃς τὸ μπα-

μπά, εἶπε ἡ Ροζίτα στὴ μικρὴ Νίλντα. Εἰδοποίησέ τον πῶς καθήσαμε στὸ τραπέζι.

Τὸ κοριτσάκι δῆκε τρέχοντας, ἀλλὰ ξεαναγύρισε σ' ἓνα λεπτό κι' εἶπε:

— Χτύπησα τὴν πόρτα τοῦ μπαμπά, τὸν φώναξα, μὰ δὲν ἀπάντησε.

— Κι' ὅμως εἶνε στὸ γραφεῖο του ἀκόμη, παρατήρησε ἓνας ὑπέρτερος.

— Πηγαίνω νὰ δῶ... εἶπε ἡ Ροζίτα μ' ἀνησυχία.

Τὰ παιδιά τὴν ἀκολούθησαν. Ἡ πόρτα τοῦ γραφείου ἦταν κλειστὴ, ἀλλ' ὄχι κλειδωμένη. Μόλις τὴν ἀνοίξε ἡ Ροζίτα, ἓνα τρομερὸ θέαμα παρουσιάστηκε στὰ μάτια της.

Ὁ κόμης κειτόταν πάνω στὸ χαλί, σφιγγοντας ἀκόμη ἐκὸ χερί του μερικὰ χαρτιά. Δὲν εἶνε σημεῖα ζωῆς.

Ἡ Ροζίτα ἔβγαλε μιά κραυγὴ ἀσπαρακτικὴ, ἔτρεξε κοντὰ του καὶ προσπάθησε νὰ τὸν ἀνασκήσῃ, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ φώναζε μ' ἀπελπισία:

— Τζόρτζιο! Τζόρτζιο! Τί ἔχεις;... Γρήγορα, ἓνα γιατρό!

Τὰ παιδιά στριγγίλιζαν, τρομαγμένα. Οἱ ὑπέρτερες τρέσανε καὶ βρῆθησαν τὴ Ροζίτα νὰ μεταφέρῃ τὸν κύριό τους στὸ κρεβάτι τοῦ.

Τοῦ ξεκούμπωσε τὰ ρούχα, ἀκούμπωσε τὸ χερί της στὴν καρδιά του καὶ τῆς φάνηκε πῶς ἀκούσε ἓνα ἐλαφρὸ χτύπο.

— Ζή, ζή ἀκόμη! φώναξε. Δῶστε μου νερό, αἰθέρα...

Ἐνῶ οἱ ὑπέρτερες ἔκτελοῦσαν τὶς διαταγές της, ὁ κόμης Τεάνα ἀνασέκωσε γιὰ μιά στιγμή τὰ βάρη θάλασσας τοῦ κι' ἔρριξε στὴ Ροζίτα μιά ματιά γεμάτη δουδὴ ἀπελπισίας.

Ὑστερα δὺς χοντὰ δάκρυα ἀναβλόσσανε ἀπ' τὰ μάτια του, τὸ κεφάλι του ἔγειρε πρὸς τὴν κοπέλλα, ἀκούστηκε κατὶ σὰν λυγμὸς... κι' ὅλα τελειώσανε. Ὁ κόμης εἶχε πεθάνει!

Ὁ γιατρός, ποὺ ἔφτασε σὲ λίγο, διέγνωσε συγκοπή τῆς καρδίας.

Οἱ ὑπέρτερες δυσκολεύτηκαν πολὺ γιὰ νὰ δαγλῶν ἀπ' τὴν κάμαρα τὰ δύο παιδιά, ποὺ δὲ ἐννο-

οῦσαν νὰ φύγουν καὶ φωνάζανε πῶς ὁ πατέρας τοὺς δὲν εἶχε πεθάνει, πῶς θέλανε νὰ τὸν φιλήσουν ἀκόμη...

Ἡ Ροζίτα ἔμοιαζε σὰν ἀπολιθωμένη... Πέρασε τὸ ἓνα χερί της πάνω ἀπ' τὸ μέτωπό της. Ξανακύτταξε τὸ πρόσωπο ἐκεῖνο, ποὺ διατηροῦσε ἀκόμη μιά ἀπελπισμένη ἔκφρασι. Ὑστερα ἔφυγε, σὰν τρελλή, κι' ἔτρεξε νὰ κλειστῇ στὴν κάμαρά της.

Ὁ θάνατος τοῦ κόμητος σημαίνει τὴν ἀτίμωσι καὶ τὴν τελεία καταστροφὴ της! Ἦξερε καλὰ πῶς οἱ συγγενεὶς τὸν δὲ θὰ τὴ συμπενοῦσαν γιὰ τὴν καταστροφὴ της, ἀλλὰ θὰ τὴ διόχνανε ἀπ' τὸ σπῆτι. Ἡ θέσι τῆς ἦταν τρομερὴ. Τί θὰ γινόταν πιά, χωρὶς καμμία ὑποστήριξι, μ' ἓνα παιδί ποὺ δὲ θὰ γνώριζε ποτὲ πατέρα;

Θέλησε γιὰ μιά στιγμή νὰ σκοτωθῇ. Ἀλλ' ἦταν καλὴ χριστιανὴ κι' ἔδωκε ἀμέσως αὐτὴ τὴ σκέψι.

— Ἀμάρτησα, ψιθύρισε. Ἀξίζω τὴν τιμωρία!

Δὲν εἶχε τὸ παραμικρὸ παράπονο ἀπέναντι στὸν κόμητα. Καταλάβαινε πῶς ἐκεῖνος εἶχε ὑποφέρει περισσότερο ἀπ' αὐτὴν, στὶς τελευταῖες τὸν στιγμὲς, μετὰ τὴ σκέψι ὅτι θὰ τὴν ἀφήνε μονάχη κι' ἀτιμασμένη.

Ξαναγύρισε κοντὰ στὸ νεκρὸ. Τὸν φίλησε στὸ μέτωπο, μετὰ σεβασμὸ καὶ πόνο. Τοῦ ψιθύρισε σ' αὐτὴ λόγια ποὺ μόνο ἐκεῖνος ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ...

Ὅταν ἀνασηκώθηκε, φαινόταν σχεδὸν ἥρημ. Ὁ πόνος τὴν εἶχε ἐξαγνίσει.

— Ἀς γίνῃ τώρα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ψιθύρισε.

Ὁ κόμης δὲν εἶχε ἀφήσει διαθήκη.

Ὅπως τὸ εἶχε προβλέψει ἡ Ροζίτα, μετὰ τὴν κηδεία, οἱ συγγενεὶς τοῦ πῆραν κοντὰ τοὺς δύο παιδιά κι' ἀπολύσανε τὴ δασκάλα τους, μαζί με τοὺς ὑπέρτερες. Ἐκεῖνη ἔσκυψε τὸ κεφάλι, ἀδίστατα.

Μ' αὐτὴ τὴ σῆσι της, διέθεσε καλύτερα ἀπέναντι τῆς τοὺς συγγενεὶς, ποὺ περιμένανε σκηνὲς καὶ δάκρυα ἐκ μέρους της.

— Δὲ θ' ἀργήσετε νὰ βρῆτε κανένα ἄλλο καλὸ σπῆτι, τῆς εἶπαν. Ὅθ' σὰς δώσουμε συστατικά. Κι' ἂν χρειάζεστε κατὶ, ἀποταθῇτε σὲ μὰς.

Ἡ Ροζίτα τοὺς εὐνοήσθηκε. Ἀποταθῆναι σὲ μιά καμαρούλα κι' ἔζησε μονάχη, κλεισμένη στὸν πόνο της καὶ περιμένοντας, γιὰ παρηγοριά της, τὴ γέννησι τοῦ παιδιοῦ της.

Ἐφερε στὸν κόσμὸ ἓνα ἀγοράκι καὶ τοῦδωσε τ' ὄνομα τοῦ πατέρα του καὶ τὸ δικό της ἐπίθετο: Τζόρτζιο Καζάτι. Θὰ ζοῦσε πιά γι' αὐτό...

Ἐπρεπε τώρα νὰ ἐργασθῇ, γιὰτὶ εἶχαν ἐξαντληθῇ οἱ οικονομίες της. Μὰ πῶς θὰ μποροῦσε νὰ βρῇ πάλι θέσι δασκάλας ἀφοῦ εἶχε τὸ παιδί της; Κι' ἂν περιοριζόταν νὰ δίνῃ ἰδιαιτέρως μαθήματα, στὸ σπῆτι της, θὰ κερδίζε ἀρκετὰ γιὰ νὰ ζήσουν οἱ δύο τοὺς.

Θυμήθηκε τότε πῶς εἶχε ἓνα θεῖο, παπὰ σὲ κάποιο ὄρεινὸ χωριό, ὅπου εἶχε πᾶει μερικὲς φορὲς ὅταν ἦταν μικρούλα.

Ἦταν ἅγιος ἄνθρωπος αὐτός ὁ θεὸς της. Ὅλοι οἱ ἐνορίτες τοῦ τὸν ἀγαποῦσαν.

Σίγουρα, δὲ θάδωχνε τὴν αὐτὴ ἀντιμῆσι του. Ἦταν ὁ μόνος ποὺ μποροῦσε νὰ τὴ συντρέξῃ, σ' αὐτὴ τὴν κρίσιμη στιγμή της.

Πῆγε λοιπὸν κατὰ τὸν βρῆκε. Τοῦ διηγῆθηκε ὅλη τὴ θλιθερὴ ἱστορία της, τὸ σφάλμα της, τὴ μετανόια της καὶ τὴ φορικτὴ ἀνησυχία της γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ της.

Ὁ γέρος τὴν ἀκούσε μετὰ συγ-

...νὰ λούζετε τὰ μαλλιά σας μετὰ τὸ σαμπουὰν **Nemo**
Ὁ ἀρωματισμένος πλούσιος ἀφρός τοῦ **Nemo** καθαρίζει τελείως τὰ μαλλιά καὶ τὰ κάνει αἰθέρια.
Τὸ **Nemo** μετὰ φρέσκο αὐγὸ καὶ τὶς βιταμίνες ποὺ περιέχει τρέφει καὶ δυναμώνει τὰ μαλλ

Helen Neushaefer

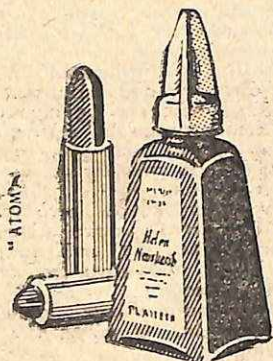
Οὐδὲς
οἱ γυναῖκες
δυσφωνοῦν:

στὴν ποιότητα τοῦ θερμικοῦ
HELEN NEUSHAEFER

Δὲν βγαίνει ἀπὸ τὰ νύχια καὶ δια-
τηρεῖται περισσότερο ἀπὸ κάθε
ἄλλο γιατί περιέχει PLASTEEN.
Κυκλοφορεῖ σὲ 40 ὑπερσυχὲς ἀπο-
χρώσεις.

Ἡ HELEN NEUSHAEFER
εἶναι ἡ πρώτη πού ἔκανε τὸ θερ-
μικὸ κτῆμα κάθε γυναῖκας

καὶ
στὸ δυνάμειστο κραγιὸν HELEN NEUSHAEFER.
Χεῖλη βελουδένια, ὑγρὰ, γυαλιστερὰ.
Προσφέρεται σὲ 20 μοντέρνους χρωματισμούς.
Εἶναι τὸ μόνο κραγιὸν πού περιέχει LASTEEN. Μὲ κραγιὸν
HELEN NEUSHAEFER κάθε γυναῖκα γίνεται ἐλκυστική.

ΤΑ ΜΟΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΗΝΙΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ

κίνησι. "Όταν τελείωσε, ἀκούμπη-
σε μαλακά τὸ χέρι του στὸ κε-
φάλι της καὶ τῆς εἶπε:

— "Αἰμάρτησες, κόρη μου, ἀλ-
λὰ ὑπόφερες, μεταμελήθηκες καὶ
συχώρησες. Ὁ Θεὸς μέτρησε τὰ
δάκρυά σου, εἶδε τὴ μετάνοιά
σου καὶ τὴ συγγνώμη σου καὶ
σοῦ δίνει ἄφεσι ἀμαρτιῶν! Σήκω-
σε ψηλά τὸ κεφάλι σου καὶ μὴ
φοβάσαι πιά γιὰ τὸ γυῖό σου.
Θὰ φροντίσω ἐγὼ γι' αὐτόν.

— "Αὐ ἦμουν πλούσιος, θὰ σέ
κρατοῦσα καὶ σένα κοντά μου. Μὰ
εἶμαι φτωχός... καὶ θὰ μᾶτωνα ἡ
καρδιά μου γιατί δὲ θὰ μπορού-
σα νὰ κάνω αὐτὸ πού θέθελα γιὰ
σένα... Κύτταξε νὰ βρῇς μιά δου-
λειά γιὰ νὰ ζήσης. Καὶ νᾶρχεσαι
κάθε τόσο ἐδῶ, νὰ βλέπεις τὸ παι-
δί σου, πού θὰ προσπαθῶ νὰ
γίνῃ ἕνας καλὸς καὶ τίμιος ἄν-
θρωπος.

Καὶ κράτησε πραγματικά τὸ
λόγο του, ὁ καλὸς παπᾶς. Ἐγίνε
ἀληθινὸς πατέρας γιὰ τὸ Τζόρτζι-
ο. Τὸν ἀνάβρεψε στοργικά, τὸν
ἐβαλε στὸ σχολεῖο, κι' ἀργότερα
στὴν ἱερατικὴ σχολή, γιατί τὸν
προώριζε γιὰ τὸ ἐκκλησιαστικὸ
στάδιο.

— "Αλλ' ὁ νέος, μ' ὅλο πού ἦταν
καλὸς κι' ὑπάκουος καὶ σεβότανε
τὸ θεῖο του, δὲν ἐνοιῶθε κλῆσι
γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ κληρικοῦ, πού ἀπαιτεῖ
τόσες θυσίες. Ἦταν μιά φύσι
μᾶλλον φλογερή, ὀρμητικὴ, μο-
λονότι κατὰ δόξας διατηροῦσε μιά
παιδιάτικη ἀθωότητα. Θᾶθελε
πολύ νὰ γίνῃ στρατιωτικός. Ἀλ-
λά, γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστήσῃ τὴ
ὑπέρα του καὶ τὸ θεῖο του, διὰ-
λέξε τὴν καριέρα τοῦ δασκάλου.

— Εἶναι κι' αὐτὴ μιά ἱερωσύ-
νη, εἶπε, ἀλλὰ μέσα στὴν κοσμι-
κὴ ζωὴ.

Ἡ Ροζίτα πῆγαινε κάθε χρόνο
κι' ἐδῆλε τὸ γυῖό της, πού τὸν
ἀγαποῦσε τρελλά. Καί, κάθε φο-
ρὰ πού χωρίζονταν ἀπ' αὐτόν, ἡ
ἀγωνία τῆς ἐξέσκιζε τὴν καρδιά.

Εἶχε βρῇ μιά θέσι οἰκονόμου
στὸ σπίτι τῆς γρηᾶς καὶ θαθύ-
πλουτης θαρώνης Σπινγκάρντα,
μιάς ἐκκεντρικῆς χήρας, πού ἀγα-
ποῦσε τὰ ταξίδια. Αὐτὴ τὴν συμ-
πάθησε πολὺ κι' ἔλεγε πάντα πὼς
θὰ τῆς ἄφινε ὅλη τῆς τὴν περιου-
σία, ἀφοῦ δὲν εἶχε στενοὺς συγ-
γενεῖς.

Πραγματικά, μιά μέρα φώναξε
τὸ συμβολαιογράφου καί, μπροστὰ
στὴ Ροζίτα, τοῦ ὑπαγόρευσε τὴ
διαθήκη της, μὲ τὴν ὁποία ὠριζε
γενικὸ κληρονόμο τῆς τῆς νέας γυ-
ναῖκας.

— "Αὐ ἦταν μονάχη, ἡ Ροζίτα δὲ
θὰ τὸ δεχόταν. Σκέφθηκε ὅμως
τὸ γυῖό της, κι' εὐχαρίστησε τὸ
Θεὸ πού ἐξᾶλλισε τὸ μέλλον
του μὲ τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη πε-
ριουσία.

— "Ὡστόσο, ἡ διαθήκη τῆς θαρώ-
νης τῆς δημιουργοῦσε καινούργιες
ὕποχρεώσεις, πού τῆς διπλάσια-
ζανε μάλιστα ἡ καλὴ καρδιά της
κι' ἡ εὐγνωμοσύνη της. Ἀφασίω-
θηκε ἀπόλυτα στὴν καλὴ κυρία
καὶ τὴν περιποιήθηκε ὡς νᾶταν
κόρη της.

Ἡ θαρώνη δὲν ἤξερε πὼς ἦταν
ὑπέρα ἡ Ροζίτα, οὔτε καὶ τὸ ὑ-
ποπτευόταν κανεὶς ἀπὸ κείνους
πού τὴν εἶχαν γνωρίσει ἄλλοτε
στὸ σπίτι τοῦ κόμητος Τεάνα.
— "Όταν ζητοῦσε κάθε χρόνο, ἄ-
δεια, γιὰ νὰ πάῃ νὰ φιλήσῃ τὸ
γυῖό της, δικαιολογιοῦσε πὼς ἡ
θεὸ τῶν ἐπισκεφθῇ τὸ γέρο θεῖο
της, τὸ μοναδικὸ συγγενὴ πού τῆς
ἀπόμεινε.

— "Ὅσο ἦταν μικρός, ὁ Τζόρτζιο
δὲν ἀναρωτήθηκε ποτέ γιὰ τοῖς
λόγο ζούσε χωριστὰ ἀπ' τὴν μη-
τέρα του...

Μιά φορὰ, πού βρέθηκε μονά-
χος μὲ τὴ Ροζίτα, ἐνὸς δεχόταν τὰ
χάδια της, τὴ ρώτησε ἑαφ' ἑαυ-
τοῦ, κυττάζοντάς τον μὲ τὰ δολοφάνια
μᾶτια του—πού διατηροῦσαν ἀ-

κόμα τὴν παιδίαστικὴ ἀφέλεια,
μ' ὅλο πού ἦταν τώρα 16 χρονῶν
παλληκάρι:

— Πότε θὰ γνωρίσω τὸν πα-
τέρα μου, μαμά;

— Ἡ Ροζίτα χλωμάσε, ὡς πεθα-
μένη. Τὰ μᾶτια τῆς γέμισαν δά-
κρυα. Κι' ἀπάντησε, μὲ φωνὴ
πνιγμένη:

— "Ὁ καὶμένος ὁ μπαμπᾶς σου
πέθανε πρὶν ἔρθῃς στὸν κόσμο...
— "Ὡ, ἀν ἤθελε ὁ Θεὸς νὰ ζήσῃ,
δὲ θάμουν ἀναγκασμένη νὰ μὲνω
μακριὰ σου καὶ νὰ σέ βλέπω τό-
σο σπάνια!

— Μὰ μπορεῖς ν' ἀποφύγῃς
αὐτὰ τὰ κουραστικά ταξίδια, κα-
λὴ μου μαμά. Γιατί νὰ μὴν ἐρχώ-
μαι νὰ σέ δρίσκω ἐγὼ, ἐκεῖ πού
μένεις;

— "Αδύνατο, θησαυρέ μου!

— "Αδύνατο; Γιατί;

— Ρώτησε τὸ θεῖο σου, ὅταν
θάχω φύγει. Θὰ σοῦ ἐξηγήσῃ
αὐτός.

— "Ὁ Τζόρτζιο δὲν εἶπε τίποτ'
ἄλλο. Ἀλλ' ἡ ψυχὴ του ἦταν τα-
ραγμένη, ὅσο βλέπετε τὴν ἀγωνία
πού ζωγραφίζονταν στὸ πρόσωπο
τῆς μητέρας του.

— "Εκείνη τοῦπιασε τὸ χέρι, τὸ-
σφισε σπασμωδικὰ καὶ πρόσθεσε:
— Μιά μέρα, πρέπει νὰ μάθῃς
τὴν ἀλήθεια... καὶ τότε θὰ μὲ
κρίνῃς.

— "Εγὼ νὰ σέ κρίνω, καλὴ
μου μαμά; ἔσπασε ὁ Τζόρτζιο,
ἀγκαλιζοντάς τὴν ἀπ' τὸ λαιμό.
Πὼς μπορεῖ τὸ παιδί νὰ κρίνῃ
τοὺς γονεῖς του;... "Ὅποιοι κι' ἂν
εἶναι οἱ λόγοι πού σέ κρατᾶνε μα-
κριὰ μου, δὲ θὰ σε ρωτήσω ποτέ
τίποτα.

— Τζόρτζιο μου, τὰ λόγια σου
αὐτὰ μ' ἀποζημιώνουνε γιὰ ὅ-
σα ἔχω τραβῆξει. Μὲ κάνεις εὐ-
τυχισμένη, αὐτὴ τὴ στιγμή!

— "Ὡστόσο, ἡ Ροζίτα ἔκρινε πὼς
δὲν ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσῃ ὁ
γιός της νὰ ἀγνοῖ τὴν ἀλήθεια.

Κουδέντιασε λοιπὸν μὲ τὸ θεῖο
της. Καὶ ἀφοῦ αὐτὴ, ἔφυγε, ὁ κα-
λὸς παπᾶς φώναξε μιά μέρα τὸ
παιδί στὴν κάμαρά του καὶ τοῦ
εἶπε ὅλα, μὲ τρόπο ὅμως, πα-
ραλείποντας τῆς λεπτομέρειες πού
θὰ μπορούσαν νὰ ταράξουν τὴν
ἀθάνα ψυχὴ του.

— "Όταν τελείωσε, ὁ Τζόρτζιο
τὸν κύτταξε στὰ μᾶτια καὶ φώ-
ναξε:

— "Απ' ὅσα μοῦ εἶπες, καλέ μου
θεῖο, δὲ βλέπω παρὰ ἕνα πράγ-
μα: ὅτι ἡ μητέρα μου ὑπόφερε,
μ' ἀγάπησε πολὺ καὶ θυσίαστικὴ
γιὰ μένα! Γράψε τῆς λοιπὸν πὼς,
ἂν πρὶν τὴν ἀγαποῦσα, τώρα τὴ
λατρεύω! Πὼς γιὰ μένα, δὲν εἶναι
ἐνοχὴ, ἀλλὰ ἕνα ὑπέροχο κι' εὐ-
γενικὸ πλᾶσμα, πού ἀξίζει κάθε
σεβασμό... καὶ πὼς εἶμαι περή-
φανος πού ἔχω τ' ὄνομά της!

— "Ὁ καλὸς παπᾶς, συγκινημέ-
νος εὐλόγησε τὸν ἀνηψιὸ του γιὰ
τὴν παρηγορία πού χάριζε στὴν
καρδιά του.

— "Ὅσο γιὰ τὴ Ροζίτα, δὲ μπορεῖ
νὰ περιγραφῇ τὸ τί αἰσθάνθηκε,
ὅταν ἔμαθε τὴν κρίσι τοῦ παιδιοῦ
της. Ἐνοιῶθε πὼς εἶχε ἀποζημιω-
θῇ μεμιάς γιὰ ὅλες τῆς θυσίες
της.

Συμφώνησε νὰ γίνῃ δάσκαλος
ὁ γυῖός της. Προτίμοῦσε νὰ ἐργα-
σθῇ καὶ νὰ ζήσῃ σὲ κάποιο μικρὸ
μέρος, κοντὰ στὸ χωριὸ τοῦ θειοῦ
του, ὅπου θὰ περνοῦσε ἡσυχὰς τῆς
ἡμέρας του, μακριὰ ἀπ' τὸν πω-
ρετὸ τῶν μεγάλων πόλεων... ὡς-
που θὰ μπορούσε νὰ πάῃ κι' αὐ-
τὴ κοντὰ του, γιὰ νὰ μὴ χωρί-
σουνε ποτέ πιά.

— "Όταν πῆρε τὸ πτυχίό του, ὁ
Τζόρτζιο, μὲ τὴ βοήθεια ἐνὸς φι-
λου του καὶ παλῆου συμμαθητοῦ
του—πού εἶχε γίνῃ παπᾶς σ' ἕ-
να χωριό, κοντὰ στὴ θάλα τῶν
Μοντεπιάνων—πέτυχε μιά θέσι
δασκάλου πού εἶχε ἀδείασει, στὸ
ἴδιο ἐκεῖνο μέρος. Καί, λίγες μέ-

ρες ἀφοῦ ἔφτασε ἐκεῖ, συνάντησε
τὴ Στεφανία.

Δ'

— "Ὁ Τζόρτζιο γύρισε στὸ χω-
ριό, ἀπορροφημένος ἀπ' τὴ ζωη-
ρὴ ἀνάμνησι τῆς γοητευτικῆς εἰ-
κόνας τῆς κοπέλλας.

Πῆγε ἀμέσως στὸν γιαντρά, γιὰ
νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελία τῆς
Στεφανίας, κι' ὕστερα στὸ σχο-
λεῖο, ὅπου τὸν περιμέναν οἱ μα-
θητές του.

Τὴν ἡμέρα ἐκείνη, δειχτήκε ἄ-
κόμα πῶς καλὸς καὶ στοργικὸς σ'
αὐτὰ τὰ παιδιά. Ἐπειτα, ὅταν
τελείωσε τὸ μάθημα, τ' ἀπόγε-
μα, σκέφθηκε νὰ ξαναπαῇ νὰ μά-
θῃ τί γινόταν ἡ γρηὲ Παλότα.

Περνώντας λοιπὸν μπροστὰ
ἀπ' τὸ ξωκκλήσι τῆς Μαντόνας
τοῦ Χιονιοῦ, εἶδε μὲ καρδιοχτύπι
τὴ Στεφανία νὰ προσεῦχεται εὐ-
λαδικά, γονατισμένη μπροστὰ
στὸ εἰκόνημα τῆς Παναγίας.

— "Εκείνη δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὴν

παρουσία του. Ἐτσι, μόρρεσε
νὰ τὴν κυττάξῃ μ' ὅλη τὴν τὴν
ἀνεσι.

— Τί ὁμορφὴ πού ἦταν! Τί ἀγ-
γελικὴ ἔκφρασι πού εἶχε ἡ φυσιο-
γνωμία της!

— "Όταν τελείωσε τὴν προσευχή
της, ἡ Στεφανία σηκώθηκε κι' ἔ-
κανε νὰ φύγῃ. Εἶδε τότε τὸ νέο
κι' ἐνοιῶσε μιά ζαγερὴ συγκίνησι.
— "Ὁ Τζόρτζιο τὴν πλησίασε, δγα-
ζοντας τὸ καπέλλο του.

— Μὲ συγχωρήτε, δεσποινίς,
πού παίρνω τὸ θάρρος νὰ σᾶς
σταματήσω, τῆς εἶπε. Μὰ θᾶθε-
λα νὰ μάθω πὼς πηγαίνει ἡ Πα-
λότα.

— Ἡ Στεφανία χαμογέλασε γλυ-
κά κι' ἀπάντησε:

— Συνηθὲς γρήγορα, κι' ὁ
γιαντράς τῆς σύστησε μιά θερα-
πεία, πού ἐλπίζει πὼς θὰ τῆς
κάνῃ καλὸ... Πρέπει νὰ σᾶς εὐ-
χαριστήσω ὅμως ἐκ μέρους της
γιὰ τὸ τόσο ἐνδιαφέρον σας.

— "Ὁ Τζόρτζιο κοκκίνισε ὡς μικ-
ρὸ παιδί. Τὰ γαλανά μᾶτια του
λάμψανε ἀπ' τὴ χαρὰ.

— Δὲν ἀξίζω καμιά εὐχαρι-
στία, ἀπάντησε. Τὸ ἴδιο θάκανε
καθένας στὴ θέσι μου... Εὐγνω-
μονῶ μάλιστα τὴν Παλότα, γιατί
μοῦ πρόσφερε τὴν εὐκαιρία νὰ
γνωρίσω τὸν καλὸ ἄγγελό αὐτοῦ
τοῦ τόπου, γιὰ τὸν ὁποῖο εἶχα ἀ-
κούσει τόσα καὶ τόσα.

— Δὲ θὰ σᾶς μιλῶσα γιὰ
ἄγγελο, ἀλλὰ γιὰ τὴν Παναγία,
πού τῆς χρωστᾶνε τόσα ὅλοι!
Εἰσακούει πάντα τῆς προσευχῆς
ἐκείνων πού καταφεύγουν σ' αὐ-
τήν. Κι' ἐγὼ, ὅταν περάσω ἀπὸ
δῶ, δὲν παραλείπω ποτέ νὰ τὴν
παρακαλέσω νάχη καλὰ τὸν πα-
τέρα μου.

— Θὰ προσευχηθῶ κι' ἐγὼ γιὰ
τὴ μητέρα μου, πού δρίσκεται
μακριὰ, εἶπε ὁ νέος μ' ἕνα τόνο
πού συγκίνησε τὴ Στεφανία.

Καὶ γονάτισε στὸ ἴδιο μέρος

πού εἶχε ἀφίσει ἐκείνη.

— Ἡ κοπέλλα περίμενε, ἀκίνητη,

γιὰ νὰ τελειώσῃ καὶ νὰ φύγουν
μαζί.

— "Απὸ τότε, ξαναἰδῶθηκαν συ-
χνὰ κοντὰ στὸ ξωκκλήσι. Φτάνανε
κι' οἱ δυὸ φορτωμένοι μὲ ἀγριο-
λούλουδα, γιὰ νὰ στολίσουνε τὸ
εἰκόνημα.

— Ἐτσι, σιγά-σιγά, δημιουργή-
θηκε μιά οἰκειότητα μεταξὺ τους.
Δὲν περνοῦσε μέρα χωρὶς νὰ συ-
ναντηθοῦνε.

Τὸ καλοκαίρι προχωροῦσε στὸ
μεταξύ. Οἱ χωρικοὶ ἦταν ἀπασχο-
λημένοι μὲ τὸν τρύγο. Ὁ μαρκή-
σιος ντὲ Μοντεπιάνο πῆγαινε κυ-
νήγι. Κι' οἱ δυὸ νέοι, ἀφοῦ μέ-
νανε γιὰ λίγο στὸ ξωκκλήσι, ἔκα-
ναν ὕστερα ἕνα περίπατο μαζί
στὸ δάσος.

— Ἐτσι ἄρχισε τὸ εἰδύλλιό τους,

πού ἦταν γραφτὸ νὰ τελειώσῃ μ'
ἕνα τρομερὸ δράμα.

Στὴν ἀρχή, κανεὶς φόβος δὲν

7 ΘΑΥΜΑΤΑ

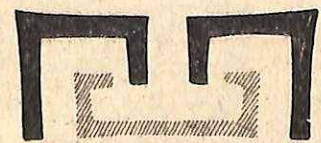
- Στιλπνὴ ἐπιφάνεια
- Ἀμετάβλητα χρώματα
- Ἐξαιρετικὴ ἀντοχὴ
- Εὐκόλο πλύσιμο
- Ἐλάχιστο σιδέρωμα
- Ἐπεξεργασία ἐθεργκλεῖς
- Φθηνὴ τιμὴ

ἔκαναν 1 προϊόν
πού ἐπιτρέπει σὲ κάθε γυναῖκα
νὰ χαίρεται τὴ μαγεία τοῦ καλοκαιριοῦ

διάνω EVERGLAZE

Τὸ ὕφασμα γιὰ ὅλες τῆς ὥρες, γιὰ ὅλες τῆς ἡλικίες!

Θυμηθῆτε ἀκόμη τὴ μεγάλη ποικιλία τῆς
ΠΕΙΡΑΙΚΗΣ - ΠΑΤΡΑΪΚΗΣ σὲ ὕφασματα ἐμπριμέ
καὶ χρωματιστὲς Ποπλίνες καὶ Καμπαρντίνες.

ΠΕΙΡΑΙΚΗ - ΠΑΤΡΑΪΚΗ
ντύνει, στολίζει, νοιουσιρεῖ!

Ζητᾶτε πάντα στὴν οὐγία:

61

ΠΡΙΝ από κάμποσο καιρό, συνήλθαν στο Σατέμ (Άραβία) οι κυριώτεροι από τους έμειρηδες της περιοχής. Το μοναδικό θέμα της ημερησίας διατάξεως, ήταν η ρύθμιση της λειτουργίας των χαρσιμίων επί... θεοθολογικών βάσεων.

Οι σύνεδροι ομολόγησαν, βλοι, παρό τὰ τεράστια έσοδά τους, που ποδεόγονται αποκλειστικά από τις πηγές πετρελαίου, ήταν κατάθραυ και, το χειρότερο, ζητούσαν διαρκώς προκαταβολές από τις έταιρείες, που τις εκμεταλλεύονταν. Οι έταιρείες έδιναν τις προκαταβολές, αλλά για κάθε μια ζητούσαν ανταλλάγματα: παραχώρηση νέων πονομιών, έλαττωσι των ποσοστών, κλπ.

— "Αν συνεχισθώ αυτή η κατάσταση, σε λίγο δε θα μ'έως μένι τιποτα, γιατί θα τ'έχομε δώσει όλα! είπε ένας από τους έμειρηδες.

Αλλά γιατί τὰ τεράστια πλούτη τους δεν τους έφταναν για να ζήσουν; Μήπως τὰ διέθεταν για να φτιάξουν δρόμους, για να ιδρύσουν νοσοκομεία και σχολεία, ή για ν' ανεβάσουν το βιοτικό επίπεδο των υπηκόων τους; Κάθε άλλο. Όλα αυτά τὰ πλούτη πηγαιναν στα χαρέμια τους. Από καιρό τώρα επικρατούσε ένας τρο-

Η «ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ»

Ένας από τους έμειρηδες είχε παραγγείλει για τις γυναίκες του χαρσιμίου του 182 αυτοκίνητα πολυτελείας, με ειδικά κορδονάκια, που έκαναν άόρατο εκείνον που βρισκόταν μέσα σ' αυτά, ενώ του επέτρεπαν να βλέπει τὰ πάντα.

Ένας άλλος ανέφερε, ότι είχε 22 «έν ενεργεία συζύγους» και έναν αριθμό άλλων γυναικών, που δεν τον ήξερε ακριβώς, και ότι μόνον η συντήρησή τους του стоίχιζε περί τις 450.000 δραχμές το μήνα, εκτός από την άμειρσή τους και τὰ δώρα, που έπρεπε να του κάνει. Ο ίδιος έμειρης ανέφερε, ότι «ιεταξύ των γυναικών του περιλαμβάνονταν 5 ξένες, δυό Αμερικανίδες, μία Γαλλίδα, μία Γερμανίδα και μία Άγγλιδα, που τις είχε πάρει για ώριμομένο χρονικό διάστημα και που πλήρωνε στην καθεμιά ποσό, που γνημιόνταν γύρω στις 100.000 δραχμών μηνιαίως, με την πρόσθετη υποχρέωση να τους δώσει σημαντικές αποζημιώσεις όταν θάφευγαν.

Οι συζητήσεις κράτησαν ολόκληρη εβδομάδα. Και κατέληξαν στη «συμφωνία των ρόδων», που οι κυριώτερες διατάξεις της είναι οι ακόλουθες:

τε χρόνια. Άλλά σε καμιά περίπτωση δε θα μπορού να τις προαγάγη σε συζύγους. Γιατί φανταί πως οι προαγωγές αυτές στοίχιζαν πολύ ακριβά, ίσως γιατί ο έμειρης έπρεπε να κάνει σημαντικά δώρα στις άλλες συζύγους του, για να κατασιγάσει τὰ παράπονά τους και να εξουδετερώσει τις αντίζηλίες τους.

Αυτά όρριζε η «συμφωνία των ρόδων». Κάθε έμειρης, δηλαδή, δε θα μπορού στο μέλλον να έχη παραπάνω από 27 γυναίκες. Αιτές οι 27 γυναίκες θεωρούνται σαν τὸ «απόλυτος απαραίτητος» για την αξιοπρέπεια και την προσωπική του απόλαυση.

Ο ΣΕΪΧΗΣ ΑΜΠΝΤΟΥΛΛΑ

Άλλ' η συμφωνία αυτή δεν έγινε δεκτή από όλους τους έμειρηδες και τους σεΐχηδες της Άραβίας. Έτσι, ο έμειρης του Χαμάν υποχρεώθηκε από τους υπηκόους του να ξαναπάρη τις 132 γυναίκες του, που τις έλευθερώσε, γιατί πίστεψε τις προβλέψεις των Ίνδων αστρολόγων, ότι επέκειτο τὸ τέλος τὸν κόσμου. Η πράξις του αυτή θεωρήθηκε σαν προδοσία, σαν καταστρατήγησι

της Άμπντουλλά υπέν Κασνίρ, που εξουσιάζει τὸ μικρὸ σείχατο τὸν Περισίου κόλπου.

Ο σεΐχης Άμπντουλλά, επηρεασμένος από τὴ φοβία ενός ατομικού πολέμου, έστειλε, πριν από λίγο καιρό, έναν αντιπρόσωπό του στο Λονδίνο, για να διαπραγματευθώ με μία τεχνική έταιρεία την κατασκευή ενός αντιατομικού καταφυγίου. Άλλ' οι διεφθόντες την έταιρεία έφριξαν όταν άκουσαν τις απαιτήσεις του σείχη. Γιατί έδειχνε που ζητούσε δεν ήταν ένα αντιατομικό καταφύγιο, αλλά μία υπόγεια πόλις. Έπακολούθησαν πολυπλοκές διαπραγματεύσεις και, στο τέλος, ο σεΐχης περιορίσε τις απαιτήσεις του στα έξης:

32 χωριστοὺς κοιτώνες για τις συζύγους του, με ιδιόκτητα λουτρά, 6 δωμάτια για τὸ ιδιαίτερο διαμέρισμά του, 12 δωμάτια για την ακολουθία του.

6 μεγάλους θαλάμους για τους σωματοφύλακές του και τὸ υπηρετικό προσωπικό.

Αίδουσες τελετών, μαγειρεία, κλπ.

Και, επί πλέον, σταυλούς για τὰ ύπεροχα αλόγά του, που τὰ άγαπάει στον ίδιο βαθμό κι' ίσως περισσότερο από τις γυναίκες του. «Ωραίες γυναίκες ύπάρχουν πολ-

λές στον κόσμο, συνθίξει να λήν. Άλλ' ένα καλό άλογο είναι πράγμα πολύ σπάνιο».

ΧΙΛΙΟΧΡΟΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Τὰ χαρέμια άπετέλεσαν ανέκαθεν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα της Άνατολής. Ούτε οι τεράστιες κατακτήσεις της εποχής μας, ούτε η άτομική βόμβα μπόρεσαν να τὰ κλονίσουν. Έχουν πίσω τους τὴ χιλιόχρονη παράδοσι, που κάνει τὸ θεσμό τους άτάρταχτο.

Αν καταργήθηκαν στην Τουρκία και στην Κίνα, αν λειτουργούν χωρίς και παρὰ τις απαγορεύσεις των νόμων στην Περσία, βρισκονται, όμως, πάποτε σ' όλη την άκμή της Μέσης Άνατολής. Οι υπήκοοι των ηγεμόνων αυτών την κρατούν, που ξανακοντανένουν στις ήμερες μας τὰ παραμύθια των χιλίων και μίας νυχτών, εξεγείρονται κάποτε για διάφορα πράγματα, διατυπώνουν αίτηματα και διεκδικούν δικαιώματα. Συγγρονίζονται. Άλλά στο ζήτημα των χαρσιμίων δεν κάνουν καμιά υποχώρησι. Δεν τὰ θέλουν για τὸν έαυτο τους. Τὰ άπατούν, όμως για τὸν ηγεμόνα τους, σαν αυτά και μονα νὰ συμβόλιζαν την έξουσία και τὴ δόξαμί του. Κι' η πολυτέλεια κι' η γλῶδη αυτών των χαρσιμίων τους κάνει περήμανους, σά να τὰ γαρόνουν οι ίδιοι.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΔΙΑ

Άλλά πως προήλθαν τὰ χαρέμια; Νά τί άφηγείται ένας παλιός περσιός μυθος:

Στην Τεχεράνη ζούσε κάποτε ένας σάχης, που ήταν σκληρός

Ένα γέμια στη μεγάλη αίθουσα τὸν παλατιῶ τῆς Ναορίγια (Σαουδ κῆ Άραβία). Στὸ γέμια αυτὸν που η πολυτέλειά του υπερέβη κάθε προηγούμενο, πήσαν μέρος 600 προσκαλεσμένοι τὸν βασιλιά Ίμπν Σαούντ.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΔΙΑ

Άλλά πως προήλθαν τὰ χαρέμια; Νά τί άφηγείται ένας παλιός περσιός μυθος:

Στην Τεχεράνη ζούσε κάποτε ένας σάχης, που ήταν σκληρός

Ένα γέμια στη μεγάλη αίθουσα τὸν παλατιῶ τῆς Ναορίγια (Σαουδ κῆ Άραβία). Στὸ γέμια αυτὸν που η πολυτέλειά του υπερέβη κάθε προηγούμενο, πήσαν μέρος 600 προσκαλεσμένοι τὸν βασιλιά Ίμπν Σαούντ.

στον δεικνόμενους του κι' άπομυζούσε τὸ μύθο τους, αντί να τους προστατεύει. Για να τὸν τιμωρήσουν, οι θεοί έχωσαν στο κρανίο του δυό φιδία, που τὰ κεφάλια τους έδωγαν έξω απ' αὐτό.

Ήταν άζόταγα αυτά τὰ φιδία και θάτρωγαν τὸ μυαλό του σάχη, αν δεν τὰ δελέαζαν με μία πιο έλεγχτὴ τροφή. Οι γιατροί της αὐλῆς σκέφτηκαν, λοιπόν, να τους προσφέρουν τὸ μυαλό κοριτσιῶν, που θα τὰ διάλεγαν ανάμεσα στα ώραιότερα.

Αυτὴ η άπόφασι δεν ξένισε κανένα. Και πολλοί μεγιστάνες, για να δείξουν την άφοσίωσή τους στο σάχη, πρόσφεραν πρόθυμα τις κόρες τους. Έσφάζαν τις δυστυχισμένες και κατόπιν πρόσφεραν τὸ μυαλό τους άχνιστό στα δυό φιδία.

Κάθε μέρα, μία από τις ωραιότερες νέες της Τεχεράνης, έσφάζαζε με τὴ ζωή της τὴ σωτηρία του βασιλιά. Οι δικοί της καμάρωναν κατόπιν, γιατί τους είχε γίνει αὐτὴ η μεγάλη τιμή, που άνακαλόισε σ' ολόκληρη την οικογένεια.

Κάποτε, όμως, ήρθε κι' η σειρά της κόρης του μεγάλου βεζύρη. Κι' αὐτός, που την ύπεραγαπούσε, κατέφυγε σ' ένα τέχνασμα, για να τὴ σώσει. Προθυμοποιήθη-

κε να τὴ σκοτώσει με τὴ ίδια του τὰ χέρια. Πήγε κατόπιν κλαίγοντας στο παλάτι και πρόσφερε τὸ μυαλό της στα δυό φιδία.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ μυαλό, που τους πρόσφερε, προερχόταν από ένα πρόδοτο. Τὴν άγαπήμένη του κόρη την είχε φυγαδεύσει κρυφά και την είχε στείλει σε μία μακρινή κοιλάδα, που προστατευόταν ολόγυρα από ψηλά βουνά, βέβαιος, ότι κανείς δε θα μπορούσε να την ανακαλύψει εκεί.

Μα τὸ τέχνασμά του μαθεύτηκε από πολλούς μεγιστάνες. Κανείς, ωστόσο, δεν τὸν κατήγγειλε στο σάχη. Όλοι σκέφτηκαν, τούνατίον, να τὸν μισητούν, για να σώσουν τις κόρες τους.

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε, ώσπου, μία μέρα, να τί έγινε: Τὸ πρόδοτο που έσφαξαν είχε φάει ένα δηλητηριασμένο χόρτο και τὰ φιδία, που έφαγαν τὸ μυαλό του, δηλητηριάστηκαν και ψόφησαν. Οι γιατροί της αὐλῆς τράβηξαν τότε χωρίς δυσκολία τὰ νεκρά κορμιά τους έξω από τὸ κρανίο τὸν βασιλιά, που γλῶττωσε έτσι οριστικά απ' αυτά. Άλλά, ταυτόχρονα, μία μεγάλη μεταβολή είχε γίνει μέσα στην νυχτή του. Ήταν τώρα καλὸς και φιλελεύθερος και, θέλοντας να δείξει την άγάπη του στους υπηκόους του, άποφάσισε να κάνει μία μεγάλη περιοδεία στη χώρα του.

Άρχισε, λοιπόν, να πηγαίνει από τὴ μία έπαρχία στην άλλη, ώσπου έφτασε στην κοιλάδα, όπου ζούσαν η κόρη του μεγάλου βεζύρη κι' οι άλλες νέες, που τις είχαν γλυτώσει οι γονείς τους με τὸ τέχνασμα, που είπαμε.

Ήταν η μία όμορφότερη από την άλλη κι' ο σάχης έτρεβε τὸ μάτια του από την κατάληξι, μη υποψώντας να καταλάβη πως τότες καλλονές είχαν μασέψει σ' αὐτὴ την κοιλάδα και ζούσαν εκεί ολόμωνες, χωρίς άντρα κοντά τους.

Άλλά, σιγά-σιγά, άρχισε να τις

άναγνωρίζει.

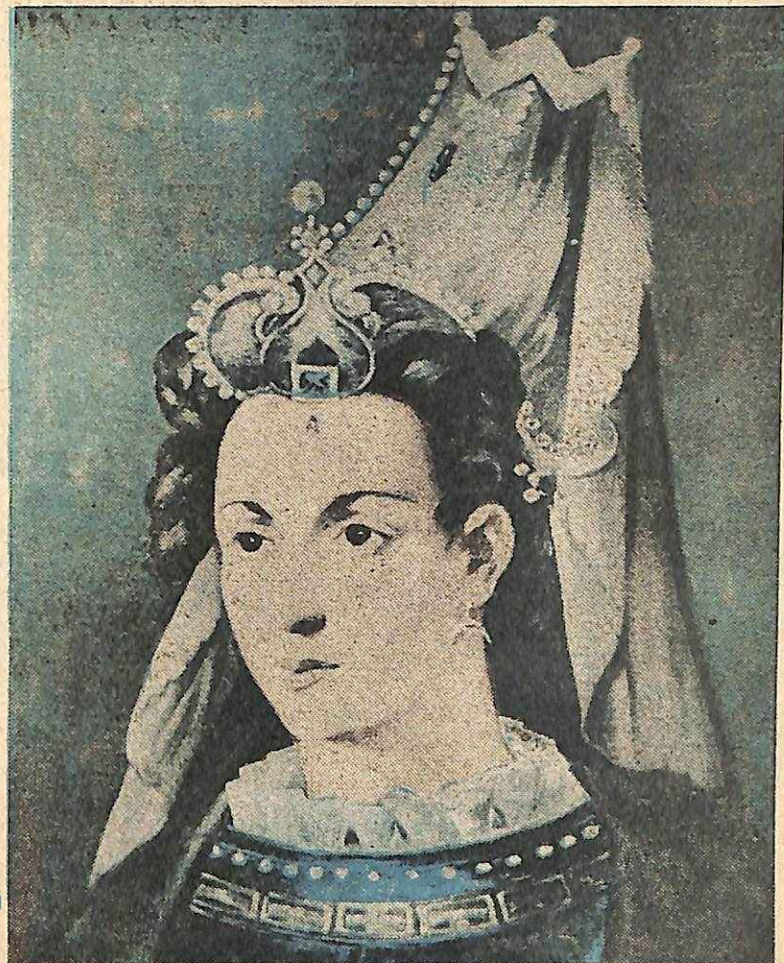
— Πως γίνεται να είσαστε ζωντανές, αφού τὰ φιδία που είχα στο κεφάλι μου έφαγαν τὸ μυαλό σας; τις ρώτησε.

Τι μπορούσαν να τὸν άπαντήσουν; Άν τούλεγαν την αλήθεια, μπορεί να τὸν ξανάπανε η κακία του και να πρόσταζε να τις θανατώσουν.

Άλλ' η κόρη του μεγάλου βεζύρη βόηξε, στο τέλος, τὴ σωστή άπάντησι.

— Βασιλιά, είπε, τὰ φιδία έφαγαν τὸ μυαλό μας, αλλά δεν πέισαζαν ούτε την καρδιά, ούτε τὰ κορμιά μας, για να μπορούμε μ' εκείνη να σ' αγαπάμε και μ' αυτά να σοῦ χαρίζουμε την εύτυχία.

Ο σάχης συγκινήθηκε απ' αυτά τὰ λόγια και πρόσταζε τοὺς ανθρώπους του να φτιάξουν φορεία, κόδοντας ξύλα από τὸ δάσος και να βάλουν μέσα σ' αυτά τις νέες. Τὴς πήρε κατόπιν μαζί του στην Τεχεράνη, τις έγκατέστησε σ' ένα ξεχωριστό τμήμα του παλατιῶ του και τις έκανε γυναίκες του. Κάθε βράδυ, έπαιρνε για συντροφιά του μία απ' αυτές. Έτσι, καμιά δεν έμεινε παραπονεμένη, κι' ο σάχης χάριζε ακριβοδίκαια τὰ φιλιὰ και τὰ χάδια του σ' όλες.

Η περίφημη Ρωξελάνη, όπως την παρουσιάζει ένα παλιό πορτοφόι, που βρίσκεται στο άνακτορο της Κωνσταντινουπόλεως. Ήταν κόρη ενός Ρώσου βοσκῶ, που οι Τάρταροι άπήγαγαν από την καλύβα του πατέρα της και την πούλησαν στο χαρέμι του Σουλτάνου. Όμορφη και έξυπνη, η Ρωξελάνη κατώθωσε να έκτοπιση τις άντιπάλους της και να γίνει σύζυγος του Σουλτάνου, που σκότωσε για τὸ κατήρι της τὸν πιο άγαπημένο από τοὺς γιουῦς του.

Ίμπν Σαούντ, για να κάνει τὰ φωνία της.

Θ' αγοράσει περισσότερα πράγματα απ' ό,τι όλοι οι πελάτες, που μπορούν να μπουν σήμερα στο κατάστημά σας, τὸν είπε.

Και δεν είχε άδικο. Γιατί η βασιλική σύζυγος έσέκωψε, στην κυριολεξία, τὰ πάντα. Αγόρασε άζώμη και γούγινα παλτά, που δε θα της χορημιαν ποτέ στην φλογερή Άραβία.

Ο Ίμπν Σαούντ έχει ειδική υπηρέσια, που άσχολείται με την άναμέωσι τὸν έμψυχον δίκου του χαρσιμίου του.

Κατὰ κόνα, μία γυναίκα, που μπαίνει στο χαρέμι, δε μπορεί να βγῆ απ' αὐτό παρὰ μόνο νεκρή. Άλλ' ο κανόνας αὐτός δεν τηρείται πάντα. Ο Ίμπν Σαούντ ίδιος δεν τὸν σεβάσθηκε ποτέ. Έκείνο που θέλει, είναι να βλέπει γύρω του νεανιά κι' όμορφα πρόσωπα. Άντί, λοιπόν, να παραπετάξει σε μία γούνα τις γυναίκες, που έπαψαν να του άρέσουν, τὸν άνοίγει την πόρτα του χαρσιμίου του και τις διώχνει, αφού προηγουμένως τις εφοδιάσει μ' ένα ποσόν, που θα τὸς εἰσπρήνι να ζήσουν άνετα την υπόλοιπη ζωή τους ή να ξαναπαντρευτούν, αν αὐτὴ είναι η επιθυμία τους.

Οι πράκτορες τὸν Ίμπν Σαούντ δεν καταφρονούν και τὰ νεαρά μορφοποιήματα, που δίνουν άξιόλογες ύποσχέσεις για τὸ μέλλον. Τὰ αγοράζουν από τοὺς γονείς τους σε εξευτελιστικές τιμές και, προτού τὰ άδηγήσουν στο χαρέμι, τὰ παραδίδουν σε έμπειρες γυναίκες, που αναλαμβάνουν να τὰ διαπαιδαγωγήσουν. Η διαπαιδαγώ-

γησί τοὺς περιλαμβάνει τὸία πράγματα, την τέχνη της ομιλίας, την τέχνη του χοροῦ και την τέχνη της γοητείας και τὸν έρωτα. Φοοντίζουν κατόπιν να φέρουν αὐτὰ τὰ χορητοόκια μπροστά στο βασιλιά. Άν συμβῇ τὸ μάτι του να πέσει πάνω τους, μία καινογόρια ζωή άρχίζει κι' αὐτὰ τὰ νεαρά μορφοποιήματα...

Άλλά τὰ πράγματα δε γίνονται πάντοτε έτσι. Άφηγόνται, ότι ο Ίμπν Σαούντ, πεονώντας κάποτε από ένα δρομο, είδε μία νέα, που τὸν έκανε έξαιρετική εντύπωσι. Οι άνθρωποι τὸν δε διασκέλευσαν να την αγοράσουν από τοὺς γονείς της. Φοοντίζουν κατόπιν να της δώσουν μία γοήγορη διαπαιδαγώγησι και, μία μέρα, αφού τὴν έτύσαν με καλύτερη φορεσιά και τὴ στολίσαν με κοσμήματα, την πήγαν στο βασιλιά. Άλλ' ο Ίμπν Σαούντ γύρισε αὐτὸν τὸ πρόσωπό του.

— Δεν είναι η νέα που είδα, είπε.

Και, σι' αλήθεια, δεν ήταν η νέα που τὸν είχε γοητεψει. Τὰ καινογόρια ρούχα και τὰ στολίδια, την είχαν παραμορφώσει, κι' είχαν καταστρέψει τὴ γοητεία της.

Η νέα ήταν άπιστηγόρητη για τὸ πάθημά της κι' όπως είχε εκτεθῇ άνεπανόσθητα, δε βόηξε αλλ' διέξοδο από τὸ να σιμῆν με μία διήαδα από «έταίρες της δόξης», για τις όποιες θα μῆς δοθῇ η εύκαιρία να μιλήσουμε στη συνέχεια της άφηγήσεως μας.

ΜΑΡΣΕΛ ΡΟΜΙΕ
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ: Η καταληκτική ιστορία τὸν σείχη Ζερνίν και της όμορφης Τίβια.

Παλιά και δούχχρονα ΧΑΡΕΜΙΑ

τῆς Άνατολῆς

μερὸς άνταγωνισμὸς μεταξύ τους. Καθένας τους έπιλοτιμείτο να έχη τις περισσότερες και τις ώραιότερες γυναίκες. Οι αντιπρόσωποι τους άγόραζαν ό,τι πολυτιμότερο εύρισχαν στον κόσμο: φορέματα, κοσμήματα, άρώματα, ή να στολίσουν αὐτές τις καλλονές. Κάθε μία τους άντιπροσώπευε ένα θησαυρό.

Οι σύζυγοι των έμειρηδων δε θα ξεπερνούν στο μέλλον τις 12 κι' απ' αὐτές μόνον οι τρεῖς θα επιτρέπεται να είναι ξένες. (Φαίνεται, ότι οι ξένες είναι οι πιο πολυδάπανες).

Εκτός από τις νόμιμες συζύγους, κάθε έμειρης θα δικαιούται να έχη 15 άλλες γυναίκες, που θα μπορού να τις αλλάξει κάθε πέν-

τών έρωδν και των δόσων και πρὸς στιγμήν άπειλήθηκε επανάστασι στο κρατίδιό του. Ο έμειρης ζήτησε δημοσία συγγνώμη κι' αὐτήν και υποσέθηκε, ότι θ' άποζημιώσει τις συζύγους του για τὴ μεγάλη λήθη που τὸς προέβησε, διαλύοντας τὸ χαρέμι του.

Ανάμεσα στους άπειθαρχήτους συγκαταλέγεται επίσης και ο σεΐ-

λές στον κόσμο, συνθίξει να λήν. Άλλ' ένα καλό άλογο είναι πράγμα πολύ σπάνιο».

ΧΙΛΙΟΧΡΟΝΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ

Τὰ χαρέμια άπετέλεσαν ανέκαθεν τὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα της Άνατολής. Ούτε οι τεράστιες κατακτήσεις της εποχής μας, ούτε η άτομική βόμβα μπόρεσαν να τὰ κλονίσουν. Έχουν πίσω τους τὴ χιλιόχρονη παράδοσι, που κάνει τὸ θεσμό τους άτάρταχτο.

Αν καταργήθηκαν στην Τουρκία και στην Κίνα, αν λειτουργούν χωρίς και παρὰ τις απαγορεύσεις των νόμων στην Περσία, βρισκονται, όμως, πάποτε σ' όλη την άκμή της Μέσης Άνατολής. Οι υπήκοοι των ηγεμόνων αυτών την κρατούν, που ξανακοντανένουν στις ήμερες μας τὰ παραμύθια των χιλίων και μίας νυχτών, εξεγείρονται κάποτε για διάφορα πράγματα, διατυπώνουν αίτηματα και διεκδικούν δικαιώματα. Συγγρονίζονται. Άλλά στο ζήτημα των χαρσιμίων δεν κάνουν καμιά υποχώρησι. Δεν τὰ θέλουν για τὸν έαυτο τους. Τὰ άπατούν, όμως για τὸν ηγεμόνα τους, σαν αυτά και μονα νὰ συμβόλιζαν την έξουσία και τὴ δόξαμί του. Κι' η πολυτέλεια κι' η γλῶδη αυτών των χαρσιμίων τους κάνει περήμανους, σά να τὰ γαρόνουν οι ίδιοι.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΔΙΑ

Άλλά πως προήλθαν τὰ χαρέμια; Νά τί άφηγείται ένας παλιός περσιός μυθος:

Στην Τεχεράνη ζούσε κάποτε ένας σάχης, που ήταν σκληρός

Ένα γέμια στη μεγάλη αίθουσα τὸν παλατιῶ τῆς Ναορίγια (Σαουδ κῆ Άραβία). Στὸ γέμια αυτὸν που η πολυτέλειά του υπερέβη κάθε προηγούμενο, πήσαν μέρος 600 προσκαλεσμένοι τὸν βασιλιά Ίμπν Σαούντ.

ΤΑ ΔΥΟ ΦΙΔΙΑ

Άλλά πως προήλθαν τὰ χαρέμια; Νά τί άφηγείται ένας παλιός περσιός μυθος:

Στην Τεχεράνη ζούσε κάποτε ένας σάχης, που ήταν σκληρός

Ένα γέμια στη μεγάλη αίθουσα τὸν παλατιῶ τῆς Ναορίγια (Σαουδ κῆ Άραβία). Στὸ γέμια αυτὸν που η πολυτέλειά του υπερέβη κάθε προηγούμενο, πήσαν μέρος 600 προσκαλεσμένοι τὸν βασιλιά Ίμπν Σαούντ.

κε να τὴ σκοτώσει με τὴ ίδια του τὰ χέρια. Πήγε κατόπιν κλαίγοντας στο παλάτι και πρόσφερε τὸ μυαλό της στα δυό φιδία.

Στὴν πραγματικότητα, τὸ μυαλό, που τους πρόσφερε, προερχόταν από ένα πρόδοτο. Τὴν άγαπήμένη του κόρη την είχε φυγαδεύσει κρυφά και την είχε στείλει σε μία μακρινή κοιλάδα, που προστατευόταν ολόγυρα από ψηλά βουνά, βέβαιος, ότι κανείς δε θα μπορούσε να την ανακαλύψει εκεί.

Μα τὸ τέχνασμά του μαθεύτηκε από πολλούς μεγιστάνες. Κανείς, ωστόσο, δεν τὸν κατήγγειλε στο σάχη. Όλοι σκέφτηκαν, τούνατίον, να τὸν μισητούν, για να σώσουν τις κόρες τους.

Πέρασε κάμποσος καιρός από τότε, ώσπου, μία μέρα, να τί έγινε: Τὸ πρόδοτο που έσφαξαν είχε φάει ένα δηλητηριασμένο χόρτο και τὰ φιδία, που έφαγαν τὸ μυαλό του, δηλητηριάστηκαν και ψόφησαν. Οι γιατροί της αὐλῆς τράβηξαν τότε χωρίς δυσκολία τὰ νεκρά κορμιά τους έξω από τὸ κρανίο τὸν βασιλιά, που γλῶττωσε έτσι οριστικά απ' αυτά. Άλλά, ταυτόχρονα, μία μεγάλη μεταβολή είχε γίνει μέσα στην νυχτή του. Ήταν τώρα καλὸς και φιλελεύθερος και, θέλοντας να δείξει την άγάπη του στους υπηκόους του, άποφάσισε να κάνει μία μεγάλη περιοδεία στη χώρα του.

Άρχισε, λοιπόν, να πηγαίνει από τὴ μία έπαρχία στην άλλη, ώσπου έφτασε στην κοιλάδα, όπου ζούσαν η κόρη του μεγάλου βεζύρη κι' οι άλλες νέες, που τις είχαν γλυτώσει οι γονείς τους με τὸ τέχνασμα, που είπαμε.

Ήταν η μία όμορφότερη από την άλλη κι' ο σάχης έτρεβε τὸ μάτια του από την κατάληξι, μη υποψώντας να καταλάβη πως τότες καλλονές είχαν μασέψει σ' αὐτὴ την κοιλάδα και ζούσαν εκεί ολόμωνες, χωρίς άντρα κοντά τους.

Άλλά, σιγά-σιγά, άρχισε να τις

Μια μέρα, ένας Άνατολίτης, με ήλιοχαμένο πρόσωπο, μπήκε λαχανιασμένος στο γραφείο του διευθυντοῦ ενός μεγάλου καταστήματος.

— Πρέπει ν' άπομακρύνετε όλους τοὺς άνδρες από τὸ κατάστημά σας, τὸν είπε.

Και τὸν έξηγησε, ότι θάφτανε σε λίγο μία από τις γυναίκες τὸν

Αὐτὸ ήταν τὸ πρώτο χαρέμι. Κι' από τότε, όχι μόνο οι βασιλίδες, αλλά κι' όλοι οι άντρες, που είχαν δύναμη και πλούτο, άρχισαν να έχουν ο καθένας τὸ δικό του. Άνάλογα με τὰ μέσα και τὸ κέρμα, άλλος έβαλε μέσα στο χαρέμι του δυό γυναίκες, άλλος πέντε, άλλος σαράντα κι' η παράδοσι άναφέρει πως ο πρίγκηπας Μιρζά ξεπέρασε κι' αὐτὸν άζώμη τὸ Σολωμῶντα, γιατί συγκέντρωσε στο χαρέμι του πάνω από χίλιες γυναίκες, που άναμέσά τους άντιπροσώπευον όλες οι φυλές της γῆς.

Ένας Πέρσης ποιητής λέει: «Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, η άγάπη δεν έχει άλλο σκοπὸ από τὸ να ενώσει δυό καρδιές σε μία μοναδική σκέψη. Όταν δε σμίγουν οι καρδιές των άγαπημένων, είναι σά να ενώνονται δυό πτώματα».

Μα ο ίδιος ποιητής λέει άζώμη: «Η ποικιλία είναι απαραίτητη στην άγάπη, γιατί η ποικιλία γεννάει την άγάπη».

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

Τὸ πλουσιώτερο από τὰ χαρέμια της εποχής μας, είναι τὸν Ίμπν Σαούντ, βασιλιά της Σαουδιῆς Άραβίας. Περιλαμβάνει 65 γυναίκες, άνάμεσα στις όποιες βρισκονται και μερικὲς Εβραποιές.

Πριν από κάμποσο καιρό, ο Ίμπν Σαούντ, που υπέφερε από έλκος τὸν στομάχου, είχε πάει στη Νέα Τόρνη, για να υποβληθῇ σ' έγχείρησι. Στὸ ταξίδι αὐτὸ είχε πάσει και μερικὲς από τις γυναίκες του.

Μία μέρα, ένας Άνατολίτης, με ήλιοχαμένο πρόσωπο, μπήκε λαχανιασμένος στο γραφείο του διευθυντοῦ ενός μεγάλου καταστήματος.

— Πρέπει ν' άπομακρύνετε όλους τοὺς άνδρες από τὸ κατάστημά σας, τὸν είπε.

Και τὸν έξηγησε, ότι θάφτανε σε λίγο μία από τις γυναίκες τὸν

Αὐτὸ ήταν τὸ πρώτο χαρέμι. Κι' από τότε, όχι μόνο οι βασιλίδες, αλλά κι' όλοι οι άντρες, που είχαν δύναμη και πλούτο, άρχισαν να έχουν ο καθένας τὸ δικό του. Άνάλογα με τὰ μέσα και τὸ κέρμα, άλλος έβαλε μέσα στο χαρέμι του δυό γυναίκες, άλλος πέντε, άλλος σαράντα κι' η παράδοσι άναφέρει πως ο πρίγκηπας Μιρζά ξεπέρασε κι' αὐτὸν άζώμη τὸ Σολωμῶντα, γιατί συγκέντρωσε στο χαρέμι του πάνω από χίλιες γυναίκες, που άναμέσά τους άντιπροσώπευον όλες οι φυλές της γῆς.

Ένας Πέρσης ποιητής λέει: «Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, η άγάπη δεν έχει άλλο σκοπὸ από τὸ να ενώσει δυό καρδιές σε μία μοναδική σκέψη. Όταν δε σμίγουν οι καρδιές των άγαπημένων, είναι σά να ενώνονται δυό πτώματα».

Μα ο ίδιος ποιητής λέει άζώμη: «Η ποικιλία είναι απαραίτητη στην άγάπη, γιατί η ποικιλία γεννάει την άγάπη».

ΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΤΟΥ ΙΜΠΝ ΣΑΟΥΝΤ

Τὸ πλουσιώτερο από τὰ χαρέμια της εποχής μας, είναι τὸν Ίμπν Σαούντ, βασιλιά της Σαουδιῆς Άραβίας. Περιλαμβάνει 65 γυναίκες, άνάμεσα στις όποιες βρισκονται και μερικὲς Εβραποιές.

Πριν από κάμποσο καιρό, ο Ίμπν Σαούντ, που υπέφερε από έλκος τὸν στομάχου, είχε πάει στη Νέα Τόρνη, για να υποβληθῇ σ' έγχείρησι. Στὸ ταξίδι αὐτὸ είχε πάσει και μερικὲς από τις γυναίκες του.

Μία μέρα, ένας Άνατολίτης, με ήλιοχαμένο πρόσωπο, μπήκε λαχανιασμένος στο γραφείο του διευθυντοῦ ενός μεγάλου καταστήματος.

— Πρέπει ν' άπομακρύνετε όλους τοὺς άνδρες από τὸ κατάστημά σας, τὸν είπε.

Και τὸν έξηγησε, ότι θάφτανε σε λίγο μία από τις γυναίκες τὸν

Αὐτὸ ήταν τὸ πρώτο χαρέμι. Κι' από τότε, όχι μόνο οι βασιλίδες, αλλά κι' όλοι οι άντρες, που είχαν δύναμη και πλούτο, άρχισαν να έχουν ο καθένας τὸ δικό του. Άνάλογα με τὰ μέσα και τὸ κέρμα, άλλος έβαλε μέσα στο χαρέμι του δυό γυναίκες, άλλος πέντε, άλλος σαράντα κι' η παράδοσι άναφέρει πως ο πρίγκηπας Μιρζά ξεπέρασε κι' αὐτὸν άζώμη τὸ Σολωμῶντα, γιατί συγκέντρωσε στο χαρέμι του πάνω από χίλιες γυναίκες, που άναμέσά τους άντιπροσώπευον όλες οι φυλές της γῆς.

Ένας Πέρσης ποιητής λέει: «Σ' αὐτὸ τὸν κόσμο, η άγάπη δεν έχει άλλο σκοπὸ από τὸ να ενώσει δυό καρδιές σε μία μοναδική σκέψη. Όταν δε σμίγουν οι καρδιές των άγαπημένων, είναι σά να ενώνονται δυό πτώματα».

Μα ο ίδιος ποιητής λέει άζώμη: «Η ποικιλία είναι απαραίτητη στην άγάπη, γιατί η ποικιλία γεννάει την άγάπη».

ΤΟ ΧΑ

μιά κίνηση με Βac
άρωμα - δροσιά - φρεσκάδα

"ΜΙΝΟΣ"

Προϊόν
ΟΛΙΒΙΝ

Ζητήστε σήμερα

BAC stick

BAC κόκκινο με άρωμα δροσερό
BAC πράσινο με πιο έντονο άρωμα
σε 3 διάφορα μεγέθη (τοάντας - κανονικό - οικονομικό)

Μόνο το BAC περιέχει το δακτυριοκτόνο αποσμητικό BAC-43 που έχει άμεση ενέργεια, μεγάλη διάρκεια

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΑΦΟΤ διέγραφε μερικούς κύκλους, το αγγλικό αεροπλάνο προσγειώθηκε στην έρημο, σηκώνοντας σύννεφα άμμου. Ένας άντρας με κάσκα πήδησε έξω και κούτσξε με προσοχή τις τρεις νεκρές γκαμήλες, που ξεχωρίζαν από μακριά, πάνω στην απέραντη επίπεδη έκταση.

Στάθηκε ύστερα στον πιλότο, που φαινόταν παραξενεμένος γι' αυτό το ενδιαφέρον του.

— Αυτές οι τρεις γκαμήλες αποτελούν ένα πρόβλημα... του είπε.

— Όχι δά! απάντησε εκείνος. Όπως όλα τα ζωντανά πλάσματα, κι' οι γκαμήλες φοβάνε κάποτε.

— Ναί, αλλά μία ψόφια γκαμήλα είναι πολύτιμη για έναν Άραβη. Το χρώμα της του δίνει τροφή για μέρες, το τομάρι της αφοδοποιείται, κι' η κοιλιά της περιέχει νερό αρκετό για πολλούς ανθρώπους... Γιατί, λοιπόν, εγκατέλειψαν αυτά τα ζώα οι κυριοί τους, με το λαμό τους κομμένο;...

Κι' ο Πωλ Ροσέ — ένας απ' τους περιηγητές προάκτορες της «Ιντέλιγντς Σέρβις» — έσπυρε κι' εξέτασε με προσοχή το έδαφος.

— Αυτοί οι Άραβες βιάζονταν πολύ, πρόσθεσε. Ήταν δύο.

τας ο πιλότος. Διαρκώς γι' αυτές μιλάει...

— Ήθελα νάξερα τι θα πάθαινε, αν έβλεπε το θέαμα που αντικρούσε σήμερα εγώ, απάντησε ο αστυνομός. Δύο Άραβες, γεμαμένους, μέσα σε μία καλύβα της συνοικίας των Ιθαγενών!...

— Πολλή ενδιαφέρον, αυτό... είπε ήσυχά ο Ροσέ. Πιάσατε τους δολοφόνους;

— Δεν βρήκαμε ούτε τα ίχνη τους. Θα πρόκειται, υποθέτω, για μία συνηθισμένη υπόθεση οικογενειακής έχθρας.

— Σ' αυτές τις περιπτώσεις, οι Άραβες χρησιμοποιούν το μαχαίρι τους, κι' όχι την κομμάλα, παρατήρησε ο Ροσέ. Τι βρήκατε στην καλύβα;

— Σχεδόν τίποτα. Τα θύματα ήταν λαμπρά. Είχανε μονάχα μία γκαμήλα, αδύνατη κι' αξιοθρήνητη, που κειτόταν στην αυλή ψόφια, κι' ανοιγμένη την κοιλιά.

— Μήπως είχε χτυπήσει το άριστορό πίσω πόδι της, αυτή η γκαμήλα;

— Ναί! Πώς το ξέρετε; Απόρησε ο Τζόνσον.

— Ας πούμε πως το μάντεψα. Οι δυο δυστυχισμένοι είχαν φτάσει στο Άντεν χτες το βράδυ;

— Μά έσείς είσατε μάγους!... Άκριβώς. Έρχονταν από

μακριά, απ' το Ρομπ αλ Καλί. Ρομπ αλ Καλί! Άγρια, μυστηριώδης και γραφική περιοχή της αραβικής έρημου. Έλαχιστοι Εθιοπιοί είχαν φτάσει ως εκεί: μονάχα ο Πωλ Ροσέ και δυο τολμηροί περιηγητές...

— Μήπως βρήκατε στην καλύβα τους τίποτα παράξενα πετραδάκια; ρώτησε ο Ροσέ.

— Πετραδάκια; Όχι... — Άν δεν τους έχουν θάψει, θάβει πολλοί να τους δει.

— Εύχαριστώ. Βρίσκονται στην αστυνομία. Θα σας πώ με τ' αυτοκίνητό μου.

Τα δυο πτώματα είχαν μεταφερθεί σε μία παράγκα, που τη φύλαγε ένας αστυνομικός. Ήταν μισόγυμνα. Ο Ροσέ τα εξέτασε.

Έχωσε ύστερα το δάχτυλό του κάτω απ' τη ζώνη του ενός, απομάκρυνε λίγο το πανί που του τύλιγε τους γοφούς, κι' έδειξε στον αστυνομό ένα μακρόστενο σημάδι πρόσφατης πληγής.

— Από κάποιον κανυά θάνατο, απάντησε εκείνος αδιάφορα.

— Όταν χτυπάνε οι Άραβες με το μαχαίρι τους, σηματοδοτούν την καρδιά ή το λαμό... Αυτός ο Ιθαγενής πληγώθηκε μόνος του...

Κι' ο Ροσέ έβγαλε ένα μαχαίρι κι' έσκισε τις σάρκες του νεκρού πάνω στο σημάδι. Έβγαξε μέσα στην πληγή κι' έβγαλε μία πέτρα αρκετά μεγάλη, που λαμποκοπούσε.

— Καλά τούλαξε εγώ... εξήγησε στο Τζόνσον. Ένα ακατέργαστο διαμάντι. Φαίνεται πως τόχαν κλέψει αυτοί οι δυο... μαζί κι' ένα άλλο, που τους έπεσε στην έρημο, δίχως να το καταλάβαινε.

Ο Ιδιοκτήτης των διαμαντιών ή κάποιος άνθρωπος του τους κίνησε, τους δοίκε και τους κρέμισε. Θύμωσε, βέβαια, για τα κλεμένα πετραδάκια, μα δεν σκέφτη-

σε στο Τζόνσον. Ένα ακατέργαστο διαμάντι. Φαίνεται πως τόχαν κλέψει αυτοί οι δυο... μαζί κι' ένα άλλο, που τους έπεσε στην έρημο, δίχως να το καταλάβαινε.

Ο Ιδιοκτήτης των διαμαντιών ή κάποιος άνθρωπος του τους κίνησε, τους δοίκε και τους κρέμισε. Θύμωσε, βέβαια, για τα κλεμένα πετραδάκια, μα δεν σκέφτη-

σε στο Τζόνσον. Ένα ακατέργαστο διαμάντι. Φαίνεται πως τόχαν κλέψει αυτοί οι δυο... μαζί κι' ένα άλλο, που τους έπεσε στην έρημο, δίχως να το καταλάβαινε.

κε πως είχαν κούψει το θησαυρό τους μες' στις σάρκες τους...

Είλν' ένα παλιό αραβικό κόλπο.

— Μα πούος μπορεί νάχη τέτοια πλούτη, στην καρδιά της έρημου;

— Θάγεται ακούσει ίσος για τον Όφιο, τη θρυλική πρωτεύουσα της βασιλείας του Σαβά... Οι θρύλοι λοιπόν λένε πως ή χαμένη αυτή πολιτεία βρίσκεται στο Ρομπ αλ Καλί... και πως ή παρχουν εκεί πλούσια αδαμαντωρυγία, θαμένα στην άμμο...

Ο Ροσέ χαϊρέτσε ύστερα τον αστυνομό κι' έφυγε, παίρνοντας μαζί του και το διαμάντι.

Το ίδιο βράδυ, ξεπλωμένος στη δεράντα του ξενοδοχείου του, ο Ροσέ ήταν θυμισμένος σε σκέψεις. Πάνω στα γόνατά του βρισκόταν ένα χαρτί. Κάποιος άνθρωπος του, που υπηρετούσε στο τελωνείο της Μακάλα, απαντώντας άμέσως σ' ένα γράμμα του, τον πληροφορούσε ποιά πράγματα είχαν φτάσει εκεί απ' την Εθώπη, στο τελευταίο τριήμερο, για το σείχη Άμπντουλλά Μααμ-πού του Ρομπ αλ Καλί.

Ο κατάλογος ανέφερε οχτώ εξακλινδρα αυτοκίνητα, δυο ει-κόνες του Ναπολέοντος, ένα ζευγάρι μπότες, ένα ζευγάρι γκέτες, ένα μπαστούνι με χρυσή λαβή, πέντε στολές σωματοφυλάκων και πενήντα κουτιά ποφών.

— Πολύ φιλόδοξος γίνεται αυτός ο σείχης! ψιθύρισε ο Ροσέ. Μα που βρήκε 10 χιλιάδες λίρες, όσο στοιχίζουν αυτά τα πράγματα;...

Είλν' ένα ποσόν μυθώδες για τους Άραβες της έρημου...

Ένας τυφλός πλησίος, ζητώντας έλεημοσύνη. Ο Ροσέ το πέταξε ένα νόμισμα. Έκείνος έσπυρε να το πάρη, και τού ψιθύρισε: — Ή γυναίκα της Άντιοχείας βρίσκεται στο Άντεν.

Ο Ροσέ ανασίχτηκε ελαφρά. Είχε συναντήσει επανειλημμένως στο δρόμο του την παράξενη εκείνη γυναίκα κι' είχε ματαώσει πάντα τα σατανικά της σχέδια. Την είχε δοη να ενοχλείται στη σκιά, ανάμεσα στους Ιθαγενείς, προετοιμάζοντας πολιτικές δολοφονίες κι' εξεγέρσεις...

— Άκουσα να λένε τ' όνομά της κάποιος φίλοι μου ζητιάνοι, πρόσθεσε ο τυφλός. Ω, αν μπορούσα να τη βοή, να την ανήξω!

— Θά μείνη πολύ ακόμα εδώ; — Όχι. Πρόκειται να φύγη γοήγορα για το Ρομπ αλ Καλί.

— Μπρί! Για το Ρομπ αλ Καλί... Θά την παρακολουθήσουμε, Γιουσούφ!

— Μά εγώ είμαι τυφλός.

— Αξίζει όμως ίσος με δυο που βλέπουνε θαμιάς... Πήγαινε να νοικιάσεις δυο γκαμήλες, τις καλύτερες που θά βρεις. Κι' έχε πάντα ανοιχτά τ' αυτιά σου, γι' άλλες πληροφορίες.

— Έδω και δέκα μέρες, ο Ροσέ κι' ο τυφλός προχωρούσαν στη θάλασσα της άμμου του Ρομπ αλ Καλί.

— Τπομονή, Γιουσούφ, είπε ο Ροσέ. Τους φτάσαμε. Μας χωρίζει μονάχα μιάς μέρας δρόμος. Παρακολουθούσαν τη γυναίκα της Άντιοχείας και τους τρεις Άραβες συνοδούς της. Τα ίχνη που είχαν άφισει στην άμμο, μι-

λούσαν καθαρά.

Πέρασαν αρκετές ώρες ακόμα. Ξαφνικά, ο Γιουσούφ ανασήκωσε το κεφάλι του, κι' άνησχυα.

— Ο καιρός θ' αλλάξη, κύριε, είπε. Καταλαβαίνω πως θά φου-σέη άνεμος και σβήση τις πα-τημασιές στην άμμο. Πρέπει να τους πλησιάσουμε!

Και βίασε τη γκαμήλα του να ταχύνει το βήμα της. Ο Ροσέ τον μιμήθηκε. Ωστόσο, μετανοίωσε τώρα για τον άνοητο εγωισμό, που τον είχε σπρώξει να παρακο-λουθήση τη γυναίκα εκείνη και τους συντρόφους της, μονάχος, κι' ένα τυφλό, ζητιάνο. Θά μπορούσε να ζητήσει τη βοήθεια του Τζόνσον. Μα είχε θέληση να τελειώσει μόνος τον την υπόθεσι.

Τον τραβούσε άλλοστε, σαν μα-γνήτης, ο θρυλικός θησαυρός της Όφιο. Ή μυστηριώδης γυναίκα ήξερε τη θέση του και τον χροιά-ζότανε για να επιτύχη τη μεγάλη αραβική επανάστασι...

Ο Γιουσούφ ώθειτο από ένα άλλο ελατήριο: τη δίψα της εκδι-κησης.

Οι δυο ταξιδιώτες δεν σταμά-τησαν καθόλου, όλο τ' απόγευμα. Οι γκαμήλες τους ήταν μωπεθα-μένες απ' την κόπωση.

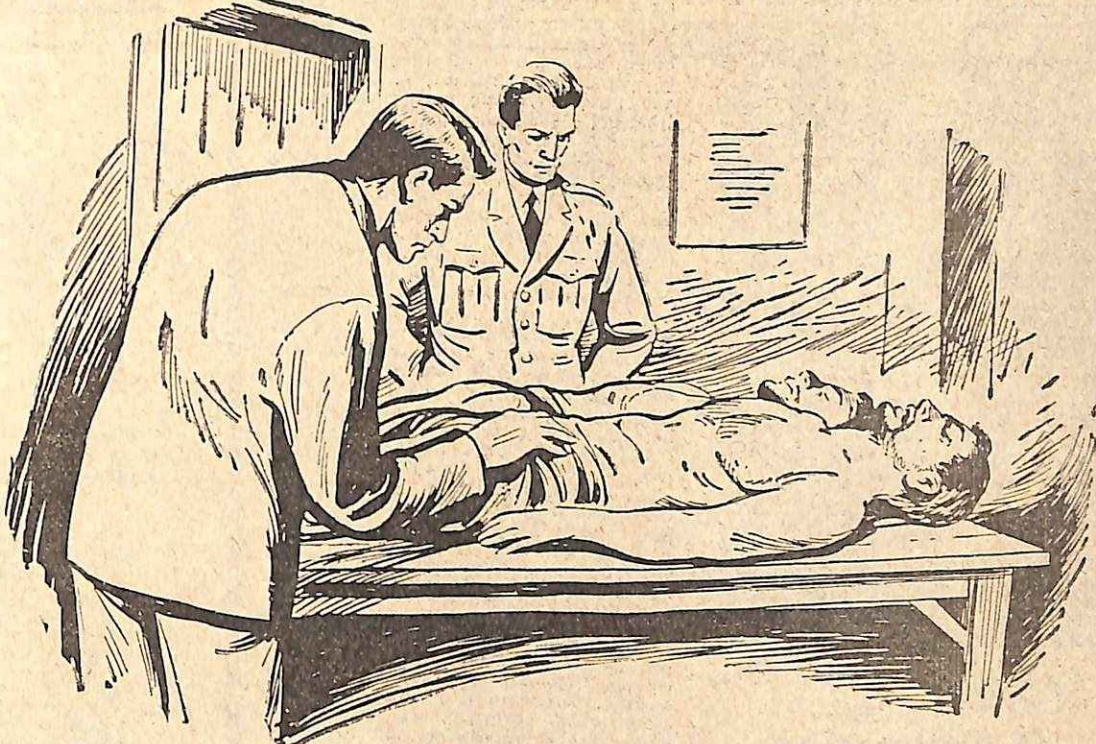
Θά σταθούσε εδώ, είπε ο Ροσέ, όταν βράδυνε.

— Έρτασε κοντά διαμαρτυρήθηκε: — Μα τότε φτάσαμε πιά! Άν ό άνεμος σαρώνει την άμμο, θά τους χάσουμε!

Μπροστά στην έπιμονή όμως του κυρίου του, αναγκάστηκε να υπακούση.

— Ή γυναίκα της Άντιοχείας έ-μεινε άγοννη, μέσ' στη μαση σκηνή της. Αυτή που μισούσε βα-θεία όλους τους Εθιοπιοίους, ό-νειρευότανε τώρα τον Πωλ Ρο-σέ! Το μίσος της ήταν ίσο με τον έρωτα που ένοιωσε γι' αυτόν.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Οι Άραβες σηματοδοτούν την καρδιά ή το λαμό. Αυτός ο Ιθα-γενής πληγώθηκε μόνος του, εξήγησε ο Ροσέ.

Ένας ελαφρός θόρυβος την έκανε ξαφνικά ν' ανασκοπήση. Ά-κουσε ελαφριές πατημασιές.

— Πούος είναι; ρώτησε αρα-βικά.

Δεν της απάντησε κανείς. Τινά-χτηκε τότε ύδρια, βγάζοντας ένα ξεφωνητό.

— Δεν βλέπω... είπε.

— Ούτε κι' εγώ! πρόσθεσε μία φωνή κοντά της, μέσ' στο σκοτά-δι. Μα εγώ είμαι τυφλός! Έβα-λες εσύ να με τυφλώσουν, γιατί με υποπτεύθηκες κάποτε για προ-δοτή... Θυμάσαι; Πέρασαν δέκα χρόνια από τότε... Είμαι ο Άμιν Γιουσούφ. Ζούσα μονάχα για να εκδικηθώ! Κι' ή ώρα έφτασε!...

Άρχισε τότε ένα κινήρι, στά-σκαρτενά. Ο τυφλός, με τη λε-πτή άκοή του, μάντεψε κάθε κί-νησι της γυναίκας και την παρα-κολουθούσε.

Εκείνη πλησίασε επιδέξια στο κρεβάτι της και πήρε ένα ρεβό-λβερ κάτω απ' το μαξιλάρι της.

— Δεν θά με λυπηθείς, είπε για να καταλάβη απ' τη φωνή, που βρισκόταν ο έχθρός της.

— Όχι, θά πεθάνης! ούρλιασε ο τυφλός.

Ή γυναίκα πυροβόλησε. Μία φωνή άγωνίας της έδειξε πως δεν είχε σκοτώσει. Μα άμέσως ο Γι-ουσούφ χύθηκε πάνω της, της πέ-ταξε απ' τα χέρια το ρεβόλβερ και τύλιξε μία σάρκα γύρω απ' το λαμό της...

Σε λίγα λεπτά, ή μυστηριώδης γυναίκα είχε ξεσηκώσει. Τότε ο τυφλός σωμάτωσε δίπλα της, νεκρός κι' αυτός.

Ο Ροσέ είχε αντίληφθ το Γι-ουσούφ που έφυγε, και τον είχε παρακολουθήσει. Έρτασε κοντά στην κατασκήνωσι, τη στιγμή που είχαν έπινησει οι τρεις Άραβες κι' έτρεχαν να βοηθήσουν την κυ-ρία τους. Σκότωσε τους δυο με το ρεβόλβερ του. Ο τρίτος τον πυροβόλησε και τον πληγωσε στο χέρι. Άλλά κινήθηκε κι' αυτός στο μέτωπο.

Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

Την ίδια στιγμή, ένας δυνατός άνεμος ξεκόλλησε τη σκηνή, την παρέσυρε. Ή άμμος άρχισε να σκε-πάη τα πτώματα...

Ο Ροσέ ένοιωσε τώρα μιάν αποχαίνωσι, απ' τη δυνατή αιμορ-ραγία του χεριού του. Ήταν χα-μένος κι' αυτός, καταδικασμένος! ... Τα δάχτυλά του συνάντησαν τυχαίως τα δυο διαμάντια που φύ-λαγε στη ζώνη του.

Γέλασε σπασμωδικά. Τι να τα κάνει πιά; Τάβγαλε από κει και τα πέταξε...

— Μα βέβαια, φίλε μου, τα αδαμαντωρυγία της Όφιο ύπαρ-χουν πάντα, κάπου στο Ρομπ αλ Καλί!

Ο Ροσέ συζητούσε με τον Τζόνσον, στο λιμάνι του Άντεν, λίγο πριν φύγη για την Εθώπη. Είχε σωθή από ένα θάνατο. Είχε δειθ μονάχος του πάνω στην πλά-τη της γκαμήλας του, κι' είχε φτάσει σε μία κατασκήνωσι Βεδου-ιτών...

Τώρα θάρρνε για το Λονδίνο, για να ξεκουραστή.

Οι πληροφορίες σας ήταν πολύτιμες, του είπε ο Τζόνσον. Στείλαμε άμέσως στον σείχη Άμπ-ντουλλά Μααμπού μία ασηνη προειδοποίησι, που τον έκανε να καθήση ήσυχος στ' αυτιά του.

— Μπρί, αυτός δεν είναι επι-κίνδυνος. Μία γυναίκα διαβολέμε-νη, ή νυνή όλης της συνομορίας, τον έ-κανε να πιστέψη πως ή-ταν ο Μεσσίας των Άράβων, ό μεγάλος άρχηγός, που θά τους δόνησε για να επαναστατήσουν, να δημιουργήσουν όλο μιά ένα ισχυρό στρατό και να εσθάλουν ύστερα στην Εθώπη. Με τα δια-μάντια του Όφιο, που βρίσκονται στην περιοχή του Μααμπού, θά μπορούσε ίσος να επιτύ- το πρώ-το μέρος του τραγούδι αυτού σχε-δίου. Μα τώρα που έλειπε ή γυ-ναίκα εκείνη, ο κίνδυνος δεν υπάρ-χει πιά. Ήταν ή μόνη που ήξερε στο μυστικό των αδαμαντωρυγιών.

Θά περάση πολύς, πάρα πολλές χρό- ώσπου να μπορέση να τ' ανακαλύψη κάποιος άλλος, στην καρδιά τού τομέρος Ρομπ αλ Καλί, στο βασίλειο του θανάτου!

B. MEKIN

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.

— Ο Ροσέ έτρεξε τότε προς τη μάση σκηνή. Μία ματιά, στο φως του φεγγαριού, όταν ανασήκωσε το ύφασμα που έφραζε την είσοδο, του έπαιξε ν' αναταραστήση όλο το δάμα.